

Hová tegyük a zsidókat?

Írta:

Egon van Winghene, Rotterdam.
(:A. Tjörn közreműködésével, Kopenliága:)

Második bővített kiadás holland nyelvből németre fordítva.

Magyarra fordította:
Szabó István

Magyar tízparancsolat.

1. *Sohase felejkezz meg arról, hogy Magyarország erkölcsi és anyagi romlását a zsidóság ideázta elő.*
2. *Minden erőddel és tehetségeddel akadályozd meg a zsidóság érvényesülését.*
3. *Ne szegődj zsidó szolgálatába, sem háztartásában, sem üzletében, sem gazdaságában, sem semmiféle minőségben, — de ne is alkalmaz zsidót semmilyen minőségben.*
4. *Semmit se adj el zsidónak, — csak végső szükség esetén vásárolj zsidónál.*
5. *Soha és sehol se szavazz zsidóra.*
6. *Ápold magyar keresztény öntudatot keresztény újságok és könyvek olvasása által, s ne tűrj meg otthonodban zsidó szennylapot.*
7. *Teljesítsd híven és önzetlenül kötelességedet. Légy kitartó a jelen nehéz küzdelmeiben és szenvedéseiben s fölvirul újra a haza.*

Minden jog fenntartva,
különösen az idegen nyelvekre való lefordítás joga.
Copyright by N. Bodung-Verlag, Erfurt 1931.

Előszó a magyar Kiadáshoz.

Ez az tanulmány eredetileg holland nyelven még 1927-ben tünt fel a könyvpiacra.

Nemzetközi voltánál és társadalmunk sorsát eldöntő jellegénél fogva igényt tarthatott volna arra, hogy mindenkinek asztalán helyet foglaljon, akinek lelkét a keresztény kultúra és ethika tölti el, aki megbecsüli elődeinek emlékét és szereti fáját, aki a faj tisztaságát átérzi és értékelni tudja s ebben a törekvésében alapos tájékozást és szilárd támaszt keres.

A könyv „Arische Rasse, christliche Kultur und das Judenproblem“ cím alatt néhai Egon van Winghene tollából Rotterdamban látott napvilágot, német nyelven pedig 1933-ban már harmadik javított kiadást ért.

A műnek már címében kifejezett lényege eléggé megmagyarázza, miért nem tudott ez a kis könyvecske elterjedni és miért nem ismertették meg azok, akiknek szánva volt.

Nem szorul bővebb magyarázatra, hogy a zsidófaj az egyedüli a világon, amely nem tűri, hogy lényegét és jellemét éles fény-szóróval megvilágítsák, s amely minden kínálkozó eszközzel meg tudja és meg akarja hiúsítani, hogy valaki leálcázza; sőt az ő szemében még az is megbocsájthatatlan bünt követ el, aki titkos rejtekébe hatolva leleplezi sötét szándékait, hogy megakadályozza önhitt világuralmi törekvéseit.

Most adjuk át a szót a szerzőnek, akinek céltudatos törekvésére világosan reámutatnak művének eme bevezető sorai: „Ezt a könyvecskét ajánlom a „Weltkampf“ és a „Hammer-Gemeinde“ körül csoportosuló német barátainak, a „L'Ordre“, a „Revue Internationale des Sociétés Secretes“ és a „Parti National-Populaire“-hez csatlakozó francia barátainak, a „Schweizer Heimatwehr“ a „Vaterländischer Ring* és a „Nouvelle Revue Romande“ olvasó köréhez tartozó svájci barátainak, nemkülönben az osztrák barátainak, akik az „Arisch-christlicher Kulturbund“ a „Bund für Volksaufklärung“ és a „Deutsches Kulturamt“ kötelékében vannak, továbbá magyar barátainak, akik a „Fajvédő Egyesületbe“ a Keresztény Nemzeti Ligába“ és a „Magyar Kulturligába“ tömörültek a „The Britons“ szövetséghez tartozó angol barátainak, a „National Tidsskrift“ mellé sorakozó norvég barátainak a „Rozwój“-hoz szegődött lengyel barátainak, a „Liga Nationala Crestina“ kötelékébe tartozó román barátainak és nem utoljára az „Ostara“ és az „Alliance Chrétienne Aryenne“ kötelékébe tartozó, az egész világon található barátainak.“

A szerző tehát barátaihoz szól, természetesen abban a reményben, hogy szavát és bölcs tanácsait meg is hallják, meg is értik és követik.

Hogy a szerző eme kívánsága teljesedésbe menjen, művét

magyarra kellett fordítani és arra törekedni, hogy hazánkban is minél szélesebb körben terjedjen el.

A szerző barátainak szólítja mindazokat, akik a Magyar Fajvédő Egyesülethez, a Keresztény Nemzeti Ligához és a Magyar Kultúrligához tartoznak. Ezeket a barátokat a legkevésbé fenyegetheti az a körülmény, hogy a szerző tanulmányában mindig csak árja fajról beszél és annak érdekeit előtérbe helyezve, az árját akarja öntudatra ébreszteni.

Szerzőnk az árjaságot tág fogalmazásban érti és nemzsidó értelemben veszi, miért is önként érthető, hogy mindaz, amit a szerző hirdet, ugyanúgy vonatkozik a turáni fajra is.

A tanulmány szerzője már nem él, mi tehát kötelességet vélünk teljesíteni, amidőn mindazokat, akiket barátainak vallott, figyelmeztetjük arra a nagyszabású, komoly munkára, amelynek érdekében tollat ragadott. Ezt a munkát saját, jól felfogott érdekünkben és pedig úgy vezetőnek, mint közkatonának egyaránt kemény elszántsággal, következetességgel és odaadással kell elvégeznünk, ha elődeink szellemét, a magyar hazát és a tiszta, keresztény erkölcsöt legveszedelmesebb, legalattomosabb és legelszántabb ellenségétől meg akarjuk menteni.

Ezeket tartsa szem előtt minden magyar, aki hazáját, faját, családját, vallását szereti s annak szolgálatában találja élete munkásságának célját, tartalmát és örömét!

1935. évi június hóban.

Indra, az Indusok Istene mondá: „Én az árjának adtam a földet.“ (Rigveda IV, 26, 2)
„Ti az ördög atyától valók vagytok és a ti atyátoknak kívánságait akarjátok teljesíteni. Az eleitől fogva ember öldöklő volt és az igazságban nem állott meg: mert nincsen ő benne igazság. Valamennyiszer hazugságot szól, az ő magájából szól: mert hazug ő és hazugságnak atya.“ (János evangélioma, 8. fejezet 44. vers. Károli Gáspár fordítása).

Előszó az első Kiadáshoz.

E sorok íróját barátok és ellenségek egyaránt óvták attól, hogy felvilágosító előadásokat tartson a zsidókérdésről és nyomtatásba foglalja gondolatait. Hasztalan és veszélyes vállalkozásnak mondták, ha valaki megakarja gátolni a mindenütt felburjánzó zsidó álkultúra diadalmenetét. Hasztalan, mert nem lehet már a dolgok folyását meggátolni; és veszélyes, mert a zsidó gyűlölet alattomosan megsemmisít mindent, ami vele szembeáll. Nemrég — brüsszeli tartózkodása idején — a szerző ismét kapott német nyelven írt névtelen fenyegető levelet, amelyben Gobineau, Ferenc Ferdinánd és dr. Wichtl képviselő sorsát helyezték számára kilátásba.

Szép! Én és barátaim tudomásul vesszük ezt.

Erre pedig csak a következőt válaszolhatjuk: Visszariadhat-e a lelkiismeretes, betege megmentésével komolyan törődő orvos valamely betegség gyógykezelésétől csupán azért, mert ezzel kapcsolatban az ő személyét is veszély fenyegeti? Nem kell-e inkább azt kívánnunk, hogy legyengült fajunk és ingadozó kultúránk védelmére minél nagyobb számban akadjanak olyan orvosok, akikben megvan a bátorság, hogy felvilágosító, tisztító és mentő beavatkozást végezzenek és kötelességüket utolsó leheletükig teljesítsék?!

Akkor minden veszély megszűnnék.

Ha az árjaságot nem bénította volna meg már annyira a zsidó méreg — ösztönelferdülésnek nevezi ezt Schickedanz¹ — akkor tulajdonképpen elsősorban arról kellene gondoskodni, hogy mindannak tanulmányozására és továbbterjesztésére, amit itt elmondani fogunk, az árja-keresztény kultúrkör minden főiskoláján külön tanszéket állítsanak fel. Hogy ne kelljen a későbbi nemzedékeknek a homályban tapogatódnunk a zsidókérdést, a „problémák problémáját“ illetőleg!

¹ Schickedanz i „Sozialparasitismus Im Volkcrleben“ (Theodor Weicher kiadása, Lipcse.)

Mert a faj és kultúra tisztasága minden nép legértékesebb javai közé tartozik! Végre már világosságot kell teremteni erre vonatkozólag. —

Értsük meg jól egymást: senki se tehet a származásáról. Sőt, minden öntudatos férfinak helyt kell állania fajáért, kultúrájáért. A zsidók keverékfaja évezredek óta cselekszi ezt egymásközt, bárcsak saját módja szerint. Végre már mi árják is feladatunk tudatára akarunk ébredni. A magunk módja szerint.

Ha manapság valaki kultúráról és fajról akar beszélni, nem kerülheti el, hogy a zsidóságnak, a zsidó szellemnek és a zsidó uralomnak különösképen folytonosan félve került és álszeméremmel félretolt tárgyát a legkomolyabban megvizsgálja. Hiszen a kérdésnek nemcsak megvilágításáról, hanem megoldásáról is szó van. A *Miért és Hogyan* egészen világosan ki fog tűnni e füzetből.

Ha e fejtegetéseknek elismerten nagyon kényes is a tárgyuk, én nézeteimet mégis a kellő élességgel, világossággal és érthetőséggel fogom kifejtteni. Olvasóim közül senkise ütközzék meg tehát azon, ha a dolgokat a nevükön nevezem, ha itt úgy beszélek, ahogyan az árjához beszélni szokás: élesen, világosan és érthetően. Megállapításaim és következtetéseim a dolog természete szerint kiváltképp a különböző nemzeti táborokban levő árja testvéreimnek' vannak szánva. Az itten felállított orvosi diagnózist és a gyógykezelési előírásokat vegyék komolyan fontolóra.

Rotterdam, 1927. júliusában.

A szerző.

A) Kultúra és Faj.

Hivatásommal együttjárt, hogy kultúrkörünk népeinek egész sorozatát ismerhettem meg. Mindenütt ugyanazokkal a folyton világosabban napvilágra kerülő bomlási jelenségekkel találkoztam. Legérdekesebbek voltak talán élményeim és benyomásaim Középeurópában, ahol hosszabb időn át éltem, a legrosszabbak voltak azonban a kultúra borzalmas pusztulása által sújtott Oroszországban.

Négy világrészben gyűjtött megfigyeléseim és tapasztalataim határozott nézetet alakítottak ki bennem az árja-keresztény kultúra gyökereiről, azokról a feltételekről, amelyek fenntartásához nélkülözhetetlenek és ama súlyos veszedelmekről, amelyek ma fenyegetik. Ez a gyakorlati úton szerzett felfogásom örömmre ma már folyton tágabb körökben talál megértésre és tudományosan is mindig behatóbban tárgyalják. Határozzuk meg már most pontosabban azokat a fogalmakat, amelyek fejtegetéseim alapjául szolgálnak.

Mindenek előtt, mi a faj? A faj a müncheni teológus, dr. Kofler kitűnő megállapítása szerint,¹ a belső és külső tulajdonságok összessége, amelyek szervezeten magasabban fejlett élő lényeket véruik azonosságánál fogva összekötnek és hasonló más élőlényektől véruik különbözősége folytán elválasztanak. A faj a tenyésztésnek, a tenyész kiválasztásnak természetadta eredménye és jelensége. Egy faj teremtésének lényeges előfeltételei: az idő éi a gondozás. Szakadatlan folytonosság, tisztaság nélkül nincsen faj. Azt folytonos továbbfejlődésben kell tartani; a faj nem kezdettől megszabott állapot, a faj folyton alakulóban van. A faj mindig újból kitenyészhető.

Az egyes emberfajok között — és az erről szóló nézetemet csak akkor tudom világosabban megérteni, ha Kofler dr-t még egyszer idézem — lényeges physiológiai, szellemi és erkölcsi különbségek vannak. Egy faj erkölcsi képességeinek -különböző voltát és értékét is a fajbiológia és az örökléstan mutatja, melyeket a tudomány sajnálatosképen csak most kezd lassanként nagyobb figyelemre méltatni. Annak főoka, hogy — az állatfajoknál évszázadok alatt szerzett tapasztalatok ellenére — az embereknél tulajdonképpen nem követte tudatos fajapolást: (kivételt jó értelemben a nemesség kiválogatódása, rossz értelemben a zsidó ellenfajta képezett.). Ennek főoka abból állott, hogy viszonylag nem régen

¹ Dr. Kofler: „Katholische Kirche und Judentum“ (Verlag Franz Eher Nachfolger G. m. b. H., München).

még igazi érintkezés az egyes embercsoportok között nem volt, és hogy a házasságkötéseknél a fajkiválasztást hagyományyszerűen a szülők ösztönére bízta.

A tudományos fajbiológia szerint egy embernek nemcsak külseje, hanem erkölcsisége és belső képességei is szoros összefüggésben vannak a vérében rejlő erőkkel, az örökléssel és a fajjal. Egy faj tehát nemcsak fizikailag és lelkileg, hanem erkölcsileg is egy másiknál alacsonyabb értékű lehet. Aki ezt nem gondolja meg, aki egy alacsonyabbrendű faj vérével keveredik, saját fáját teszi tönkre!

És mi már most a Kultúra? A kultúra — mint ethikai tényező, ellentétben a csupán testi jóléttel törődő civilizációval — annyit jelent, mint hagyományt a múltból és fejlődést a jövő felé. A kultúra a jónak, a nemesnek, a szépnek gyűjtése a múltból és ápolása a jövő számára. Nem ok nélkül azok a népek legerősebbek ethikailag, amelyek az ősök kultuszát ápolják. Minden kultúrának ethikai alapját csak a múlt ideáljaival való szoros kapcsolat adhatja meg.

Igazában csak annak van kultúrája, aki az ember nemesítésére vonatkozó fogalmait családja, elődei, törzse, népe, faja nagyságának, integritásának megértéséből és tiszteletéből meríti. Ilyen a nemességnek, a polgároknak és a földművelőnépnek a régmúltból származó kultúrája. Az ilyen igazi kultúra egyenlő mértékben nyújtja a hagyományok jogait és kötelességeit. Csupán a hagyomány eme jogai és kötelességei adják meg minden kultúrának ethikai létjogosultságát.

Ethikailag cselekedni, ethikailag érezni ezek után nem jelenthet mást, mint gondolatban, érzésben, cselekedetekben egynek lenni az ősök Istenével, leikével, szellemével, szívével és nem utolsó sorban vérével is. A család, a haza és a nép, a hit, a becsület és a hűség ideáljai egyedül ezen a gondolaton nyugodnak! Aki eltűri, hogy idegen ámitók és csábítók megfosszák az elődeivel való együvértartozás érzésétől — legyenek ezek az elődök földművesek, polgárok avagy urak — az elveszíti az összefüggést kultúrájával és ethikailag támasz nélkül marad. Így a teljesen kultúra nélküli modernség a kis birtokost gyökértelen munkássá, a letelepült polgárt vándor áruházzá, a nemest pedig nemzetközi társadalmi herévé süllyeszti.

Ezt vegyük tudomásul mindazok, akik fej és vezér nélküli korunk újfajta ethikájában és hyperethikájában „dolgozó” profétáinak szavait lesik. Mindegy vajjon a nevük Rutherford vagy Besant, Keyserling vagy Steiner, Bergson vagy Coudenhove, Basch vagy Freud — csupa zsidó, zsidó származék és zsidócsahos, kik egyben szervezői az „Emberi jogok ligája”, az „Ethikai közület”, a „Komoly bibliakutatók”, a „Theosophusok és Anthroposophusok”, a „Fen Club”, a „Fabian Society”, a „Rotary-Club”, a „Christian Science”, a „Young Men Christian Association” című organizációknak, — vagy bárhogy is hívják a zsidóságnak és a szabadkőművességnek eme a kultúrát meggyalázó előőrseit.

Bármely kultúrának — éppúgy mint minden fajnak — elengedhetetlen feltétele az idő, (még pedig sok idő) és az ápolás. Kultiválni annyit tesz, mint ápolni. Ezért csak bensőleg nemes, konzervatív embereknek van érzékük a kultúra iránt. Csak kultur-embereknek vannak olyan gátlásaik, amelyek embertársaiknak egyéniségével számolnak és amelyek megkönnyítik a nemtelen és a rossz elleni harcot. Ezért mi „konzervatívok“ (tehát a kultúrát fenntartó elemek) forradalmat hirdettünk a forradalommal szemben, vagyis a kultúrát meggyalázó anarchia félretolását szabályok, jog, törvény és gátlások révén. Minthogy a kultúra nemcsak hagyomány a múltból, hanem egyúttal fejlődés is a jövő felé, sohasem fordulunk a kultúrát alkotó fejlődés, de igenis a kultúrát romboló forradalom ellen, amely csak a Kultúra pusztulását tudja előidézni. Nagyon jól tudjuk, hogy a kultúra megkövesedik vagy elrothad, ha a folytonosságot biztosít» fejlődés nem tartja elevenen. Itt is áll az, amit a fajról mondtunk: a kultúra nem kezdettől megszabott állapot, a kultúra folyton alakulóban van.

* *

*

Melyek — több mint két évezred óta — az árja világ alapjai? A kelta rögszeretet, a görög szépségeszmény, a római igazságérzet, a becsületességnek gall fogalma, a germán erkölcsösség, a szláv kedély: mindezek közreműködtek a mai árja kultúránk kialakulásánál. Az árja világnak ezek az alapelemei egyesültek majdnem két évezreden át a kereszténységen, azon tanon keresztül, amely elejétől végig egyetlen egy tiltakozás a farizeusi tanításokban és később a talmud hagyományokban lerögzített zsidó szellem ellen. Az árja keresztény kultúrának ezek az alapelemei képessé tették az árja népeket és Európának a századok folyamán összeolvadt, árja jellegűvé vált törzseit (akár itt voltak már ezek a nagy árja bevándorlás előtt, akár később vándoroltak be), hogy a közelmúltig a világ kétségbevonhatatlan urai és vezetői legyenek és azok maradjanak.

Így az ősapák példája nyomán Madridtól Moszkváig, Londontól Athénig, Stockholmtól Palermóig egy nemzetileg sokoldalú, de etikailag teljesen egynemű, szervesen felépült árja-keresztény kultúra fejlődött, amely lényegében 3 ideálra támaszkodott: szolgálat Istennek, az urnák és a nőnek. Nem volt itt semmiféle zsidószellem és a zsidó befolyás alig kíséreltezt.

Senkise — zsidó vagy Wotan-imádó se — mondja nekem, hogy a góthikus dóm, a középkori művészet eme legnemesebb, minden zsidó szellemtől érintetlenül maradt hajtása, nem az árja és keresztény kultúra egymásbaforradásának legnagyobb és legtisztább megnyilatkozása! A frank világ legmagasztosabb keresztény lelki világa nyilvánul meg az árják által létesített rcimsi katedrálisban. A keresztények által épített bécsi Szent István templom a legpompásabb, kőbefaragott német árjaszellemről tanúskodik.

Ezeknél a kultur-műveknél a zsidó szellem legkisebb mértékét sem lehet kimutatni. Igazán aggályos zsidó szellemei a keresz-

tény világba csak az újabb idők forradalmi vittek, amelyek a puritanizmus és racionalizmus (szülőatyái a ma zsidók által vezetett két szociális pestises jelenségnek, a bolsevizmusnak és a kapitalizmusnak) mindent hátráltató keveréke révén az árja közösséget az egyik kultúrválságból a másikba kergették, természetesen a forradalmak előidézésében részes zsidóság nagy örömeire.

Érthető azonban, hogy egy kétezeréves kultúrát, amely néhány szépelgő zsidó gyerkőcnek nem tetszik, nem lehet márhólnapra egy „más“ kultúrával pótolni. A „Daloj staruju kulturu“ (le a régi kultúrával!) forradalmi kiáltás, amelyet Moszkvában és Pétervárott a házak tetejéről lobogó sok méter hosszú vörös zászlókon olvastam, valóban nem teremt új kultúrát.

Aki tehát az árja-keresztények etikai kultúrájából fakadó ezt a felfogásunkat, amely befelé végtelen nyugalmat, kifelé retenthetetlen erőt ad, képmutató frázisokkal, megvesztegető ígéretekkel és egyéb alattomos eszközökkel megreformálni, modernizálni, valójában azonban szétzüllesztetni akarja, aki tehát bennünket szellemileg és erkölcsileg gyökértelessé akar tenni, azáltal, hogy velünk mindig a túlbujánzó racionalizmus és anyagiasság fojtogató mocsárvirágát szagoltatja, az a mi leggonoszabb ellenségünk. Ot legyőzni minden árjának, minden kereszténynek legfőbb erkölcsi feladata.

* *

*

Bevezető soraimban megemlékeztem arról, hogy utazásaim és tanulmányaim közben bizonyos szilárd nézetekre tettem szert a fajokra és a kultúrára, főképpen azonban ezek ellenségeire vonatkozólag.

Melyek tehát ezek a tapasztalat és megfigyelés által szerzett nézetek?

A mi árja elődeink sok-sok századon keresztül dolgoztak szellemi és lelki képességeik nemesítésén, működtek és harcoltak a legnagyobb és legfenségesebb emberi célokért. Sajátságuknak megfelelően igyekeztek a vérükből, tehát a legsajátosabb személységükből eredő legjobb tulajdonságokat fejleszteni, a bennük szunnyadó gonosz emberi ösztönöket pedig mint nemteleneket leküzdeni. Igyekeztek ezen az úton a világ fejlődését, annak jobbá válását kiharcolni és így minden erejüket annak a törekvésnek szentelték, amely az árja gondolkodást minden más faj fölé helyezte s amely hagyományokon nyugvó, a haladó fejlődéstől nem idegenkedő árjakeresztény kultúrát teremtett. Ezen kultúra teljesítményeire minden elfogulatlan csak tiszteletteljes csodálattal tekinthet. A világtörténelem minden lapján fel van jegyezve, hogy reális alkotó és teremtő akarata, valamint a nemesedésre törő hő igyekezet egyik fajban sem öltött annyira testet, mint a mienkben.

De a nemzedékek sok tucatja által alkotott „kultúra“ fogalmához még egy tényező járul, amely számunkra ma éppen olyan lényegesnek és nélkülözhetetlennek látszik (távol tartván magunkat a politikai pártok civakodásaitól). Ez a kereszténység tana, úgy

ahogyan ezt az árja népeH átvették, felfogtók és a nemes életfelfogásnak egy mindenestre figyelemreméltó rendszerévé képezték ki. A gyakorlatban a kereszténység lett az árják nemzeti vallása. Csak az árja ember lelke tudott ahhoz az idealizmushoz felemelkedni, amelyet a keresztény tanítás legbensőbb lényegében megcsodálunk.

A nemzetileg a legkülönféleképpen tagozódott, azonban azonos és egyező kultúrájú, mindenben hasonló 700 millió árja ethikai idealizmusukban majdem kétezer éves, szakadatlan építő munkával felállították az árja-keresztény kultúra büszke épületét, amely az árja fajt a közelmúltig a földkerekség nem vitatható urává telte.

És mit látunk most?

Mintegy százötven esztendeje — itt kezdődnek a tanulmányaim — lényüinktől teljesen idegen gondolatokat hirdetnek eszményként, egy romlott, léleknélküli, tisztán látszat civilizációt akarnak reánk erőszakolni, mint ideális szellemi és lelki műveltséget, mint a kultúra nemesedését! Százötven év: ez egybeesik a szabadkőművesség hatalomra jutásának időpontjával, a francia forradalom kitörésével, amely a „szabadság, egyenlőség és testvériség”⁰ üres s ezért csalóka jelszavát hirdette a zsidó emancipáció és a liberális látszat-demokrácia bekövetkeztével!

Ha jobban a dolgok mélyére nézünk, észrevesszük, hogy ezeknek a „reform” eszméknek a hirdetői, az ősi kultúránk és ethikánk ellen indított harcnak vezetői csaknem kivétel nélkül mind nem árják. Idegenek, sőt visszataszítók voltak lényünknek még ottan is, ahol nemzeti vagy vallásos téren mesteri mimikrirel igyekeztek hozzánk dörzsölni. Ők, a nem-árják, az árja-keresztény kultúra bomlásának és rothadásának a bacillusai. A kizárólag az ő sajátságukat képező földalatti, nehezen ellenőrizhető módjukon csepegtetik az árja népekbe — mindegyiknél másféleképpen — az anyagi szellem, a Korrupció, az erhölcstelenség és a rög bevált ideálokban való Kételkedés mérgét. Szétbomlasztják az árja közvéleményt és a keresztény családot. Elpusztítják az árja hűség és a keresztény hit kötelekeit. Aláássák az erkölcsöt és vallást, az erényt és a jellemet. Százféle aljas csábítási eszközzel élnek, hogy minden a mi hanyományainkban, tehát a mi legsajátosabb kultúránkban gyökeredző ideális világnézetet nevetségessé tegyenek, cinikussá torzítsanak, meghazudtoljanak és megsemmisítsenek.

A jónak és rossznak nemzedékek hosszú során át kialakult egységes felfogását széjjel tépték, és mi mindannyian — bármely árja nemzethez és bármely keresztény felekezethez tartozunk is — kimondhatatlanul szenvedünk amiatt, hogy a „legfőbb javak” amelyekért a mi kéretlen reformátoraink és modernizátoraink szándéka szerint ma harcolnunk kellene, a mi legbensőbb tisztesség érzetünk szerint mégis csak hazugságok és ámtások! Elégedetlenség, bizonytalanság és kétségbeesés fogta el az árja embert, mert a világ, mely egykor olyan szép volt, számára most értelmetlenné és céltalanná vált.

Kik tehát ezek a nem-árják, akik a mi kultúránkat megsemmisítik? Kínaiak-e, négerék, vörösbőrűek, japánok-e? Mindnyájan látjuk a hanyatlást, a fejetlenséget, az aknamunkát, és senki sem meri megnevezni az igazi bűnösöket? Kik ezek?

Mindenki, aki a szemét nem hunyja be szándékosan, aki csak egy kis fáradtságot is vesz magának, hogy megértse az utolsó századok szembeszökő eseményei alapján a kultúra hanyatlását és fajunknak meggyalázását, láthatja, hogy vallásos, erkölcsi, nemzeti, művészeti, tudományos, politikai és gazdasági életünk minden fontos terén ennek a szembeszökően érzékelhető leromlásnak mozgó eleme az emancipáció óta az árja-keresztény társadalomba aha-dálytalanul beáramló nemzetközi zsidóságnak alattomos, földalatti, bomlasztó tevékenysége. Itten teljesen egyremegy az, hogy ortodox vagy reform zsidókról, kikeresztelkedett vagy keverék-zsidókról és zsidócsahosokról, azaz olyan árjákról van-e szó, akik máris behódoltak a zsidó szellemnek.

Más szavakkal: a társadalmi és nyilvános élet minden terén a zsidók a mindinkább elharapódzó chaosz előkészítői. Aki a saját népük számára készített irodalmat lapozza, aki az árják számára hírlapjaikban olvasni tud, felismeri azt a célt is, melyet ezzel a mesterségesen előidézett chaosszal el akarnak érni. A cél az, hogy a megfertőzött árja-keresztény kultúra romjain a nekünk idegen zsidó kultúra viláгурalmát felépítsék.

A zsidókérdés — mint ahogyan ezt az utóbbi idők kutatásai és tapasztalatai mindinkább kétségtelenül bizonyítják — mindenekelőtt ethikai kérdés, tehát a tiszta világnézetnek, a fajfenntartásnak és a kultúra védelmének kérdései Anélkül, hogy a legtöbb árjának és kereszténynek az ő vak gyanútlanágában eddig csak valahogyan is tudatára jött volna, a fajunkra és világnézetünkre jellemző idealizmus, amely sok évszázadon át elfogulatlan tisztesség érzése minden szép, magasztos és nemes dolog, a hűség, jog, kötelesség, bizalom, becsület, illem és szégyenérzet iránt lelkesedni tudott, a zsidóság ciábitó művészete által mindinkább a meggondolás nélküli anyagiasság felé, a cinikusan egyoldalú racionalizmus felé terelődik.

Idegen faji elemek, titkos vagy valódi céljaikat ügyesen elhomályosító legkülönbélebb szervezetek formájában, évtizedről-évtizedre egyre tolaodóbb módon élösködnek az árja-keresztény népek kulturépitményén és állami valamint társadalmi alakulatain. Ezen idegen faji elemek — a nagy gyanútlan tömeg számára felismerhetetlenül, mert alatomos álarcban — a logikának, jognak, méltányosságnak, észnek, vallásnak és ethikának az árják által századokon át kipróbált megszentelt alapelveit aláássák és megingatják. Pedig éppen ezek az alapelvek képezték apáink sajátosságait és ezek voltak számukra olyan becsesek.

Egyedül ez a mi bajunk!

* *

*

Ön tehát antiszemita? kérdi tőlem valaki megütöközve. Dehog

kérem; már csak azért sem vagyok az. mert szemita és zsidó nem azonosak. Azután meg én nem is támadom egyáltalán az egyes zsidót, hanem kultúránk zsidó szellemét s így természetesen annak képviselőjét, tehát a zsidóságot mind az egészet. Én nem vagyok „patológikus zsidógyűlölő,“ ahogyan ezt szívesen elhinnék rólam! Ha az árja fajt és a keresztény kultúrát a zsidóság nem bántaná, nem köpné le, nem fertőzné és nem rombolná, úgy az egész zsidó kérdés hidegen hagyna. De én mindenek előtt szeretem fajomat és népemet. Én szeretem a keresztény kultúrát, úgy ahogyan az árják, tehát a mi apáink azt a századok folyamán maguknak kiépítették. És én látom, miként hatalmasodik el mérhetetlenül egy rendszeresen dolgozó ellenség majdnem észrevétlenül, — mert titokban működik! És mi nem védekezünk!!

Én tehát tiltakozom olyan beállítás ellen, mintha nekünk pán-árjáknak egyáltalán volna valami közünk a divatos antiszemitizmushoz, a „pogrom-hangulathoz.“ Ez az antiszemitizmus ugyanis nem egyéb mint egy bekötött szemű, kegyetlenül megkínzottnak nem az igazi cél felé, hanem mindig melléje sújtó védekező mozdulata. Mi azonban hála Istennek, már tisztán látunk! Nekünk nincs is reá időnk, hogy az egyes zsidót gyűlöljük, üldözzük. Sokkal többről van szó, mint pogromról és romboló antiszemitizmusról; ezeket egyáltalában nem helyeseljük, mert eredménytelenek és értelmetlenek. Fajunkat, népünket, kultúránkat, ideáljainkat, jövőnket és nem utolsó sorban .békénket kell megmentenünk, az ellenséges alattomos támadással szemben! Tehát mindenekelőtt pro-árják legyünk és ne antiszemiták.

Vessünk csak egy pillantást a világtörténelemre. Nem a hatalom birtoklása utáni pusztító vágy, hanem komoly ethikai és kulturális mozzanatok vezették elődeinket akkor, amikor az árja-keresztény világ kultúráját minden csepp vérükkel védelmezték, keleten a tatár-mongolok betörése, délkeleten a törökök, Spanyolországban az arabok s újabban Amerikában a néger ellen.

S most kétségbe akarják vonni egy sokszorosán veszedelmesebb ellenség, a zsidóság ellen folytatott védelmező harcunk ethikai jogosultságát? Egy olyan ellenséggel szemben, amely nem nyílt és becsületes módon, harcol hanem csábítással, elkápráztatással, megnyerő, de téves tanokkal és a mimikri fegyvereivel? Egy olyan ellenféllel szemben, amely az egyenlőség, liberalizmus, világtestvériség, emberi haladás, demokrácia, a kommunizmus képmutató kétértelmű jelszavaival, azonkívül a mai kapitalista nihilizmus ábrándképeivel ördögi módon lefogva tart bennünket, hogy úrrá legyen felettünk? Egy olyan ellenséggel szemben, amely necsak országunk határain belül, hanem minden árja országban egy időben tűnik fel, amely nemcsak titokban, de nemzetközileg is meg van szervezve és amely erejét minden országból és minden táborból meríti? Oly ellenféllel szemben, amely egyszerre fészkelte be magát minden politikai és szociális mozgalmába, legyenek azok akár keresztény,

monarchisztikus, liberális, demokratikus, vagy szocialista, akár kapitalista, vagy kommunista irányzatúak?

Nyissuk ki csak szemünket és tekintsünk körül! Vegyük sorra a világtörténelem eseményeit a zsidók egyenjogúsítása óta, a két utolsó évszázad kultúrtörténetének tanulságait és mindenekelőtt a napi eseményeket, amennyire azokat a zsidó sajtó ferdítései ellenére érzékelhetjük. Tagadhatja-e egyetlen őszinte árja, meggyőződéses keresztény manapság már azt a tényt, hogy ami árja-keresztény etikánk és ezzel együtt árja-keresztény kultúránk minden oldalról ki van kezdve és rothadásnak indult? Tagadhatja-e, hogy ebben a rothadásban mindenütt a zsidó szellem, a zsidó lényeg, vagyis a zsidóság a tevékeny, az erjedő, a bomlasztó elem?

Erkölcstelen lehet-e az a harc, amelyet ilyen rothasztás és annak előidézői ellen hirdetünk?

* *

*

Csak néhány példát ragadunk ki a nyilvánvaló tények tömegéből!

A zsidó felfogás szerint pénzért minden kapható: becsület és társadalmi állás, jólét és szőke asszony. — Hát az ilyen feslett világnézet elleni harc nem lenne erkölcsös? —

A tényleges világeseményekről a zsidó újságíró, ki csaknem az egész világ sajtójának az ura, évtizedek óta csak azt hozzá tudomásunkra, a Kahál és a szabadkőművesség parancsára, ami nincsen fájának és azon „háromszáznak“ érdekei és viláгурalmi törekvései ellen, kik közismerten a világfelett uralkodnak. A zsidó újságfirkász az árja nyilvánosságot tarthatja vakságban, azért mert a világ kábeljei és rádiótávírója felett egyeduralmat gyakorló hirszerzőügynökségek már kizárólag az ő fájának kezében vannak. Mindannak rugóit és összefüggéseit, ami évtizedek óta a földtekén történik, mi árják és keresztények már alig sejtjük. — Ha már most a zsidó sajtó ezen ördögi butító és megtevesztő rendszere ellen felvilágosító harcot óhajtunk indítani, ez talán nem lenne erkölcsös? —

A zsidó szépirodalmár szándékosan mérgezi az árja ifjúság lelkét azzal a talmi-esztétikát utánzó pornográfiával, amely — a sajtó és művészeti szabadságnak oltalmazó leple alatt — az újságokban, a színpadon, a moziban, a hangversenyteremben és kiállításokon a művészet, az irodalom és a divat minden terén az árja fiatalság becsület- és szégyenérzetét elrabolja, jóizlését elferdíti és elveszi a tiszta esztétikai érzések és a természetes szépség iránti megértését. — A majdnem kizárólag zsidók által terjesztett lelki és erkölcsi züllöttség láttára a zsidóellenes magatartás talán nem erkölcsös-e? —

A zsidó szépérzék dicsőíti az árják előtt a buta anyagelvűséget minden csillogó árnyalatában. Nincsen a nyilvános- és a magánéletnek olyan része, melyet ő felforgató szellemének csábító artista mutatványaitól megkímélne, hogy ideális felfogásunkat be

ne nyálazná, kétségbe ne venne, betegnek nem nyilvánítaná és ki ne gúnyolná. — Hát az ilyen csábítás elleni küzdelem sem volna erkölcsös? —

A zsidó a kapitalista rendszer torzítója, az árját dolgoztatja, a munka jutalmát pedig egyedül ő vágja zsebre. A titkos zsidó központi kormány, a pénzügyi világhatalom a New-Yorki Wall-streeten máris az összes népek ingó tőkájének 70%-át magához ragadta. — Talán nem cselekszünk a jó erkölcs nevében, ha ez ellen a kizsákmányolás ellen harcolunk?

A zsidó az árja mánkéit az árja birtokos ellen uszítja mindaddig, amíg az utóbbtól mindent el nem szednek. A zsákmányt azonban nem az áramunkás, hanem a zsidó uszító kapja. Mindezideig mindig csak az árja kapitalizmus omlott össze, sohasem a zsidói. És ilyen, az árja társadalommal szemben véghezvitt nyilvánvaló zsidócsalással szemben az antijudaizmus nem lenne erkölcsös? —

Vagy talán nagyon is erkölcsös, ha a zsidó nagytőke falaz a zsidó bolsevizmusnak és az orosz nép megfojtásához szükséges eszközöket nyújtja neki; ha azonban a végzett hóhérmunka után ugyanaz a bolsevizmus szemtelenül átlendül a kapitalizmus-hoz és ha a különböző külföldi követségeinél ugyanazt a nagytőkét ünnepélyekhez hívja, amelyeken a lemészárolt cárizmus arany edényein dőzsölnek? — Nem lenne-e sokkal erkölcsösebb, ha ezen zsidó cinizmus ellen küzdünk és megsemmisítésére törekszünk?

A zsidóság különleges hatalmi eszközévé lett az eleinte ártatlan, később azonban a zsidók által nagyjából saját céljaik szolgálatába állított szabadKözüveiség. Ahol politikai aknamunkáról, a nyilvános élet aljasságairól, a hagyománnyal vagy kultúrával való szakításról, politikai gyilkosságokról van szó, ott a királyi művészetnek mindenütt benn van a játékban a keze, miközben csak titkosan végzett nemes cselekedetekre hivatkozik. De miért az áthatolhatatlan fátyol, ha hátsó gondolatok nélkül tényleg jót akar cselekedni? — Hát ezen veszedelmes zsidó hy-pokrizis elleni küzdelem talán szintén nem erkölcsös? —

A kevés kiválasztottról a hatalom menjen át a népre — ezt mondják a zsidók. De vajjon nem vet-e minden forradalom zsidó hatalmasokat az államok élére? A nép maga azonban üres kézzel távozik. — Vajjon ilyen alávalósággal szemben a zsidóellenesség nem erkölcsös-e? —

Majdnem valamennyi nép nemesiőge pénzért bemozkolta vérét zsidó házasságokkal. — Az ilyen beszennyezés elleni kíméletlen harc nem erkölcsös-e? —

A monarchiák piszkos pénzért százával vették fel a zsidó családokat a keresztény nemességbe és ezzel az árja felső réteget kiszolgáltatták az elzsidósodásnak. — Vajjon az ilyen visszáság elleni küzdelem nem erkölcsös-e? —

Mindinkább köztudomásúvá válik, hogy zsidó hatalmi tényezők újból és újból arra törekszenek, hogy pénzüket és szellemüket

a katolikus egyházba vigyék, hogy azt a zsidókérdésben való világos állásfoglalásban erkölcsileg akadályozzák. Evangélikus tiszteletcs uram azonban azt mondja, hogy gazdag zsidókat kell keresztelnie, mert csak náluk található elegendő pénzt templomának fenntartására. Egyházunk leginkább és legkeményebben elítélendő cselekedete az állítólag megtért zsidóknak számtalan és válogatás nélküli felvétele a keresztény közösségbe, mert ezzel megbántja erkölcsi tisztaságérzetünket. Nem vezet-e mindez: az árja kereszténység elzsidósodásához? — És az ilyen szánalmas állapotok elleni harc nem erkölcsös cselekedet-e?

Ez a kis és a való állapotokat alighogy visszatükröző szemelvény legyen egyelőre elég!

* *

*

Kedves embertársaink, hogy a pán-árja szabadságharcot csirájába fojtsák, azt szokták mondani, hogy a zsidóság elleni harc csak az irigység által diktált kultúrszégyent Nem, az nem lehet kultúrszégyen, ha a sok évszázadon át alacsonyabbrendű néppel nem keresztezett fajunk tisztaságát meg akarjuk óvni, ha a népnek szabadságát egy idegen faj uralmától meg akarjuk menteni, ha nemzedékünk erkölceit idegen fertőzéstől óvni akarjuk! Nem és ezerszer nem!

Hogy lássuk miként lehetne egy ördögi szövetség által fenyegetett szabadságunknak, tisztaságunknak védelmét elérni, az idevágó óriási kérdés halmazából csak egynéhányat óhajtunk kiragadni és árja egészséges ésszel néhány követ kifaragni, amely a probléma megoldására talán alkalmas.

B) Mik a zsidó faj legfontosabb tényezői (társadalmi elhelyezkedés, létszám és Kilét), amelyekre az árját folyvást újra emlékeztetni keli?

1. Örökös zsidó jelenlét?

Milyen kevésbé ügyelünk arra, hogy a zsidóságnak mindig újból sikerül korunk majdnem minden szellemi és politikai megmozdulást saját szellemében befolyásolni, azoknak élére állani, vagy azokat a neki veszélyesnek tetsző kihatásait letompítani. E jelenségek nagy tömegéből csak néhányat ragadok ki, melyeknél a zsidók, zsidószármazékok, avagy zsidócsahosok általi vezetés vagy befolyásolás nyilvánvaló.

Tudjuk, hogy a szocializmus egészséges árja megmozdulás

lehetett volna, ha a zsidók Marx (Mordochai) és Lassalle (Lasel) hatalmukba nem kerítik.

Nagyon kevésbé ismert azonban, hogy nem Marx és Engels a szocializmus alkotói, hanem a francia árja Proudhon. Proudhon adta a szocializmusnak a tudományos alapot és ő volt az, aki felismerte, hogy a pénz és az arany birtoka iránti beteges zsidó vágy tenyésztí az anyagi szellemet, amelynek elfajulását ő a „kapitalizmus“ gyűjtőfogalmával jelölte meg.

A Proudhon féle szocializmusnak — fejlődésében és helyes Követhezményeként — a zsidók, mint a kapitalizmus hordozói elleni harchoz, vagyis kényszerítő módon az egészséges és természeti faji harchoz kellett volna vezetnie.

Erről kapott a finom zsidó ösztön szelet és versengés kezdődött a Proudhon-féle szocializmus szellemi kiforgatására és meghamisítására. Ebből a versenyből Marx és Engels kerültek ki mint győztesek. így azután zsidó álnoksággal és rosszindulattal átformálták ezt a zsidóságra annyira veszedelmes valóságos szocializmust és a belőle folyó faji harcot, az árjáknak egymás elleni osztályharcává, és a szükségből erényt csináltak! Ma árja munkások harcolnak zsidó vezetés alatt az árja polgárság ellen, a zsidó kapitalizmus javára.

Erre a pontra kellene teljes erővel reá vetnie magát a nemzeti szocializmusnak.

De már most menjünk tovább: A „bölcesség ismert iskolájának“ alapítója Keyserling gróf, nagyanyai részről zsidó.

Az angol legfőbb egyház legmértékadóbb tényezői: Sir Slessor és Rosentahl, zsidók.

Pen Club: az élén, Bécsben például, az irodalmilag és szellemileg kiváltképen nagyon bomlasztólag ható Salten Félix és Auernheimer Raoul zsidók állanak.

Anthroposophia: még mindig nem sikerült alapítójának Steiner Rudolfnak árja származását kétségenkívül megállapítani. Megcáfolhatatlan azonban, hogy Steiner környezete majdnem kizárólag zsidó nőkből állott.

Az üdv-hadseregben, a Schlaraffiában, a Young Men Christian Association-nél a zsidó szót nem szabad kiejteni. Tudjuk, hogy miért.

„Komoly biblia Kutatók“: az a hírhedt szervezet, mely évek óta — azon ürügy alatt, hogy az igazi kereszténységet hirdeti — mértéktelenül uszít a papok ellen és nagyszerű falragaszokat ad ki ezzel a rikoltó hirdetéssel: „Most élők milliói nem fognak meghalni“ . Olyan hirdetés ez, melyhez — a társadalmi és erkölcsi uszítás láttára — még két zárószót kellene hozzáfűzni, mely úgy szólana . . . „természetes halállal!“ A derék szentgaileni orvos dr. Fehrmann bizonyította a bíróság előtt, hogy a „komoly biblia kutatók“ munkája mennyire zsidó munka.

Kultúrliga, Bécs: az élén, mint díszgói egy Rohan herceg áll. De a hangadó közreműködők sorában „jelentőségteljes“ zsidókat találunk, mint Korngoldot, Hertzet és Baeckhert, a berlini rabbit.

A most annyira modern páneurópa mozgalom élén a bécsi Coudenhove-Kalergi Richard Miklós gróf áll, szintén díszgőj, mind-annak ellenére, hogy anyja japán nő. Coudenhove felesége pedig Roland ismert zsidó színésznő, eredeti néven Klausner Ida, kinek dicsvágya, tetteje és felfelétörése a pán-európai szervezet mozgaló rugója lett. Coudenhove-Kalergi bevallottan szabadkőműves. 1926. évben Bécsbe hívta össze az első páneurópa-kongresszust, melynek közönsége $\frac{4}{5}$ részben zsidó volt. Ezen nem kell csodálkozni, ha megtudjuk, hogy ugyanez a Coudenhove-Kalergi a zsidó „Bécsi szabadkőműves újság“ 1923. évi október 19. számában a következőképpen merészkedik jövendőlni: „A jövő ember keverék-faj lesz! Európa számára kívánok egy eljövendő eurázsiai-negróid fajt, hogy a személyiség sokoldalúsága biztosítva legyen. A vezéretet a zsidók adják, — mert a jóságos Gondviselés Európát a zsidókkal, mint új ésszel megáldott nemes fajtaival ajándékozta meg.“

A Coudenhove-Roland házaspár páneurópai mozgalmának vetélytársa volt az „Európai Öszműködési bizottsága“ (Collaboration européenne). Ennek élén Ausztriában például Auffenberg Mór, a zsidó hadvezér állott.

S hogyan áll a dolog a népszövetséggel, a népek kiengesztelésének állítólagos eszményi intézményével? Vájjon azt tényleg a különben kevésbé rokonszenves három „nagy“ ember (Wilson, Clémenceau és Lloyd George) alkotásának lehet-e tartani? A népszövetséget valójában a háttérben, a „szabadkőművesség parancsára“ (lásd az entente-szabadkőművesség 1917. évi június hó 28-30-án kelt titkos jegyzőkönyvét) három mozgékony nagy zsidó tartotta „keresztvíz“ alá, kik közül mindegyik Wilson, Clémenceau és Lloyd George „jobbkeze“ volt. Ezek: Baruch, az amerikai vasúti szervező és gazdasági diktátor, Mandel Georges, a francia nacionalisták (!) vezetője és Clémenceau titkára, angol részről pedig Sassoon, a syriai zsidó bankár és ópium-nagykereskedő. A népszövetségnél uralkodó szellemre semmi sem jellemzőbb, mint az a Genfben ismert tény, hogy pld. az ott foglalkoztatott 130 gépirónó $\frac{3}{4}$ része zsidó. Indokolás: oly könnyen kelepelik az idegen nyelveket!

Közismert, hogy az oroszországi bolsevizmus kizárólag a bosszúálló zsidóság műve. Az 1920-ban Demarteau-nál Liége-Lüttichben megjelent füzet „Qui gouverne en Russie?“ a szovjet 545 legmagasabb funkcionáriusát névleg felsorolja. Ebben megállapítják, hogy 447 legmagasabb tisztviselő, tehát 83 % zsidó és csak 5% orosz! Az orosz u. n. „munkás és paraszt kormány“ tehát nem áll sem parasztokból sem munkásokból, de még oroszokból sem. Az oroszosan hangzó nevek senkit sem téveszék meg. Trotzki valóságos neve: Bronstein, Radeké: Sobelsohn, Zinowjev: Apfelbaum, Kamenev: Rosenfeld, Litwinow: Finkelstein, Wolodarski: Cohen, Schtekloff: Nechamkesz, Gschewinski: Grünbaum, Gantzki: Fürstenberg, Rossine: Grossmann, Rumiantzeff: Lurié, Illin: Sieger, Wladimirski: Hirschfeld, stb. stb.

De másfelől ne higyük, hogy a bolsevizmus ellenlábasa: az

olasz fasizmus zsidó mentes. Sajnos nem! A müncheni „Weltkampf“ egyik tanulságos cikkéből megtudjuk, hogy Benito Mussolini munkatársa és barátnője Sarfatti nevű zsidónő volt, kinek a maga részéről viszont három barátnője volt, a velencei Tivoli zsidó nővérek, kik a fasizmus három fontos (zsidó) finanszírozójának feleségei lettek. A Mateotti ügy hírhedt intézője, a belügyminisztérium akkori helyettes államtitkárja a zsidógyerkőc Aldo Finzi volt. A legkiválóbb és legünnepeltebb fasiszta szónokok egyike a háborús vak De la Croix zsidó.

A sokfelé dicsért, „egészséges“ amerikanizmus ép úgy fertőzött, mint minden ami európai. A háború befejezésekor ugyanis Észak-Amerika legmértvadóbb személyiségei között 5 teljhatalmú zsidót találunk: Baruch, a már említett vasút király, Brandeis, a legfelsőbb bíró, Gompers, a szakszervezetek vezetője, valamint Schiff és Warburg a két világbankár, kik közül az első a bolsevizmust pénzelte, a másik pedig a Dawes-egyezmény előmozdítója volt. Az Egyesült Államokban ily módon a forgalom, a jogszolgáltatás, a munka, a szociális forradalom és a kapitalizmus mind a zsidóság kezében összpontosult. Egy jelkép! Mit akarunk mi még ennél többet?

Németországban a legszélsőbb jobboldali konzervativizmus sem tudta megakadályozni, hogy zsidók legfelülre kerüljenek. Limburg-Stirum-Ebers gróf, Stahl és Berchem gróf konzervatív vezérek sem zsidómentesek. 1871-ben, Versaillesben egy Simons nevű zsidó ajánlotta fel Vilmos királynak a császári koronát. Vájjon ki nem ismeri azt a túltengő szerepet, amelyet a Vilmos féle Németországban Ballin, Bleichröder, Dernburg, Friedländer, Oppenheim, Mendelsohn, Löwe, Warburg, Katzenstein (a császár által mindig Katzinak becézve) valamint Rathenau játszottak?! Még röviddel ez előtt nem kevesebb mint 7 zsidó igazgató ült a Dawes-bankban!

A régebbi Franciaországban 3 ismert zsidó miniszter volt: Fould, Crémieux (az Alliance Israélite Universelle megalapítója) és Gambetta. M. Millerandnak, a nagyon nacionalistának látszó köztársasági elnöknek édesanyja egy Cahen, felesége pedig Kálin. És miközben, — mint már említettük, Georges Manciel, a francia sovinizmus vezetője, fajtestvére Léon Blum, a francia szociáldemokrácia élén áll. Közben a legfontosabb miniszteri tárcák zsidók, mint Klotz, Schramek, Bokanowski, Israel, Steeg stb. kezén voltak.

A keresztény egyház legkedvesebb leányának Franciaországnak főnemessége ma teljesen el van zsidósodva: A Ségur, Choiseul-Praslin, Montesquiou-Fézensac, Lesparre és Conegliano családokkal sógorságban álló Bidache herceg, Gramont fejedelmének felesége egy született Rothschild.

Wagram és Neufchâtel hercegének (Berthier) felesége szintén egy Rothschild. Ennek leánya Breuil hercegné lett.

de Rivoli herceg (Masséna) Furtado-Heinc leányt vett el. Ennek első férje Elchingen herceg (Ney), — leánya férje pedig Murat herceg volt.

Chalenccon-Polignac herceg felesége egy született Mires volt. Alice Heine Mária, a monakói herceggel való házassága előtt Richelieu herceg felesége volt.

D'Estampes hercegnő született Raminghen zsidónő; Breteuil Marquise, Fould zsidónő; Vicomtesse de la Panouse, Heilbronrr zsidónő; Salignac-Fénélon Marquise, Hertz zsidónő; de Plancy hercegnő, Oppenheim zsidónő; Fitz-James hercegné, (a Stuartok törzséből) Loevenhielm zsidónő; Las-Marimas Marquise, Jacob zsidónő; Della Rocca hercegnő, Embden-Heine zsidónő; de Rochechouart-Morteniart hercegnő, Erard zsidónő; de Quelen vicomtesse de Raye bárónő és de Saint-Jean de Lentilhae Marquise, három Hermann-Oppenheim zsidótestvér.

De la Croix-Castries hercegnő, Séna zsidónő. Mint özvegy újból férjhez ment d'Harcourt grófhhoz: iymódon bebocsájtást talált az összes d'Harcourt, Beaumont, Guiche, Puymaigre, MacMahon és Houssonville családoknál. Az utóbbi családnak már előbb nyílt alkalom arra, hogy a zsidó Ephrussi családdal sógorságba jusson. (Lásd Gyp hires regényét.)

Du Taillis Marquise, Cahen zsidónő; Lucinge-Faucigny hercegnő, egy másik Cahen zsidónő; de Presle Marquise nem született Poirier, mint azt Augier, az együgyű regényíró gondolta, hanem Klein zsidónő; de Rambervilliers grófnő, Alkein zsidónő; de Grouchy Marquise, de Kerjégu Vicomtesse, de Villiers grófnő, a három zsidó Haber testvér; de Noailles Marquise, Lackmann zsidónő; d'Aramon, Stern zsidónő¹ ... és így tovább szeretettel!

Magyarországon Kun Béla letörése után, három éven át, úgynevezett Keresztény Kurzus uralkodott, mely úgy a politikát, mint a nyilvános életben úgy tett, mintha tisztogatna. Ennek ellenére a legtöbb vezető állásban lévő zsidó megtartotta pozícióját és például a diplomáciai pályán ezután is épen úgy hemzsegtek a zsidók, mint ezelőtt. Megmaradtak a következő zsidó diplomaták: Nemes gróf, Wodiáner báró, Forgách gróf, Korányi-Kornfeld báró és Hevesi-Bischitz. Lényeges befolyást gyakoroltak az ügyekre — a keresztény kurzus dacára — a zsidó „monarhisták“ és ezelőtti miniszterek is, mint br. Sztérényi-Stern és Vázsonyi-Weisz. Ezenfelül a két zsidó pénzügyminiszter is: Teleszky-Jeiteles és Korányi-Kornfeld.

Ausztriában egy katolikus irányban ténykedő Keresztényszocialista párt működik. Mérvadó befolyást gyakoroltak és gyakorolnak erre a pártra a következő hatalmas zsidók: Luéger idejében: Lohnstein, Seipel idejében Kunwald és Kienböck. Hogy a bolsevizáló osztrák szociáldemokráciát kizárólag zsidók vezetik, azt mindenki tudja. A párizsi „Figaró“ legutóbb sorra megnevezte őket: Dr. Bauer Ottó, Dr. Adler Frigyes, Dr. Deutsch Gyula, Dr. Ellert-

¹ Lásd: Isaac Blümchen: „Le droit de la Race Supérieure“, Krakó.

bogen, Austerlitz, Seitz, Breitner, Eysler, Tandler, Danneberg. stb. A régi császári Ausztriában a leghatalmasabbak egyike volt a zsidó Sieghart-Singer. Ferencz József császár, uralkodásának utolsó éveiben 721 családnak adta meg az örökletes nemességet és ezek között 274 zsidó családot találunk! A főnemesség úgy a katolikus Ausztriában, mint a katolikus Franciaországban szintén elzsidósodott. Majdnem minden előkelő családban találunk pénzes zsidóasszonyt. A hercegi és grófi családok közül a következők kerültek zsidókkal sógorsági viszonyba.: Liechtenstein, Fürstenberg, Auersperg, Sternberg, Solms, Salm, Czernin, Wurmbrandt, Kolowrat, Brusselle, Wickenburg, Hardegg, Rumerskirch, Arz, Attems, Bellegarde, Sizzonoris, Wimpffen, Beroldingen, Fries, Bothmer, Bylandt-Rheydt, Coudenhove, Chorinsky, Clary, Degenfeld, Mirbach, Haller, Larisch stb. E történelmi nevű családok mindegyikében legalább egy olyan tagot találunk, aki rokonságba keveredett a zsidósággal. A világháború előtt, pénzszerzés érdekében kötött házasságok miatt, az -osztrákvezérkarhasonlóan el voltzsidósodva. Bécsben az ügyvédeknek, az orvosi karnak, a háztulajdonosoknak, a mozi- és színművészeknek, az íróknak és újságíróknak, közel háromnegyed része zsidó. Körber 1928-ban azt mondja, hogy: „A bécsi egyetem 536 tanerője közül 248 zsidó.“

Marnár minden harmadik külügyminiszter, vagy vezető államférfiu zsidó. Megnevezek néhányat, — csodálkozni fognak! Nincic, az azelőtti jugoszláv külügyminiszter, aki a hírhedt népszövetségnek is elnöke volt — Grünberger, az osztrák külügyminiszter, Sonnino és Schanzer olasz külügyminiszterek, Meyrowitsch, a lett külügyminiszter és ne felejtjük el a „német“ Walter Rathenaut sem. A szabadkőműves Stresemann, egy Kleefeld nevű zsidónót vett feleségül. Kemal pasa, az ottoman tradíciók, tehát a török kultúra tönkretevője, épen olyan szalonikii spanyol zsidó, mint a cári udvar hírhedt francia követe: Paléologue (akinek természetesen nem Paléologue a neve). Mexikó ezelőtti vallásellenes elnöke, Calles: zsidó, aminthogy hivatali elődje, Francisco Madero is zsidó volt. Prágában mindenki tudja, hogy a csehszlovák köztársaság elnöke, Masaryk egy Redlich nevű cukornagyiparos törvénytelen gyermeke és a gazdag Gomperz zsidócsaládban nőtt fel. Az osztrák köztársaság első elnökének, Hainischnak felesége, Figdor nevű zsidónő. Lord Curzon és lord Reading angol főurak ereiben zsidó vér folyik. És hogy a humort se nélkülözzük, megemlítjük, hogy Londonban a politikai kaméleon Lloyd George feltűnő zsidóbarátságát annak tulajdonítják, hogy a Kahál az ismert tőzsér és politikus Sir Alfréd Mond (jelenleg lord Melchett) feleségét, „Lady“ Mondot, Tendelte mellé barátnőül. Egyébként a zsidó befolyást Angliában legjobban az mutatja, hogy zsidószármazékok úgy a konzervatív, mint a munkás párt vezetésében elhatározó befolyással rendelkeznek.

Nem csodálatos-e, hogy még a „szent“ embernek, Rasputinnak jobbkeze és titkára, Simonovics is zsidó volt? Ma ez a Simonovics, Aaron fiával együtt, egy rosszhírű szalón tulajdonosa Párisban.

Végül nem szabad elfelejtenünk, hogy ma a világ egész hírszolgálatára — hatvan esztendői céltudatos munka után — teljesen a zsidók kezébe került, ők irányítják a világ legtekintélyesebb távirati irodáit, a Reuter, Havas, Wolff, Associated Press és Stefani ügynökséget, valamint a világ kábeleit, a táviró-, távbeszélő- és rádiószolgálatot is. A világ eseményeiről érkező híreket tehát csak a zsidó-szabaddkőműves ellenőrzésen keresztül kapjuk meg és mi árják már évek hosszú sora óta a világ eseményeiből csak azt tudhatjuk meg, amit a zsidók nekünk tudni megengednek. Ezért az árja, vagy keresztény újságban megjelenő, legjobb akarattal megírt cikk sem képes teljesen helyes képet nyújtani, mert olyan híreken nyugszik, amelyek a zsidók ellenőrzésén; mentek keresztül. —

Mit látunk mindezekből?

A zsidó, az emancipáció, tehát ötnegyed évszázad óta betolakszik az egyház, az állam és a család mindazon területeire, amelyek addig el voltak zárva előtte. Minden országban arra törekszik, hogy a pártokban, a mozgalmakban, az intézményeknél és a szervezetekben vezető, vagy irányító szerepet kapjon. Behatol minden vallási, állami, gazdasági, társadalmi, művészeti és kulturális területre. A hírszolgálat révén, melyen korlátlanul uralkodik, megteremti a közvéleményt. Itt a bolsevizmust hirdeti, ott a kapitalizmust támogatja; itt szociáldemokrata, ott szabadelvű, itt aláassa a tekintélyt, ott az egészségtelen reakciót szítja; itt nemzetközi szellemben beszél, ott felpiszkálja a sovinizmust (a háború kezdetekor Németországban énekelt „angolgyűlölő dal“ — *englischer Hassgesang* — is zsidó szerzemény), sőt még a nemzeti mozgalmakat is irányítani akarná. A zsidó Trebitsch Artur, aki annyira csöpögött az árják iránti szerelemtől, hogy ez már pathologikus tünet volt, két éven át mindent elkövetett, hogy vezetője lehessen Ausztriában és Németországban a zsidóellenes faji mozgalomnak. Nem jellemző-e mindez a zsidók tolakodására?

Tudatosan-e, vagy öntudatlanul; de érzi a zsidóság, hogy minél több olyan mozgalmat, áramlatot indít el, mely egymással harcba keveredik, annál jobban szítja a meghasonlást, gyengíti, bomlasztja a gazdanépet és annak ősi kultúráját. Ezért a zsidó minden mozgalomban aktív részt vesz, lehetőleg vezető szerepre törekszik, de győzni egyik áramlatot sem engedi! Általában végzetes álokoskodása a keresztény egyházaknak, az összeomlott országok monarhista mozgalmainak, valamennyi árja, vagy árja jelleget nyert nép bizonyos nemzeti gondolkozása köreinek s a társadalomnak az, hogy bölcsebbnek tartják együtt haladni a zsidósággal, mint vele szembeállni. Az ilyen álláspont egyenest veszélyezteti az árja-keresztény faj és kultúra fennmaradását. A zsidó minden népnél trójai faló; mint beosonó, hiszékenyen befogadott

ellenség, belülről teszi éretté a várat az ostromra. Olyan mint a kukac, belülről vájja ki a gyümölcsöt.

2. A zsidó túltengés.

A zsidó nemcsak azért jelent faji szempontból nagy veszedelemet reánk, mert ravaszul el tudja titkolni, hogy minden szellemi és politikai mozgalom vezetőségébe belopódzik, hanem rendszeres munkával előmozdított, habár titokban tartott számbeli gyarapodása miatt is.

Ezt az eléggé fel nem becsülhető súlyos veszélyt legjobban néhány statisztikai adat világítja meg.

a) Az „Illustrierter Jüdischer Kalender auf das Jahr 5685 (1924-25)“ szerint (megjelent a zsidó naptárkiadónál, Berlin W. 15.) a zsidóság a következő csodálatos szaporodást érte el (megjegyzendő, hogy a zsidók a világháborúban nem sokat szenvedtek és mint a világ leggazdagabb emberei, mindig nyugodt, megelégedett életet éltek és a szükségét, nélkülözést nem ismerik):

1660-ben körül-belül	1 millió	mózesvallású zsidó volt,			
1800	„	„	3	„	„
1881	„	„	7.2	„	„
1900	„	„	10	„	„
1914	„	„	14.4	„	„
1924	„	„	18	„	„
1950-re eszerint várható legkevesebb:			30	„	„

általán nem a pusztulás felé haladunk, amint azt néhány barátunk, illetve ellenségünk gondolja; ellenkezőleg, oly szaporodási irányzat vette nálunk kezdetét, aminővel az európai kultúrközösség egyetlen más nemzete sem dicsekedhetik. A világháborút közvetlenül megelőző 33 év alatt (1881 — 1914-ig) a világ zsidóságának száma a duplájára emelkedett; ezzel szemben a legkedvezőbb helyzetben lévő többi kulturnépeknél hasonló növekedéshez 70 esztendő volt szükséges. Ha ez a szaporaság csak egy bizonyos időig is megmarad, akkor 30 év múlva, tehát 1950-ben körül-belül 30 milliónál fogunk tartani. Csak természetes, hogy a komoly államférfiúi megfontolás mindig különbséget fog tenni a visszafejlődő, vagy stagnáló nemzetek és az olyanok közt, amelyek ilyen hatalmas fellendülésben vannak. A „Jüdischer Kalender“ Trietschnek „Dér Wiedereintritt dér Juden in die Weltgeschichte“ című munkájából idézi ezt a mondatot.

1800-ban az emberiség összlétszáma körül-belül 1 milliárd volt, 1924-ben kb. 18 milliárd. Ha ezt a zsidóságra vonatkozólag a fenti adatokkal összehasonlítjuk, akkor azt látjuk, hogy a mózes-

vallású zsidóknak száma 124 év alatt $\frac{1}{3}$ -ad százalékról az egész emberiség 1%-ra emelkedett.

Trietsch Dávid ezen felül a „Jüdischer Kalender“-ben bevallja, hogy a legtöbb zsidó statisztika hamis; persze a zsidók rovására, és pedig azért, hogy az árják a zsidók óriási mérvű térfoglalását ne vegyék idő előtt észre.

Trietsch azt írja: „A legtöbb zsidó statisztikusnak még mindig az a nézete, hogy a zsidók leghatásosabb védelme az, ha nem láthatók.“ Ilyen aggodalmak alapján az északafrikai zsidóság egy része földalatti lakásokban lakik, és a legtöbb zsidó statisztikus minden eszközzel arra törekszik, hogy a zsidó világ tényleges státusát a valóságnál kisszebbnek tüntesse fel (régii adatokat közölnek, számadási hibákat követnek el, kedvezőtlen csoportosításokat mutatnak be, nem veszik figyelembe a szaporodás emelkedését mutató irányzatot és túlozzák a zsidóságra hátrányos tényezők hatását).

Ennek az eljárásnak iskolapéldája az, ahogyan Bécs zsidóit számba vették: A „Jüdischer Kalender“ szerint 1924-ben Bécsben volt 280.000 mózesvallású zsidó; állami hivatalos (!) adatok szerint pláne csak 201.000 a mózesvallású zsidó. Bizalmas felvételek alapján azonban 420.000 volt bejelentve. Feltehető tehát, hogy Bécs (a kikeresztelkedettek is beleszámítva) 1924-ben 600.000 fajzsidónak adott otthont.

A tényeknek ilyen elhomályosításával érték el azt, hogy 1924-ben a földkerekségén, hivatalosan csak 18 millió zsidót mutattak ki, pedig a valóságban akkor 27 millió mózesvallású zsidó volt, fajzsidó pedig (a kikeresztelkedettekkel együtt) 38 millió. Így közli a „Romana.“

b) A zsidó nép ijesztő szaporodásának két főoka van:

1) a születések magas száma, ami az okos zsidó fajpolitika eredménye, és

2) az átlagos életkor magassága. (Ez annak a következménye, hogy a csalárd módon szerzett gazdagság a zsidónak több kímélést, testápolást és általános fizikai kényelmet enged meg. Ily előnyök a nagyvárosokban, utazásokon, szállodákban ma már csak a zsidók számára állanak rendelkezésre).

Beszéljenek itt is a számok:

A születések száma minden ezer lélek után:

Angliában	1913-ban	23·1
„	1925-ben	18·3
Németországban	1914	27·6
„	1925	20·0
Nagy-Berlinben	1925	10·66
A világ mózesvallású zsidóságánál	1924	32·0
Ahhoz, hogy Németország népessége ne csökkenjen, szükség lett volna	1925	21·0

Amíg tehát 1925-ben Németországban ezer lélek után, a születések száma 20-at, Nagybritániában pedig csak 18.3-ot ért el, addig ez a szám a világ zsidóságánál 32% !

Minthogy Németországban a születések száma 20, viszont a nemzet csak úgy maradhat fenn, ha népe 21-el növekszik, ezért Németország születési szaporulata máma már nem is elég ahhoz, hogy az ország népessége jelenlegi létszámát fenntarthassa. Ha Németország népessége dacára ennek mégis állandóan gyarapszik, ez csak a bevándorlás — és főleg a keleti zsidó *i* bevándorlás — számlájára írható.

A zsidóság átlagos élethora kerekén 40%,-al magasabb, mint az ávjaké.

Átlagos életkor: keresztényeké	mózesvallású zsidóké
Budapesten (1900 körül) 26 év	37 év
Londonban (1900 körül) 36 „	49 „
Egyes. Áll.-ban (1890 körül) 41 „	57 „ (1)

Olyan emberek, akik nem szoktak gondolkozni, azt kérdezik tőlem: „De hát lényeges szerepet játszanak-e az előadottak a népek életében?“ Dr. Lenz Frigyes: „Menschliche Auslese und Rassen-Hygiene“ című művében (megjelent Lehmannál Münchenben) világos feleletet ad ezen kiválogatódási folyamat hatóerejéről. A következő példát adja elő: „Tegyük fel, hogy egy népcsoportban, amelyet A-val jelölünk, minden házaspárnak átlag három gyermeke születik és ezek 33 év múlva szaporodnak tovább. Egy másik népcsoportban viszont, melyet B-vel jelölünk, négy gyermek születik minden családban, ezek pedig 25 év múlva szaporodnak tovább. Ha egy bizonyos időpontban a két népcsoport épen a felét (50%) teszi egy ország népességének, akkor száz év múlva mér az A csoport az ország lakosságának csak 17'5%-át fogja kitenni, míg a B csoport 82'5%-át. 300 év múlva pedig a két csoport viszonya 0 9: 99· I lesz. Ez a különbség tulajdonképpen még mögötte is marad annak, ahogyan az az életben tényleg bekövetkezik. Ilyen módon semmisülnek meg a fajok ... Eme látszólagos csekélyjelentőségű visszamaradás a szaporodásban eléggé magyarázza meg a germánok lassú elenyészését olyan ideged népelemekkel szemben, amelyeknek egykor nem is kellett nagyszámúaknak lenniök.“

Ezt akarják a zsidók elérni és ezért harcolnak a sajtó, a film és előadások útján mi nálunk az anyaság és gyermekáldás elleni Sajat gyermekeiknek azonban épen az ellenkezőt prédikálják.

c) Gondolkozásra késztet ama statisztika is, mely azt mutatja, hogy átlag hány gyermek esik egy-egy házasságra. ¹

¹ Lásd részletesebben Dr. Lenz tanár: „Orundrise der menschlichen Erblichkeitslehre“ cíniü művének II. kötetét: „Menschliche Auslese und Rassenhygiene“ (Lehmann, München).

Egy házasságból származó gyermekek átlagos száma:

Angliában (Webb szerint)	értelmi osztályban	1.5
	kézimunkásnál	5.0
Franciaországban " (1906)	textilmunkásnál	3.4
"	fém munkásnál	2.8
"	szereplőnél	2.3
"	ügyvédnél	2.0
"	orvosnál, gyógyszerésznél	1.9
"	(1911) 445 leghíresebb franciától	1.3
"	ezek közül 117-nél	0.0
Hollandiában (kb. 1921)	a legalacsonyabb néposztálynál	5.4
"	egyetemi tanároknál	3.6
"	20 elsőrangú tudósnaál és művésznél	2.6

d) A zsidók aggasztó termékenysége oka annak, különösen a keleteurópai államokban, hogy legnagyobb részük állandóan új és kiadósabb kizsákmányolási területek után kutat. Erről az 1924 évi „Illustrierter Jüdischer Kalender“ a következőket írja: „A legkülönösebb sajátosság, amelyet a zsidóvilág ma felmutat, a zsidó vándorlás. Azt mondhatjuk, hogy a legtöbb zsidót még ma is vándornak kell tekintenünk. A keleti országokban kivándorlás előtt állnak, a nyugatiakban pedig rendszerint nemrég vándoroltak be“.

Negyven évvel ezelőtt például *egész* Amerikában egy negyed millió zsidó volt. Ma csak az Egyesült Államokban 4.4 millió a mózesvallású zsidók száma!

A zsidóság hatalmas gyarapodása az Egyesült Államokban, a következő számokból tűnik ki:

1881-ben volt ott	230.000	mózesvallású zsidó
1907-ben	1,700.000	"
1910-ben	2,000.000	"
1918-ban	3,200.000	"
1924-ben	4,400.000	"

1881-ben New-York lakosságának 7.5%-a volt zsidó, 1926-ban már 31%-a. Ebben az évben New-York tanköteles gyermekeiből pláne már 38% volt mózesvallású zsidó.

A „Jüdischer Kaiender“ szerint egyéb fontosabb bevándorlási, országok voltak: „Anglia, Kanada, Argentína, Délafrika és Palesztina. Franciaország, Belgium és Ausztriába szintén felvett egy tömeg odaözönlött keleteurópai zsidót“.

A főbevándorlási országokban a mózesvallású zsidók száma következőképpen alakult:

	1881	1924	növekedés
Egyesült Államokban	230.000	4,400.000	1813 %
A Brit világbirodalom	105.000	900.000	750 „
Argentína	—	135.000	—
Franciaország	50.000	180.000	260 %

A zsidó vándorlás a maga egészében oly nagy volt, hogy a háború előtt némely évben, csak a tengerentúlra való özönlés évenként meghaladta a 200.000 főt. Ez abban az időben a kelet-európai zsidóság összlétszáma egy negyvened részének, illetve 2.5%-ának felelt meg.

e) A bevándorlás statisztikailag gyakran nagyon jól kimutatható.

A „Statistisches Jahrbuch d'ér Schweiz“ szerint a svájci szövetség lélekszáma 1860-tól 1920-ig csak 1.55-szörösére növekedett, a mózesvallású zsidóság száma ellenben ötszörösére; sokkal rosszabb a helyzet Zürich városban:

1860-ban összes lélekszám ;	44.968,	ebből mózesv. zsidó	89
1870-ben „ „	58.657,	„ „	401
1880-ban „ „	78.345,	„ „	682
1888-ban „ „	94.129,	„ „	1221
1900-ban „ „	150.703,	„ „	2713
1910-ben „ „	190.733,	„ „	5212
1920-ban „ „	207.161,	„ „	6662

Zürich összes népessége tehát az 1860—1920 évek között a 4/6 szerezésre emelkedett, mózesvallású zsidósága ellenben 75-szörösére I

De még az aránylag zsidómentes Skandináviában is egyre inkább az árják kárára változik a helyzet. A világháború ideje alatt Norvégiába kb. 2000 mózesvallású zsidó vándorolt be. Kopenhágáról ezt írja az „Illustrierter Jüd. Kalender a. d. Jahr 1926“: „Kopenhágában 1901-ig csak bennszülött zsidók éltek. 1906-ban már 264 bevándorolt volt 3012 bennszülöttel szemben; 1911-ben a bevándoroltak száma már 1600-ra emelkedett 3110 bennszülöttel szemben. 1921-ben a viszony már fordított: 2988 bevándorolt és 2729 bennszülött!“

f) A bécsi állapotokra vonatkozólag a „Deutsch-Österreichische Tageszeitung“ következő adatai szemléltető képet adnak:

Az 1914. évi mozgósítás alkalmával a bécsi egyetem zsidó hallgatóinak száma csak 4.2%-kal csökkent, a nem zsidóké ellenben 46.2%-kal!

Az 1924/1925. tanévben volt :

az orvosi fakultáson	65	%	zsidó tanár
az egész egyetemen	47	%	„ hallgató
A világkereskedelmi főiskolán	38	%	„ „
A bécsi középiskolákban kb.	65-70	%	„ tanuló
Bécs fogorvosai között	83	%	zsidó!

A „Deutsches Kulturamt“ adatai szerint a bécsi „Die Stunde“ című bulvár lapnak 21 szerkesztője és munkatársa van; ezek közül 20 zsidó. S ezek között nem kevesebb, mint 18 „keletről bevándorolt idegen!“

g) A most előadott számarányok alapján kénytelenek vagyunk arról is beszélni, hogy miért követelik egyre inkább az

iskolákban a numerus clausust. Semmi sem jellemzőbb erre, mint épen az előadott bécsi állapotok. Ausztria lakosságának alig 4 %-a zsidó. Ennek ellenére a bécsi egyetem hallgatói közül:

1910-ben	24.2	%	volt zsidó
1911-ben	25.4	„	„
1912-ben	26.1	„	„
1913-ban	27.5	„	„
1914-ben (a világháború)	40.4	„	„
1915-ben	46.0	„	„
1916-ban	46.5	„	„
1917-ben	49.2	„	„
1923-ban	33.5	„	„
1924-ben	47.0	„	„

Ebbe a külföldi, tehát a hadiszolgálat alól felmentett zsidók bele vannak számítva, ellenben a megkeresztelt és felekezetnélküli zsidók nem. Az arány tehát tényleg még kirívóbb. Az egyetem orvosi fakultásán a helyzet még szörnyűbb. Ugyanis:

1910-ben volt	35.8	%	zsidó hallgató
1911-ben	37.6	„	„
1912-ben	40.5	„	„
1913-ban	40.5	„	„
1914-ben (világháború)	56.6	„	„
1915-ben	67.5	„	„
1916-ban	67.0	„	„
1917-ben	57.1	„	„
1918-ban	56.0	„	„
1919-ben	52.0	„	„
1920-ban	56.3	„	„

A zsidók arányszámának a világháború vége felé észlelhető viszonylagos sülyedése a hadbavonult árja hallgatók tanulmányi szabadságra bocsátásának tulajdonítható. Hogy a békekötés éve még nem hozott jelentősebb változást, az a Dunaváros német-árja lakossága nyomorának tudható be.

„Poroszország magasabbfokú iskoláiban a zsidók arányszáma 6-szor oly magas, mint az átlagos arányszámuk a lakosságban. A zsidónőké meg még több, mint a 6-szoros. Az iskolai oktatásból a zsidók általában 14.16-szor nagyobb arányban veszik ki a részüket, mint a többi népesség. Vannak magasabbfokú iskolák — eltekintve a számos tisztán zsidó intézettől —, ahol a zsidók száma 50.7,-ot, sőt többet tesz ki.“

„New-Yorkban meg van egy olyan városi egyetem is, ahol 90% a zsidó.“ (Zsidó források szerint).

Valamennyi árja ország iskoláinak elzsidósodása és a numerus clausus bevezetése azért olyan aktuális probléma minden államban, mert minden országnak vezető, intelligens rétege az iskolából kerül ki. Milyen nemzeti jövő elé nézhet azonban egy

olyan ország, amelynek tanult osztálya egyre inkább csak zsidókból áll?

A numerus clausus problémáját azonban egyes országok külön-külön nem oldhatják meg. Ehhez az összes nemzetek együttműködése szükséges. Mi haszna van Magyarországnak a törvényesen bevezetett numerus clausus-ból, amikor a külföldi egyetemekre húzódó zsidó felesleg a nemzetközileg gyakorolt nosztrifikáció kerülő útján külföldi doktori diplomákkal ismét visszatér az országba?

És Lengyelország is — hosszú harcok után és nagy nehézségek között — bevezeti főiskoláiban szerényebb formában a numerus clausust. Erre a zsidó főiskolai segélyző egyesületek lengyelországi központi bizottsága válasz gyanánt azonnal kiad egy „útmutatót Európa egyes főiskoláinak viszonyai“-ról!

1925. április 30-tól május 4-ig pedig Bécsben ülésezett a W. J. S. (zsidó főiskolai hallgatók világszövetsége) végrehajtó bizottsága. A „Der Jüdische Student“ című lap, Bécsben erről a következőket írja (3. füzet, 27. oldal):

V-ik csoport. A W. J. S. gazdasági feladatai:

9-ik pont. A zsidó hallgatók vándorlásának szabályozása. Hogy a zsidó hallgatók állandóan növekedő vándormozgalmát befolyásolhassuk, s hogy azt azokba az országokba és egyetemi központokba irányíthassuk, ahol a zsidó hallgatóság bevándorlása számára a társadalmi és gazdasági előfeltételek megvannak (sic!): megbízzuk a bécsi irodát, hogy a ki-és bevándorlási országok meghallgatásával és támogatásával állandó információs szolgálatot tartson fenn, amelynek feladata lesz, a kivándorló zsidó hallgatókat a bevándorlási országok és tanulmányi városok tekintetében felvilágosítással ellátni“ .

1924. októberétől 1925. márciusáig egyedül Lengyelországból több mint 3000 zsidó egyetemi hallgató ment ki különböző külföldi egyetemekre. (D. jüd. Stud. I. 1. 18).

Ha egyes államok jó példával járnak is elől a numerus clausus bevezetésével, ez a zsidókérdés megoldása tekintetében még semmit sem jelent. Legfeljebb helyi vonatkozásban eltolódik a kérdés.

A zsidógyerekek ez esetben elárasztják egy másik árja nép főiskoláit; a vélt kizárás nem egyéb, mint önámítás!

Csak egy nemzetközi, általános numerus clausus nehezítheti meg a világ intelligenciájának elzsidósodását. Árja főiskolák fel a munkára!

* *

*

A világnak fokozódó elzsidósodása, amely ezekből az adatokból kitűnik, valóban megrázó. A zsidó faj hihetetlenül gyors szaporodásának annál is inkább meggondolásra kell készíteni bennünket, mert egyidejűleg a legtehetségesebb, a legmagasabban álló kultúrfajnak, a magastermetű, szőke északi kultúrfajnak lassú kihalása észlelhető.

Lenz a következőket mondja a már említett munkájában:

„Ha az ember a különböző európai országok születési arányszámait összehasonlítja és vonatkozásba hozza a népesség fajkeveredésével, kétségtelenül megállapíthatja, hogy azok az országok, amelyekben az északi faj túlyomó, sokkal kisebb születési arányszámot mutatnak fel általában, mint azok az országok, amelyekben más fajké a többség. Tehát Európában keletről nyugat felé és délről észak felé haladva, a születések száma csökkenő számarányokat mutat, — míg ugyanezen irányokban az északi fajnak a népesség összes számához viszonyított aránya mindinkább nagyobb.“ S tovább, Amerikát illetően: „Két-három nemzedék elmúltával a túlyomóan északi fajú törzsökös amerikai nép kihálása lényegileg befejezett dolog lesz, ha csak még az utolsó órában nem sikerül céltudatos fajhigiénia által az amerikai népet megmenteni. A tudomány és a közélet vezető egyéniségei ezt a veszélyt és legyőzésének módját már világosan felismerték, s ha az amerikaiak fajuk megmentése érdekében tartósan oly nagy energiát fognak kifejteni, mint amilyent a világháborúban az északi faj pusztítására fordítottak, akkor ennek a harcnak kimenetele nem lehet kétséges.“

De vájjon ezek után csakugyan olyan reménytelen-e a helyzet? Azt hiszem van azért még egy olyan nézőpont, amely azt mutatja, hogy még a „választott nép“ fái sem nőhetnek az évig. Zsidókat csakis a korrupció számára különösen hozzáférhető magasabb társadalmi rétegekben látunk. A zsidó mindig egészen magasra törekszik, ahol abba a helyzetbe kerülhet, hogy százazrek felett gyakorolhassa hatalmát. Már pedig épen a mai legmagasabb társadalmi rétegek a legromlottabbak, legkimerültebbek és legzüllöttebbek az árja államokban. Pusztulásra vannak ítélve s velük együtt zsidó protektoraik is.

S ha a zsidóság arra törekszik is, hogy a szociáldemokrácia és a munkásságnak, valamint a parasztságnak demoralizálása által a vezetést felettük kezébe kaphassa, a paraszt- és a munkás-osztályok mindamellert mindeddig csaknem egészen zsidómentesek maradtak. EzeK az alsóbb társadalmi osztályok fogják azt a gondolatot képviselni, hogy elkerülhetetlenül szükséges lesz, kultúránkat ezektől a parazitáktól megszabadítani.

Mindnyájan tartsuk azonban szem előtt: az életnek a célja az életnek fenntartása. Mindnyájunknak tudnunk kell, hogy kötelességünk nem csak az, hogy veszély esetén meghaljunk fajunkért, hanem az is, hogy érette éljünk és új.életet adjunk! Arra a természettől ránk rótt kötelességre gondolok, hogy a fajunkat tovább szaporítsuk és fejlesszük. Épen az átlagos mértéken felül tehetségeseknek kell azt mondanom, hogy különösen komoly kötelességeik vannak az árja fajjal szemben. De — tekintve a tényleges helyzetet — fel kell vetnünk a kérdést: vájjon végre valahára tudatában vannak-e kötelességeiknek?

Nyissátok fel az ablakokat! Bocsássátok be az igazságot! S ne engedjétek, hogy a zsidók telehazudják füleiteket a túlnépese-
désről szóló mesével!

3. Kik a zsidók?

A zsidókat hosszú ideig csak vallásos szektának tartották s úgy bántak velük. Ebből a hamis beállításból származott az árja kereszténység minden szerencsétlensége! Mert a felekezeti türelmes-séggel szükségszerűen együtt járt a zsidók emancipációja, egyenjogúsítása. Ha helyesen ismerték volna fel már akkor a faj és a nemzet fogalmát, talán megmenekedtünk volna attól a bajtól, amely számunkra az ezzel a bennünket elerőtlenítő, velőnket kiszívó, parazita néppel való elkeveredésből és megmételyeződésből eredt.

Nem szenved kétséget, hogy a zsidóknak nemcsak vallási, hanem faji egyéniségük is van, — ha más okból nem is, de legalábbis azért, mert a zsidóság olyan nép, amely négyezer éves beltenyésztés folytán túlnyomó többségben kénytelen-kelletlenül is külön fajjá alakult.

A faj fogalma, amelyről már szólottam, ma még, tisztán tudományos szempontból tekintve, talán még vitás. De gyakorlatilag már régóta tudjuk, hogy mi a zsidó faj. Ha egyáltalán van faj, akkor a zsidóság faj! Az az egészen különös bánásmód, amelyben a zsidók több ezeréves történelmük folyamán feltűnő módon minden nép részéről, amellyel valaha érintkezésbe jutottak, részesültek, világosan bizonyítja ezt. Mert — jól jegyezzük meg — nem csak az árja népeknél voltak évszázadokon át bezárva a ghettóba, hanem megfigyelhetjük, hogy ezt a sajátságos népet mindenütt mindig újból elűzték. Elég, ha rámutatok arra a szerepre, amelyet a zsidók az egyiptomiak, a perzsák, a babiloniak, a rómaiak, a spanyolok, az angolok és a franciák, — valamint legújabban az oroszok és rumének történelmében játszottak. — A török, aki lenézi a görögöt és az örményt, ezt mondja: „Egy örmény rosszabb, mint hét görög, de egy zsidó rosszabb mint hét örmény.“ Az arab — ki maga is szemita, — arra kényszeríti a zsidót, hogy szálljon le szamaráról, ha ő ellovagol mellette, és hogy húzza le a cipőjét, ha egy mecset előtt elmegy, — nem ismer becsmérőbb kifejezést a „jehudi!“-nál. Még a távoli Japán is, ahol alig van zsidó, nem akar róluk semmit sem tudni; ott a zsidó bolsevizmustól való félelem folytán szidóellenes mozgalom is keletkezett, amely egy Schioden tábornok által vezetett zsidóellenes lapot ad ki japán nyelven. A zsidó Borodin „tábornokról“ pedig éppen most sokat tudnának beszélni a kínaiak.

Egyébként a katolikus egyház is, midőn még egészséges árja szellemmel eltelve, a keresztény kultúra hordozója volt, sohasem vonakodott a zsidót ellenségének tekinteni és vele mint ilyennel bánni. Erről bizonyosságot tehet a teljesen egybehangzó zsinati határozatok hosszú sora. Nem nagyon hosszú idő óta paktál csak az Egyház nyíltan a zsidókkal. Valószínűleg anyagi okokból. Pedig el fog pusztulni rajtuk, ha rövidesen nem száll harcba a zsidó szellem ellen.

Gyakran hallja az ember tudósoktól azt, hogy a fajt tudományos alapon meghatározni ma még nagyon nehéz. Ennek ellenére egész

sor fizikai támaszpontunk van, amelyekről a zsidót felismerjük. Még az árijakkal történt kereszteződés után is.

Mint az orvosok gyakran állítják, az örökölt terheltség és degeneráltság különösen gyakran visszatérő jelenség a felkapaszkodott zsidóságnál. Minthogy azonban ezek a mindig újból felfelé tolakodó zsidó rétegek mindig újból keverednek a mi tiszta vérünkkel, fajunk bomlása chronikus és a megfertőzés vége beláthatatlan. Ezen csak az árja fajnak a zsidótól való teljes elkülönítése segíthet. Éhez pedig elsősorban a helyileg való elkülönítés szükséges, azonkívül pedig büntetőjogi rendelkezések!

Az, hogy zsidó részről politikai okokból gyakran megkísérlik annak tagadását, hogy valamely faj, különösen pedig a zsidó faj, felismerése lehetséges volna, nagyon természetes. De hosszú idő kellett ahhoz is, hogy az árja tudósok köréből neves emberek merjenek végre igazunkért kiállani. Így pl. dr. Lenz Frigyes tanár a már említett „Az emberi átöröklés tana“ című kitűnő munkájában (a II. kiadás 428. oldalán) a következőket mondja: „De még egy kevert fajhoz — amilyen a zsidóság — való tartozás is a legtöbb esetben a bizonyossággal határos valószínűséggel meghatározható, annak ellenére, hogy a zsidó nép fajilag korántsem egységes, és hogy Középeurópa népei között az elő-ázsiai faji alkatrészek, amelyek a zsidó faj fő átöröklési anyagát teszik ki, erősen el vannak terjedve. S ha ez a felismerés bizonyos mérési módszerek segítségével nem sikerül, az inkább ezen módszerek ellen szól, mint a felismerés lehetősége ellen“.

Ne felejtjük el, hogy a zsidók fajunk minden más ellenségétől abban különböznek, hogy hamis zászló alatt harcolnak és mimikri-t űznek. Már csak ezért is az volna a legfontosabb előkészítő munka, hogy a zsidók és árják szétválasztását a legérélyesebben keresztülvigyük.

Zsidóknak tekinthetők:

1) a zsidó vérközösségnek minden tagja¹. Ezen vérközösség előázsiai-mongol-keletbalti-északi-negroid-hamita-keleli-földközi fajkeverék,

2) a mózesvalláshoz tartozó minden egyén,

3) mindenki, aki azelőtt a mózesvalláshoz tartozott,

4) mindazok, akiknek szülei, nagyszülei vagy dédszülei zsidó (mózes-) vallásuak voltak.

A „zsidó“ fogalma mindenekelőtt antropológiai, amelynek különös jelleget adnak a mózes-vallás törvényei. A zsidók a legritkább esetben szereztek prozelitákat, a mózesvallás ennél fogva teljes biztossággal tekinthető a zsidó vérközösséghez való tartozás ismertető-jelének. A mózesvallásu zsidók a legkönnyebben ellenőrizhetők. A hiba

¹ Lásd Schickedanz: „Sozialparasitismus im Völkerleben“ (Theodor Weicher kiadásában Lipcse) és Oünther: „Rassenkunde des jüdischen Volkes“ (I. F. LehmanH kiadásában, München).

mértéke nem nagy; abban a kultúrpolitikai harcban, amelyet meg kell indítanunk, nem képezhet akadályt.

Árjáknak jelzem ellenben a kultúrpolitikai tradíciók alapján az északi, földközi, dinari, balti és alpesi fajták tagjait és ezek keverékeit. Olyan egyének, akiknek vérében a színes fajokkal, vagy színesekkel keveredett fajokkal (tehát a zsidókkal) való keveredés nyomai is mutathatók ki, nem tekinthetők árjáknak. Árja tehát az, akinek vérében sem atyai, sem anyai részről zsidó vagy színes vérrel való keveredés nyomai nem mutathatók ki és aki nincs házassági kötelékben zsidó vagy színes vérkeveredésű egyénnel. Kétes esetekben a vér tisztaságát legalább három egymásután következő nemzedéken — a szülőkön, nagyszülőkön és dédszülőkön — keresztül ki kell nyomozni.

Minden árja és árjává vált népnél fajmeghatározó bizottságot kell felállítani. Ennek feladata ez lesz:

a) az árja fajhoz tartozásról szóló bizonyítványokat kiadni, — csak ilyen bizonyítvány tulajdonossá élvezheti a teljes polgári jogokat;

b) kétes eseteket eldönteni.

E bizottságoknak anthropológusokból, geneológusokból, fizikusokból és elmeorvosokból kell államok. Ne tegyük azt az ellenvetést, hogy egy ilyen bizottságnál is tévedések fordulhatnak elő. Ezek sohasem lehetnek olyan végzetesek, mint az igazságszolgáltatásnak néha elkerülhetetlen, mert az emberi felismerő képesség korlátait meghaladó tévedései, vagy az orvosok által elkövetett műhibák. Ezek miatt még egyetlen okos ember sem merné tagadásba venni sem az igazságszolgáltatás, sem az orvosi tudomány létjogosultságát.

* *

*

Munkámnak ez a fejezete nem volna teljes, ha még nem mutatnék reá röviden a szefárd és askenázi zsidók közötti különbségre. Az elsőkhöz tartoznak az Európa délnyugati részében élő zsidók, elsősorban a spanyol zsidók. Ezek az előkelőbb zsidók, akik könnyebben asszimilálódnak és akik a kapitalizmus fő támaszai. Az askenáziakhoz, akik Európa északkeleti részén élnek, a zsidók fajilag kevertebb, proletarizált rétegei tartoznak, akik a bolsevizmus hivatott előharcosai.

Megemlítenők még a maránusok, a megkeresztelt, de előbbi vallásukhoz titokban hű maradt zsidók Spanyolországban. Továbbá a Kazárok, egy tatár néptörzs, amelynek nemessége áttért a zsidó hitre, míg a fejedelem mohamedán s a köznép pogány maradt.

Végül még egy szót arról a nagyon elterjedt hitről, hogy a zsidók ázsiaiak. Eredet szerint teljes bizonyossággal Afrikából származnak. Wahrmund egyetemi tanárnak „A nomádság törvénye és a mai zsidó uralom“ című kitűnő munkájában olvasható, hogy a zsidóságnak etikailag annyira kedvezőtlen beállítottsága onnan származik, hogy a sivatag szélén élő, állandóan megtelepedett

népek a maguk gonosztevőit kizavarták a sivatagba, ahol ezek a sivataglakókkal együtt egy néppé, a zsidókká, olvadtak össze. Tényleg, a zsidók eredetileg szemiták, beduinok, négerék, és hettiták keveréke voltak. S nem szabad elfeledkezni az abesszíniáikról sem.

C) Mik a zsidó kultúra legfontosabb tényezői (lényeg, harci mód és cél) amelyekre az árját újra és újra emlékeztetni kell?

Három tényezőnek összetalálkozása kényszerít bennünket zsidóellenességre:

1. a zsidóknak lényegbeli idegenszerűsége a velünk való vonatkozásban.

2. a zsidóknak harci módja,

3. a zsidó imperializmus (hatalmi törekvés).

A zsidó imperializmustól nem kellene annyira félnünk, ha a zsidók a mi vérünkéből való vér volnának, és ha az árjaság elleni küzdelmükben a becsület és tisztelet fogalmait ismernék.

A zsidók harci módja még valahogy eltűrhető volna, ha emellett legbensőbb lényük nem oly ellenszenves, visszataszító módon érvényesülne és ha céljuk nem abban állana, hogy nagyon is kétes értékű világnézetüket az egész világra ráerőszakolják.

Az idegenszerűség pedig sohasem hatna ki oly pusztítóan, ha a zsidó nép sikereit nem oly megvetendő eszközökkel, áluton, szerezne meg és nem fejtene ki egyidejűleg oly ijesztő terjeszkedési erőt.

E három tényező egyetlen egyikének fennállása már elegendő ok és igazolás volna, hogy a zsidó terjeszkedést ridegen elutasítsuk.

1. A zsidók idegenszerűsége.

Ez az idegenszerűség természetesen nem csak külsőleg, testileg nyilvánul meg, hanem mindenképp előtt lelkileg, és magával hozza azt, hogy egy kínai vagy néger ellenséges betörés könnyebben volna elviselhető, mint a zsidóságnak csendesen tervezett világhuralma.

A testi különbségek oly feltűnőek, hogy ezek megállapításához nem kell tudomány. Nemcsak a testalkatban nyilvánulnak meg, hanem az egyes testrészek használatában is, pld. a járásban, beszédben stb. Hogy mennyire kitörölhetetlenek ezek a különbségek, arról a zsidó Ganz Ede tanár a tanszékről így szokott tanítani: „Keresztelés, sőt még keresztelés sem használ semmit, még a századik nemzedékben is zsidók maradunk, mint 3000 évvel azelőtt. Fajunknak szagát nem veszítjük el, tízszeres keresztelésben sem, és minden egyes nővel való minden egyes egyesülésnél fajunk az

uralkodó, fiatal zsidók származnak ebből.“ Mi árják magunk tudjuk: a gyermekek mindig a „rosszabb“ fajra ütnek.

Trietnch Dávid is az „Illustrierer Jüdischer Kalender 1924/25“ című naptárban kifejezetten a következőket állapítja meg: „A zsidó dolgok számos bírálója — úgy barátai, mint ellenzői — abban tetszeleg magának, hogy kimutassa azt, miszerint a zsidók olyan emberek, mint a többiek, és hogy ezektől lényegesen nem különböznek. Ez azonban nem igaz. Nemcsak szellemileg vagyunk mások, de testileg is, ami nemcsak az eltérő hajkeresztmetszetben vagy ehhez hasonlóknban nyivánul meg. Lényegesen más a születési és halálozási számunk, lényegesen más a hajlamosságunk az éghajlattal vagy betegségekkel szemben. E mellett olyan hivatásszerű Tétégeződésünk van, melynek párja a világon nincsen.“

A bennünket oly idegenszerűen érintő gondolkodást és érzést a legjobban és a legkirívóbban a zsidók vallásos termékeiből ismerhetjük meg.

A zsidóságnak lényege — különös faji tulajdonságain kívül, melyek az évezredekken át megőrzött, beltenyésztést űző nomád-ságában gyökereznek — minden biztonnyal ennek a népnek egészen sajátos vallásában rejlik. Ez a vallás végtelenül idegenszerű erkölcsi szabályoknak, fantasztikus egészségügyi intézkedéseknek és különleges politikai titkostonoknak keverékéből áll. Tudjuk, hogy ez a tan a zsidóságot „választott néppé“ minősíti, mely arra hivatott, hogy a viláгурalmat megszerezze és minden népet leigázzon. Ezt szépen kifejezésre juttatja szent könyvük következő mondata: „Az ő (a gojoknak) királyaik rabszolgáitok és fejedelemasszonyaik szolgálóitok legyenek!

Ezekről a különös „szent könyvekről“ köteteket és köteteket írtak össze, amelyek ennek a népnek erkölcsére és gondolkodás módjára igen sajátos fényt vetnek. Ragadjunk ki rögtönözve néhány különösen szembetűnő szabályt, talán a zsidónak beállítását a nőhöz és a nemi fogalomhoz általában:

Így a Sulchán-Aruch-ban (a terített asztal), ama négy zsidó törvénykönyvben, mely a talmud kivonatát képezi, egészen ijesztő különösségeket lehet olvasni. Az első könyvnek, az „Orách Chajim“-nak (az élet útja) már harmadik szakasza, mely a zsidók vallásos alkotmányát tartalmazza, az összes testi működéseknek legkezdetlegesebbjével foglalkozik. Címe: „Az árnyékszéken való viselkedésről.“ Egy sorozat technikai részlet felsorolása után a következőket találjuk: „Ha valaki szükségletét szabad téren intézi el, úgy észak és dél felé, nem pedig kelet és nyugat felé üljön le, (mert ott állott a jeruzsálemi templom). Vizelni azonban kelet és nyugat felé is lehet.“ Ugyanebben a szakaszban a következő előírás található: „Nem szabad az asszonnyal keleti vagy nyugati irányban együtt aludni.“ A zsidók az asszonyt tehát bizonyos mértékig az árnyékszékkel egy sorba állítják. (Vesd össze a Talmud 1. értekezésének 9. szakaszával). Egyedül a zsidó fajnak volt fenntartva az, hogy Isten és az árnyékszék között is kapcsolatot teremtsen.

A zsinagógában való nyilvános imáknak és a szertartásoknak legnagyobb része legalább tíz személynek a jelenlétét teszik szükségessé, mivel a rabbinusok véleménye szerint csak az a létszám magára; vonja Isten figyelmét. (Talmud, Meghilla értekezés 23. lap V°; Sanhedrin, 2. lap r°.) Ámde „ha kilenc férfi és egymillió asszony gyűlt össze, gyülekezet mégsem jön létre, mivel az asszonyok nem számítanak.“ De ha egy 13 éves és 1 napos suhanc odavetődik, akkor minden rendben van és a „gyülekezet“ szentté válik.“

Weininger Ottó a zsidó filozófus 1903-ban megjelent „Nem és jellem“ (Geschlecht und Charakter) című könyvében a következőket írja: „a valódi férfi Istennek, az abszolút valaminek képmása. A nő, a férfiban levő nő is, a semminek a jelképe.“ „A nőknek, nincsen létük és nincsen lényük, ők nincsenek, mert semmik. Valaki férfi vagy nő, aszerint hogy valaki-e vagy semmi.“

A gyermekekkel való visszaélés úgy látszik nagyon érdekelte a vallásos törvényhozókat. Az „Aboda-Sara“-ban (37/a. alatt) a következőket olvassuk: „Bölcseink azt mondják, hogy egy nő a házassági elháláshoz első ízben akkor alkalmas, ha három éves és egy napos.“ A „Nidda“ értekezés (V. 4 alatt) még a 3 évnél fiatalabb lányokkal való visszaélést is tárgyalja.²

Ezekhez a szörnyűségekhez a következőket jegyezzük meg: A kultúrember életében döntő jelentőségű a lelkiéletnek az ösztön-élethez való viszonya. Minél magasabb rendű valamely faj, annál inkább alárendeli ösztöneit, ösztön életét magasabb céloknak. Szolgálatába hajtja' és termékenyvé teszi. Az ösztönnek féktelen érvényesülése zűrzavarhoz vezet. Nekünk árjálnak vérünkben van az' őserők teremtő hatalmának tisztelete. A szerelem ösztönét mi nemesítettük meg. Ebből születik meg az örökkévalóság és a halhatatlanság.. Jelent és jövőt ad nekünk. Jaj azoknak, akik tőle csak a pillanatot akarják. Azok merő érzékiséggé alacsonyítják le a szerelmet. Ez világot teremtő, de egyúttal világokat romboló erő is. A célnélkülinek mindenütt tetszik a zűrzavara látszólag célnélkülinek pedig tetszik a zűrzavar — minálunk. Az alkotó emberek számára Isten, a teremtő, a szerelemnek a jelképe. Nekünk árjálnak természetünkben gyökeredzik az, hogy az őserőknek olyan értelmet adjunk, amely több mint csámcsogó, cuppanó élvezet vagy élettani szükségletnek kielégítése. Ezzel a felfogással áll és bukik árjakeresztény kultúránk. Mások ellenben, akiknek számára a szerelem pusztán „mértani feladat“ , érzésüket és gondolkodásukat rájuk akarják erőszakkal. Céljuk pedig az, hogy az érzékiségnek, a gerincvelőnek az agyvelő eilenni forradalma megindíttassék. Innen magyarázható

¹ Drach „Harmonic entre l'Eglise et la Synagoge.“ (II. 335—336. old),. Gougenot des Mousseaux: „A zsidó, a zsidóság és a keresztény népek elzsidósodása“ című kiváló könyvéből (84. oldal) átvéve. Németül Hoheneichen kiadása München.

³ Fritsch Tivadar: „A zsidó tan államellensége“ (18. oldal) Hammerrkiadás, Lipcse.

meg az utolsó időkben bekövetkezett nézetváltozás. Egy tünet: a tánc valamikor a mozgásban, a test feletti uralmunkban való örömnünk volt, most azonban az erotika előjátékává vált. Egy másik példa: a lángelmének szellemi alkotásait ma kizárólag gerincvelejének reflexeivel akarják magyarázni. Az idő sokkal komolyabb, semhogy jogunk volna ahhoz, hogy ezeket a szomorú dolgokat elhallgassuk. Készarva választottam ezeket a példákat, hogy a két faj közötti ellentétet vázoljam, mert a zsidónak állásfoglalásából az asszonnyal és a nemi problémával szemben ráknézve a legmesszebben kiható következmények származnak.¹ Mert hiszen, hogy ha a zsidó a saját törzsbeli nőjét ennyire megveti, mit jelenthet számára az árja leány? Sejtetni engedi ezt velünk a Kabbalá-nak egy helye (Sepher. Halk. 156. oldal, 30, 19, példabeszédek). Ezt pedig dr. Justus-nak (egy Briemann nevű hitehagyott zsidónak), dr. Ecker által tudományos kutatás alapján átvizsgált „Zsidótükör“-ében (97. oldal) találhatjuk.

„Csodálatos, hogy a tisztátalanoknak, a Klipoth-nak (a nemzsidónőKnek) szüzevére az Ég-neK mégis oly jó illatú áldozat. Igen, a nem-zsidó szüzeknek vérét ontani éppoly szent áldozat, mint a legjobb fűszereknek áldozata és esz-köz arra, hogy Istent magunkkal kiengeszteljük és hogy kegyelmét magunkra vonjuk. A szent írás ezt gondolja tehát: Csodálatos, hogy a nem-zsidó szűz személyileg tisztátalan, de a Kiipa (nem zsidónő) vérenek ontása mégis oly drága áldozat.“^v

Úgy gondolom, hogy Jehova meg lehet elégedve!

Megfigyelések erre engednek következtetni. Mindez azonban nem a mi szellemünkéből való, mint ahogy ők nem hús a mi húsunkból.

* *

* *

A gondolkodni nem tudók minduntalan azt az ellenvetést teszik, hogy a zsidó törvénykönyvek a modern zsidókra nézve már többé nem kötelező erejűek!

Erre a következőket kell megjegyeznünk: Legalább 18 millió zsidóra a Talmud és a Sulchan—Aruch vallásos indokokból kötelező törvényerejű. A többiek pedig, akik állítólag velünk egybeolvadtak, e törvénykönyveknek célkitűzését, irányzatát faji ösztönként magukban hordják. Ez élettanilag átöröklődött bennük. Akár megkeresztelkednek, akár vallásnélküliekké válnak, mindegyikben, aki az ő vérükből való, bennerejlik belső lelkipézség a hasonló gondolkodásra és érzésre. Mert a Talmud a zsidó szellemből született és nem a zsidó szellem a Talmudból. Bár a hitfelekezetből, amely a Talmudot legfelsőbb törvénynek ismeri el, ki lehet lépni, de a zsidó szellemiségből, a zsidó gondolatvilágból nincs kilépési — A Talmud csupán írásbeli

¹ Tessék elolvasni: „Érzékiség és faj“ (Erotik und Rasse) írta Hervig Hatartner (Deutscher VolksverJag, Dr. E. Böpple, München).

fogalmazása a zsidó szellemiségnek. És ha egyszer, kivételesen,, tényleg annak a látszata forogna fenn, hogy valaki zsidóságát legyőzte és gondolataiban és érzéseiben hozzánk hasonulna — gyermekeiben és unokáiban a zsidó vér és ezzel a zsidó szellem újból napfényre fog kerülni. Ezerszeres tapasztalat tanítja ezt. — Bár meglehet, hogy az úgynevezett „nemes zsidó“-nak a typusa létezik, sőt meglehet, hogy olykor voltak olyan zsidók is, akik tényleg pozitív, az emberiséget felemelő dolgot alkottak — ezeknek a száma mégis sokkal kisebb, semhogy felérne azzal a sok rettenetes bajjal, amelyet a többi zsidó ránk hozott és még hozni fog. Nincsen jogunk ahhoz, hogy — a kivételes kevesekkel szemben igazságosságot gyakorolva, — egész kultúránkat, népünket, vérünket elpusztulni hagyjuk! Egyes „rokonszenves“ zsidók kedvéért az egész zsidóság által keresett harcot nem adhatjuk fel. Vájjon a zsidó szabadkőművesség által előidézett világháborúban mit szoltak volna ahhoz, ha a lövészárkok embere azt magyarázta volna: erre nem lövök, ez nekem rokonszenves, csak a másokra lövök! — Minden zsidót felelőssé kell tenni azért a bajért, melyet az ő népe naponkint ránk zúdít. Ha csak féligmeddig meggondoljuk a következményeket, akkor egy zsidót sem engedhetünk be házassági és népközösségünkbe, — bármibe kerüljön is!

Aki pedig az idegenszerűségnek ezen jeleneteiben nem hisz, az figyeljen maguknak a zsidóknak bizonyító állításaira; nem középkori rabbinusokéra, hanem modern tudósokéra, politikusokéra. Hogy miképen gondolkodik a zsidó lelke mélyén mi rólunk árjairól, azt a nemzeti bölcsként ünnevelt Achad-Haam (az Ukrajnából származó, újabban Londonban meghalt, hírhedt Ginzberg rabbi, akinek a „Jegyzőkönyvek“ szerzőségét tulajdonítják) 1923-ban, Berlinben, a Zsidó kiadóvállalatnál megjelent „A Válaszúton“ (Am Scheidewege) című könyvében (11. kötet, 103—104. oldal) mondja meg: „A diaspora egész időtartama alatt — a keresztényektől elszennvedett minden üldöztetés és baj ellenére — atyáink naponkint hálaimát szoktak mondani Istennek azért, hogy zsidóknak teremtette őket. Sohasem halottá az ember azt, hogy akármelyik zsidó azt kérdezte volna: „Mi okom van arra, hogy zsidóságomnak, örüljek?“ vagy épen: „Miért vagyok zsidó?“ — „Egyszerűen mindnyájan tudták azt a magától értetődő alapigazságot, hogy a teremtés létráján fokok vannak: ásványok, növények, állatok, emberek és legfölül zsidók.“

* *

*

Aki pedig a Talmudot és a Sulchán-Arüchot nem akarja olvasni,, az az azonos gondolatmeneteket megtalálja az ugyanezen zsidóvezér, Achad-Haam, által erősen befolyásolt „A cioni bölcsék jegyzőkönyvei“-ben. Valóban bünt követünk el az érvényesülésért küzdő fajunk ellen azért, hogy a zsidóságnál! titkos tanaival és cselszövéseivel eddig oly keveset foglalkoztunk; mert különben sok szenvedéstől megkímélhettük volna az árja népeket.

Mit is mond Fritich Tivadar, a német-faji mozgalom atyamestere: „Nem a zsidó faj, nem a szilárdan összeillesztett zsidó nemzetiség, nem a zsidó vallás, nem a zsidó tőkehatalmának titkos összejátszása adja meg a kulcsot a manapság ténylegesen fennálló zsidó világoralomhoz, hanem egy más körülmény, mely a világ szeme előtt mindeddig ismeretlen maradt: a titkos zsidó államszervezet mely a föld összes zsidait — szétszóródásuk ellenére — megrendíthetetlen politikai közösséggé kovácsolja össze.“

Némelykor elárulja őket győzelmi önteltségük, mint Rathenau vigyázatlan beismerése alkalmából. E beismerés szerint „Háromszáz egymást ismerő ember (zsidók), kormányozza az egész világot.“

Még leplezetlenebből beszél dr. Klatxkin Jakab zsidó író a „Der Jude“ (a zsidó) című folyóirat 1916. évi 9. számában, amikor azt az álláspontot foglalja el, hogy Izráel el nem pusztulhat, míg vallásos törvényhozásának szilárd kötelekei összetartják. Ezen az alapon a zsidó szellem elég erős ahhoz, hogy a gazdanépek nemzeti szellemével szemben védekezzenek és helyét megállja.

További fejtegetései (lásd „Hammer“ 570. sz.), melyek elismerésre méltóan nyílt vallomások, tiszta képet nyújtanak arról, hogy miként tükröződik az igazi zsidó lelkében a zsidóság lényege. De halljuk magát Klatzkit:

„Vallásunk az, amelyben a számkivetésben való fennmaradásunknak rejtélyét keresni kell. Ez az a hatalom, mely bennünket az összes népektől elkülönített és mindennemű szétszóródás ellenére egyesített. A külső ghezzo-falak, amelyeket ellenségeink emeltek, sohasem tudták volna azt véghezvinni. A belső falak azonban, amelyek vallásunkon alapszanak és amelyeket vándorutunkon magunkkal vittünk és a településeken mindig szilárdabban kiépítettünk, ezek a mozgatható „Jákob-sátrak“ azok, amelyek nekünk mindenütt saját otthont biztosítottak.

„A zsidó vallás gazdag formaságokban, amelyek bennünket létben és külsőségben mint egységet összekötnek és jelképeznek. Hisz tudjuk, hogy más vallásokkal ellentétben a mi hitünk nem eszmetan, hanem törvényta. Törvényeinkben az önrendelkezés jogát gyakoroltuk. Az állam külalakját elvesztettük, de az államalkotmányunkat el nem veszítettük!; ezt megmentettük mintegy hordozható államként, amely a diasporában is valami nemzeti önkormányzatnak a formáját tette számunkra lehetővé.

„Bár államunk elvesztése után számos törvényt kellett hatályon kívül helyezni, de nagyban és egészben törvényalkotmányunk mégis érvényben maradt. Csakis a zsidó törvénykönyv uralta és alakította életünket összes megnyilvánulásaiban. Csakis a isidé jogszolgáltatás volt számunkra mérvadó. A nemzetek jogszolgáltatásához nem fordultunk és törvénykönyvüket nem ismertük el. Ha törvényüket ránkerőszakolták, úgy azokat gonosz kényszernek tekintettük és folyvást arra törekedtünk, hogy azokat eltakarítsuk és megkerüljük. Ezek mint „gseroth“ (végzet) megtartották a „bűnös uralom“ jellegét — még akkor is, ha kény-

szerülve voltunk azokat azon formula által szentesíteni, hogy „a gojim kormány törvénye érvényes törvény“. Ez okból a „mossar“-t (besúgót) vagyis azt, aki egy zsidót a (gojim) kormánynál följelentett árulónak tekintették, elítélték, és a hitközségből kutasztították.“

„Száműzetésben fejedelmeink (Gaonim, Rabbinim) nem voltak papok és lelkipásztorok ... ők előljárók és közügyeinknek intézői voltak; bírák voltak (Dajanim); exilarhikus (számkivetéses) államunknak legfelsőbb hatósága voltak. Törvényszékeiknek meg volt a jogosultságuk arra, hogy büntető ítéleteket is hozzanak.

„Törvény-alkotmányunk a diasporában sajátos vallásnemzeti gazdasági formákat tartott meg számunkra. Ezek a formák működésükben sok kereseti ágat foglaltak magukba, habár bizonyos „az őshazánkhoz kötött parancsok“ az idegenben nem nyerhettek alkalmazást.

„Mi nem voltunk hitközség (!); mi egy önmagában zárt jogi és gazdasági közösséget képeztünk... A zsidóságot nem annyira vallásának és erkölcsstanának oktatótartalma, mint inkább állami alkotmányának konkrét formái választották el az összes nemzetektől, amelyeknek közepette sátraikat felütötte. A gazdanépnek pihenő napjain mi nem pihentünk; nem is ünnepeltük emléknapjaikat, nem osztottuk örömüket és bánatukat és nem aggódtunk az idegen állam jólétéért. Saját magunk által emelt erős fal választott el az ország benszülött népétől és eme fal mögött kicsinyített alakban egy zsidó-állam élt.“

Klatzkin zsidónak eme hitvallása a zsidó titkos államról köteteket beszél. Ez a vallomás — a zsidó emancipáció és a zsidóság csalárd módon fitogtatott áthasonulása ellenére — a mai tényleges állapotokra époly pontosan alkalmazható, mint a ghettó idejében. Ez a hitvallás a zsidó siker titka és azon tannak az érvényesítése, hogy az államban titkos államot kell képezni.

* *

*

Az itt előadottakhoz még egy fontos dolog járul: az a tény, hogy olyan néppel van dolgunk, melynek eszméi és gondolatmenete a mi fajunk etikai, erkölcsi és ideális törekvéseivel szöges ellentétben állanak. A zsidó népnek homlokegyenest ellenkező kultureszményei vannak, mint nekünk, mivel a zsidó tradíciónak az árja-keresztény tradícióval sohasem volt közössége. Ebből következik, hogy a zsidóság elsősorban épen csakis ránk, árjakra válhatott oly veszedelmessé.

Mert mi árják vagyunk a merőlegesek, a zsidók a vízszintesek.

Mi a gótikus felépítés emberei vagyunk; mi széles alapot és az égbe nyúló csúcsot akarunk; mindegyikünknek rendeltetési helyét, aránylagos jogokban és kötelességekben részesülve, el kell foglalnia. A zsidók ellenben állandóan az elméleti egyenlősítésen mesterkednek, hogy az ekként teremtett zavarosban halászhasanak.

Mi árják, addig amíg szellemünk egészséges, az idealizmusért küzdünk; a zsidóság a materializmusra és racionalizmusra van beállítva.

A mi rendeltetésünk földöntúli, az övék a földre szól.

Mi szeretjük ősi kultúránkat; ők a modernséget mímelő látszat civilizáció hordozói.

Mi munkából élünk, amelynek örülünk, miként már a középkor kezdetén a segéd az elkészítendő „mestermű“-vén örült, a melybe egész lelkét beleadta. A zsidó a spekulációból él, azokból az előnyükből, melyeket felforgató szelleme teremt számára, amint azt a zsidó Trebitsch Artur oly találóan mondja.

Mi árják vagyunk a jólelkűek; amazok a féktelenek.

* *

*

2. A zsidóság harcmodora.

E harcmodornak az alapja a zsidó farizeus-szellem marad, amely ellen már Krisztus Urunk erélyesen harcolt és amely Krisztus után a Talmudban egészen különleges, gonosz módon fejlődött ki. A talmudnak kezdete kb. a Kr. utáni 150-ik eszetendőre vezethető vissza. A zsidó harcmodornak alapja továbbá a zsidóság által felállított minden elméletnek álérteke: ezek az elméletek mind pusztá szemfényvesztés, aranyfüst és a gazdanépek megcsalására és megtevesztésére irányulnak. Jusson eszünkbe ez a mondás: vak ellenség könnyebben győzhető le, mint az, amelyik lát! A zsidó mestere a mimikrinek, mint senki más. Nyelvben, szokásokban, napi véleményben, nemzeti hitvallásban majomszerű készséggel és erkölcsi gátlások nélkül látszólag teljesen alkalmazkodik környezetéhez, amely őt jólelkűségből és jámborságból tovább nem különbözteti meg. Ez különösen könnyűvé teszi számára, hogy minden kultur- és világnézeti fogalmat bizonyos mértékben magából az őt befogadó nép kebeléből merítse és azt azután minduntalan, ide-oda rángassa, mig megteremti a vélemények végtelen zavarát.

A zsidóságra jellemző az ő harca, amelyet megosztott szerepekkel vív. A bécsi liberális-kapitalista „Neue Freie Presse“ harcol a proletár-szociáldemokrata „Arbeiter-Zeitung“ ellen és ezt szidalmazza. De ez csak látszólagos küzdelem a goj-olvasó elámítására és elaltatására, mert hisz a polgári lap zsidó kiadója és a munkás újság zsidó kiadója együtt ülnek ugyanabban a szabadkőműves páholyban és a ravasz augurok ott egymásra mosolyognak. Kiosztott szerepekkel ugyanezt a kettős nyelvű összjátékot játsszák a zsidó kapitalizmus és a zsidó bolsevizmus: csak az árja ne vegye észre az együttműködést. — Épen az említett „Neue Freie Presse“ Bécsben minden vasárnap és hétköznapokon is hasábos cikkeket közöl Nik. Bassechei mérnöktől, zsidó tudósítójától Moszkvából, melyekben egy nyolcadrésben elítéli a bolsevizmust, egyidejűleg azonban hét-nyolcad részben propagandát csinál mellette. Ugyanez a kapitalista lap közölte Trotzki emlékiratait!

A „Neues Wiener Journal“ ugyancsak Bécsben (ez a város már hosszú idő óta egyike a zsidóság legfontosabb „vegyi“ központjának) a legbensőbb meggyőződés mellhangján ír hasábos cikkeket a marxizmus ellen, egyidejűleg azonban szemérmetlen

propagandát csinál a kommunizmusnak oly módon, hogy csaknem naponta idézi ennek szócsövét, a „Rote Fahne“-t. Ugyanez a lap gyakran közöl cikkeket, melyek a zsidóságot dicsőítik, ugyanegy lélegzetvétellel azonban „monarhista“ és „heimwehrbarát“ is.

Milanóban a zsidó Toeplitz, a „Banca Commerciale Italiana“ mindenható ura, feltornázta magát a faszizmus mindenesetre nem egészen érdeknélküli pénzelőjévé. Unokaöccse, a fiatal Toeplitz azonban Varsóban a lengyel ifjú kommunisták vezére. — A zsidó Dérembourg Párisban feltűnő módon tevékenykedett a francia sovinizmus terén. Unokaöccse Dernburg német gyarmatügyi miniszterré s a német imperializmus támaszává lett. — Az egyik Warburg a béketárgyalásoknál a német birodalom ellen amerikai oldalon hóhér szolgálatokat teljesít, testvére „menti“ Németországot a Dawes-egyezmény révén.

És mi hallgatagon nézzük ezeket az üzemeket! Olvasnók inkább a zsidóság könyveit és írásait: a talmudot, a misnát, a sulchán-aruchot. Csak akkor csodálkoznánk igazán!

Aki azonban ezt nem teheti meg, az tájékozódjék legalább ennek az egyenesen ördögi népnek több mint különleges tanairól és tévéiről Rohling, Fritsch, Ford, a balti Rosenberg, Paumgarten, von dér Stauf, Schickedanz, Stoltheim, Wahrmond, Hartner, Drumont, Gougenot de Mousseaux, dr. Clarké, Netchvolodow, Nilostonsky, Jouin, Gobineau, Lambelin, Webster-nek a zsidó sajtó által szisztematikusan agyonhallgatott és a mi kultúrharcunkra mégis oly rendkívül fontos műveiből, és nem utolsó sorban a szintén agyonhallgatott „Zion bölcseinek jegyzőkönyveiből.

*

* *

Hogy olvasóimnak ízelítőt adjak abból, hogyan harcol a zsidóság ellenünk és mik az ellenünk irányuló legbensőbb gondolatai, hadd idézzek itt zsidó művekből néhány jellemző helyet, mint nagyon fontos vallomást, melyet mi eddig ugyancsak alig méltattuk figyelemre:

Az árja-világ biológiai elzsidósodásáról a zsidó Kurt Münxer a „Dér Weg nach Zion“ című regényében a következőket mondja egy lengyel zsidóval: „...Európa talán minden fájának — megfertőztük — megrontottuk a vérért. Ma egyáltalában minden elzsidósodott. A mi értelmünk él mindenben, a mi szellemünk kormányozza a világot. Mi vagyunk az urak.“

Dr. Henrich Grätz (valójában Hirsch-nek hívják) breslauer tanár „Geschichte der Juden“ c. művében (II. kötet 367. oldal) az asszimilált zsidókról és a hamis lobogóról, mely alatt ezek az árja-világban bajt okoznak, ezt mondja: „Nemcsak zsidó vér, hanem zsidó nedv is folyt az ő (megkeresztelt zsidók) idegeikben. Ők ugyan külsőleg elszakadtak tőlünk, de csak mint harcosok, kik az ellenség fegyverzetét és zászlaját megragadják, hogy őt annál biztosabban eltalálják és annál alaposabban elpusztítsák.“

Alfred Nossig „Integrates Judentum“-jában látjuk, hogy a vallás fogalma a zsidó agyvelőben hogyan tükröződik vissza. E munka 2. oldalán olvassuk: „Miként a régi keletiek mind, a héber bölcsék is burkolt képes beszédben igyekeztek tanaikat kifejezni. A mi törzsünk tana esoterikus volt. A szóbeli hagyomány rábizta ezt a tant a nép egyes Kiválasztottjaira, nemzedékről-nemzedékre (ezért nem bizonyítható a talmudból a rituális gyilkosság!!!). Aki azonban a kulcs megkeresésével fárad és aki ért hozzá, hogy a kultúrromokban ásson s a szóhieroglifákat megfejtse, az megtudja, hogy ez a tan a kezdet kezdetétől fogva igen mély világbölcsséget és egyidejűleg csodálatraméltó politikai művészetet rejtett magában, egy jámbor hit ártatlan ruhájába burkolva (siel).

A „Deutscher Volkswart“ 1927. januári 4. számú füzetében „Japán“ cím alatt az „amerikai Landsberger Artur „Asiaten“ című tanulmányát tárgyalja, melyben ez a zsidó többiek közt a következőket mondja: „Hálónkat kivetjük egész Japánra. Elhatározó befolyásunk van ennek az országnak minden szerelmi eszközére és hangszerére. Mindnyájan azt a dallamot fogják játszani, amelyet mi adunk meg. Képzeld el egy országot, mint óriás testet. Aki ennek a testnek altesti funkcióit szabályozza, annak hatalma van fölötte. — Látják-e végre, hogy mit akarok? Az Amerika és Japán közötti háborút a világhuralomért Japán felszívása útján kell lefolytatni. Amerika nemcsak a szerelmet trösztösíti. Az országot legerősebben kifejlődött ösztönénél fojtja meg! Egy olyan országban, ahol a nemi aktus a test olyan természetes funkciója, mint minden más, csak a szükséges ingert kell ügyes formában megadni, — és a fékevesztett nemi ösztön belegyengül a mámorba, amelynek tartamát mi határozzuk meg. Ez a mámor mindig újabb és újabb izgatószeretek teremtése által állandósítható, és így ezt az országot az örültek országává tehet tenni.“

Így festenek a „nemes“ zsidó Landsberger jó tanácsai. Íme, tisztelt olvasóim, itt áll önök előtt a zsidóság a maga igazi valóságában — és látjuk az ő harcizmódszerének tipikus példáját. Láttak-e már valaha ennyi galádságot és aljasságot összehalmozva, mint Landsberger Artur most idézett rettenetes .buzdításában“ ?

Ha megakarjuk érteni a sajátos és legtöbbször érthetetlen eszményeknek titkos célját és azt, hogy hogyan játszódnak le most ezek valamennyi országban, akkor tegyük Landsberger útmutatásában az amerikaiakhoz intézett e szavak helyébe: „Hálónkat kivetjük az egész Japánra“ — a következő szavakat: Hálónkat kivetjük az egész világra“ — és „Amerika nemcsak a szerelmet trösztösíti“ szavak helyébe: „A zsidóság nemcsak a szerelmet trösztösíti., Akkor megtaláljuk, kedves olvasóim, a világ utolsó 50 év alatti rejtélyes fejlődésének megfejtését.

Hát kik a leánykereskedők, kik kereskednek ópiummal, kokainnal és étterrel? Ki fertőzi meg az erényt és erkölcsöt, szóban, írásban és képben? Ki árasztja el a világot meztelenséggel, Bettauer-,

Freud- és Hirschfeld-féle disznóságokkal, néger dalokkal és néger táncokkal? Ki hozza nekünk a néprontó filmeket és az ízlést megzavaró operetteket és revüket? Ki propagálja a gyermektelenséget és rombolja szét a keresztény családokat? Mindig ugyanazok az idegen elemek és az általuk félrevezetett és megvesztegetett „forradalmárok“ az árják között!

Vájjon nem-e igazi zsidó elvetemültség ha a zsidó Landsberger bizonyos tekintetben használati utasítást ad ki egy egész nép kiirtására, mint ahogyan a férgek kiirtásására írnak elő valamely használati utasítást?! És Bécsben a „Neue Freie Presse“ nem pendül-e egy húron Landsbergerrel, mikor heteken át hasábos cikkeket szentel Magnus Hirschfeld „Kongress für Sexualreform“ -jának még a legapróbb részleteiben is, míg a Hitler féle újjászületési mozgalom lényegéről alig néhány soros (és akkor is hamis) tudósítást közöl?!

Vájjon a zsidó bolsevizmus által erőltetett vegyi háború nem valami hasonló perfid eljárás mód-e, hogy egy csapásra millió árja embertől szabaduljanak? — És az emberiség ugyanez a söpredéke az, amely ugyanakkor képmutatóan olajággal lép elénk és „sohaismét-háború“ szélhámossá válik jelszavával ámit bennünket! A szemfényvesztés ezzel az álpacifizmussal nem jelent egyebet, mint a következőt: „A világháborúból mink nem-árják, mint egyedüli győztesek kerültünk ki. A hősi halál, a nyomorékok és vakok, a munkanélküliség és a gazdasági nyomor a tiétek, gojok, — miénk pedig a háború utáni pénzhalmozás! Most tehát hadd legyen egy kis szünet! Nekünk mindezt először is szépen rendezni kell és meg kell emésztetni. Ehhez egy lélekzetnyi szünetre van szükségünk, míg aztán a vegyi háború egyszer megint megindul. Hol és mikor lesz ismét háború, azt majd mi megmondjuk nektek. Majd csak akkor — és bizony nem előbb — egymást ismét kölcsönösen szétmarcangolhatjátok. Ha aztán a földön egy pár millió árjával ismét kevesebb lesz, mi a világalomban további párdúc ugrással törünk előre.“

Látjuk tehát: rendszer van mindenben, amit ezek az uraságok kézbe vesznek, és igen nehéz hozzájuk férni, mert ők mérget fecskendeznek ki, amely azonban nekik nem árt. Hasonlóan a kígyóhoz, melynek marása öl, anélkül, hogy önmaga kárát vallná.

A zsidóság harcmodorát az utolsó részletig hézag nélkül kitervelte. Sohasem mutatkozott ez nyilvánvalóbban, mint a bolsevizmumi fejlődésénél és megerősödésénél. A bolsevizmussal vívták ki a zsidók először leplezetlenül az állami hatalom teljességét az általuk gyötört gazdanépek egyike fölött, s láthatjuk, hogy ez mit jelent és hová vezet. A zsidóság jelenlegi szervezete — egyrészt a harmadik internacionálé keretében, másrészt mint hangadó a Wallstreet-en és az Európai tőzsdéken — gonoszabb és veszedelmesebb, mint eddig bármikor is volt!

* *

*

Ha jobban odanézőnk, akkor egészen világosan észrevevessük, hogy az út, melyen a zsidóság mértéktelen uralomvágyának kielégítését keresi, az összes többi népek elvakításán és megfertőzésén át ezekne rabigába hajtásához vezet. Ezen uralomvágnak az eszközei asajtó monopólium, a pénzügyi monopólium és a gondolkodni kevésbé tudó alsóbb társadalmi rétegeknek tömegszervezete.

Hogyan vakít el bennünket a zsidó? — Csak néhány példa álljon itt: Az egész hazug sajtó — ha tekintetbe vesszük, hogy a zsidók a világhírszolgálatban kiváltságos helyet foglalnak el — nem egyéb, mint nagyszabású szervezet a gazdanépek elvakítására. Idetartozik a szokásos mesterjáték megosztott szerepekkel, mint például a kapitalizmus és szocializmus látszólagos, egymással szembe fordított küzdelme. Majd aztán az állatok mimikrijéhez hasonló, megdöbbentő alkalmazkodóképesség, hogy igazi lényüket az ember meg ne ismerje. Az újból és újból felbukkanó szociális, vallási, gazdasági vagy politikai reformmozgalmak élére disz-jojokat állítanak, míg az igazi mozgatók a zsidók. Ennek a népnek tagjai újból és újból kulturális reformokat, erkölcsi továbbfejlődést varázsolnak elő; de a valóságban csaknem minden, zsidók által pártolt új „mozgalomból” belső bomlás, erkölcsi hanyatlás következik. Mindez semmi komoly eredményhez nem vezet. Zsidó nézőpontból azonban mindezt elő kell mozdítani, hogy zavart és szétforgácsolódást vigyen az árjak soraiba.

És hogyan fertőz meg bennünket a zsidó? — Fajlag a folyton megújított diasporából származó zsidólányoknak árjai érfiakkal kötött házassága útján. A korcsok gonoszabbak a tiszta zsidótenyészetnél. Ez utóbbiról gondoskodik a zsidóság maga, mert öntudatos zsidó családnak férfiivadéka sohasem köt házasságot nemzsidó nővel. — Kulturális tekintetben egy soha véget nem érő és állandóan elképesztően új alakban felbukkanó, részben földalatti, részben titkos, részben szemérmetlen nyílt küzdelem folyik az árjakeresztény házasság, a család, az oltár, trón, ifjúság, erény, tradíció, az erkölcsi fogalmak, a társadalmi illem, a tekintély gondolata ellen. A szemérmetlen divat, a sport orgiák, a modern táncok, a demoralizáció, a szociális nyugtalanság, a hazug egyenlőség elméletek, az aranyborjú imádása és a világnak ideáljaitól való megfosztása mögött Kivétel nélkül fertőző zsidó munka rejtőzik. — Csak az elvakított és megfertőzött árját lehet rabszolgává tenni I

És végül, hogyan tesz rabszolgává bennünket a zsidó? — Csak néhány vezérszót adunk itt is: zsidó liberalizmus, zsidó kapitalizmus, zsidó demokrácia, zsidó szocializmus, zsidó szabadkőművesség, bolsevizmus, a zsidók által rossz irányba terelt munkásmozgalom, általános választójog, agrár-„reform“, iskola-„reform“ nőmozgalom, infláció, népszövetség, stb. stb.

* *

*

Elmélkedésemet a zsidóság harcmódoráról azzal zárom, hogy a „Zion bölcséinek jegyzőkönyveiben magát a zsidóságot hagyom beszélni. A IX. sz. jegyzőkönyv 6, 7, 8, 11 és 12 fejezetei így szólnak:

„Minden nemű irány és tan követői: monarhisták, demokraták, szocialisták, kommunisták és más utópisták a mi szolgálatunkban állanak. Mindannyian érettünk dolgoznak. Mindegyikük a maga módja szerint ássa alá a tekintély utolsó maradványait és közreműködik abban, hogy minden fennálló rend felboruljon. Ezekkel a törekvésekkel gyötörjük a goj kormányzókat. Nyugalom után vágyódnak és mindinkább készek arra, hogy a békeért áldozatokat hozzanak. Mi azonban nem hagyjuk őket nyugton mindaddig, amíg a mi vezetésünket nyíltan el nem ismerik és annak alá nem vetik magukat. .

„A tömegek sóhajtoznak a szociális kérdésnek nemzetközi egyezmény útján való megoldása után. Mivel azonban az összes népek pártokra oszlanak, és a pártmozgalom nagy anyagi eszközöket követel, ki vannak nekünk szolgáltatva. Mert a pénz nálunk van.“

„A nem-zsidók intelligenciájának és a tömegek vak erejének egyesülése veszedelmes lenne reánk. Mi azonban már megtettünk ennek a veszedelemnek elhárítására minden intézkedést, amennyiben a kölcsönös ellenségeskedés falát állítottuk e két erő közé. Ily módon a tömegek vad ereje a mi támaszunk marad. Mi, és kizárólag mi, leszünk az ő vezérek, hogy őket a mi terveink kivételére eszközként felhasználjuk.

„Hogy a nem-zsidók berendezéseit idő előtt ne romboljuk szét, a legnagyobb elővigyázattal jártunk el, és mindenek előtt csupán az egész szerkezet hajtórugóinak végeit ragadtuk meg. Ezek a hajtóerők azelőtt egy szigorú, de igazságos rend szellemében hatottak. Ennek helyébe mi egy liberális dezorganizáció és az önkényes rendetlenség uralmát tettük. Ily módon lehetővé vált számunkra, hogy a jogszolgáltatásra, a választójogra, a sajtóra, a személyes szabadság oltalmára és — mint legfontosabbra — a nevelésre és a kultúra ápolására, mint az emberi önállóság és függetlenség sarokpilléreire, a mi szellemünkben befolyást gyakoroljunk.

„Elméleti és gyakorlati nevelési módszerekkel, amelyeket mi nyilvánvalóan hamisaknak tartunk, amelyeket azonban mi inspiráltunk, a nem-zsidók ifjúságát félrevezetjük, elbuttjuk és megrontjuk.“

Ti árják, ti keresztények! Hát ez nem elég világos!

* *

*

3. A zsidó imperializmus.

Az imént hallott jellemző idézetekből és a mindennapi élet számtalan megnyilatkozásából látjuk, hogy milyen makacs céltudattal iparkodik a zsidóság az árja fajtól (melynek mindaddig alá volt rendelve az egész föld kerektség) a hatalmat lassanként magához ragadni. Kétségtelen, hogy a zsidó imperium útban

van!“ Az a beszéd, melyet dr. H. P. Chaje» bécsi főrabbi hivatalának átvételekor 1918. évi aug. hó 3-án mondott“ — így olvashatunk, a Nagy-Roniánia számára 5683 évben (1922/23) megjelent zsidó-almanach és néptár-ban — „történelmi nevezetességre tett szert.“ — Ez a zsidó főrabbi t. i. akkor ezeket mondotta: „A zsidó imperializmus az egyedüli, amely az emberre nem átkos, hanem áldásos, (lásd a Dawes- és a Young-tervet valamint a Superbankot!), ez az egyedüli imperializmus, amely el nem nyom, hanem felemel, amely nem sebez, hanem gyógyít! (lásd Oroszországot). E zsidó imperializmust a legjellemzőbben a Biblia következő szavai fejezik ki:..., jönni kell és jönni fog az az idő, amikor a mi viiág-nézetünK fogja az egész világot eltölteni. A mi imperializmusunk az egyedüli, mely büntetlenül uralhat évezredek, az egyedüli, amelynek nem kell félnie a hanyatlástól és a pusztulástól, hanem tántoríthatatlanul és legyőzhetetlenül, lassan, de folyton halad és törekszik kitűzött célja felé.¹

Ezen elsősorban is azok gondolkozzanak, akik az idők jeleit, az utolsó tizenegy év keserves tanulságait nem akarják megismerni és ezeket csalóka jelenségeknek tartották! Eme szavakat a mózes „felekezet“ legmagasabb egyházi méltóságának viselője mondotta, ki egyben a Zionists világ szervezet végrehajtóbizottságának elnöke is volt! Hisz neki a valóságot csak tudnia kellett!

Miben nyilvánul meg ez a zsidó imperializmus?

Három irányban nyilvánul meg. Mert mi is a hatalom? — A hatalom: szellem, erő, pénz.

a) A szellem.

A zsidó megkísérli a lényegére idegen környezetet a saját eszménye és lényege szerint átfómálni, az árja kultúrát zsidó kultúrává átalakítani.¹ Az ő szelleme csak akkor tud rajtunk erőt venni, ha a kultúránkat elpusztítja. Berlinben 1912. jan. 24-én egy hithű gyülekezetben Loob ügyvéd nagy helyeslés közepette ezt jelentette ki: „Mi keresztény államban élünk, ez a zsidó érdekekkel nem egyeztethető össze; a keresztény államot tehát meg kell semmisíteni.“²

A zsidó cenzúrázza a szellemi életünket; az újságokból mi csak azt tudjuk meg, ami már a nagy zsidó hirszedési irodákon átment. Az ilyen formán már megrostált híreknek aztán a közvetítője, a zsidó sajtó, amely ismét rostál, módosít és kommentál. A könyvkereskedelemből eltávolítanak majdnem minden könyvet, mely a zsidóságra veszélyes. Még az állami könyvtárakból is. A bécsi egyetemi könyvtárból, Frankfurter udvari tanácsos ideje alatt el-

¹ Hasonlítsd össze Hartner Herwig „Erotik und Rasse“ könyvével. (Deutscher Volksverlag Dr. E. Boepple, München).

² Fritsch Tivadar: „A zsidótan államellencs volta“ (22. old.) (Hammer kiadás Leipzig).

távolítottak egy csomó könyvet, mely a zsidó kérdéssel foglalkozott és melyeket többé már nem lehet pótolni.

b) Az erő és erűszak.

Kún-Kohn Béla — Magyarországon, Trotzki-Braunstein Leó — Oroszországban, Eisner Kurt — Münchenben! Minthogy a saját physikai erejük nem elegendő, hamis lobogó alatt más segítő csapatokat toboroznak. A tömegeknek sokszor jogos elégedetlenségét, saját céljaikra használják fel. így a „Jüdisches Volksblatt“-ban (1900 évi jul.) a következőt olvashatjuk: „Fejlesszük a szociáldemokráciát, ahol és ahogy csak lehet, de legyünk óvatosak, nehogy a széles néptömegek észrevegyék, hogy a szociáldemokrácia nem egyéb, mint a zsidóság védőcsapata.“ — Nossig Alfréd zsidóvezér közismert könyvébenl igen őszintén mondja továbbá: „Azért a zsidók összességének — akár Palesztinára, akár a Diaszpórára vannak beállítva — vitális érdeke, hogy a világszocializmus győzzön. Fejlesztieniük kell; és pedig nemcsak az eszméi miatt, nemcsak mert lényegileg azonos a mózesi tanokkal, hanem taktikai okok miatt is!“ Óhajtja-e valaki még világosabban, hallani, és csodálkozhatik-e azon, ha a szocializmus és kommunizmus élén a zsidóság menetel? Ugyanazon könyvben még a következőket olvashatjuk: „A mai világszocializmus képezi a mózesi tanok első magvalósulási állapotát, a próféták országa megvalósulásának kezdetét. E két szellemi hatalom egymáshoz való viszonya most már egy új fejlődési fokba lép, amely a tudatos együttműködés (Nossig által, ritkítva) fázisának volna nevezhető.“ Ezen az újjáalkotott együttműködés két területen fog tevékenykedni és érvényesülni: a létesülő zsidó közéletben és azonkívül az egyéb egész kulturvilág keretében is.“

Ennek az együttműködésnek iskolapéldáját szolgáltatja a mai Oroszország. És mik a következményei?

a) Minden tulajdonnak a kisajátítása (még jeggyűrűk, órák, stb is) a szocializálás ürügye alatt — a vezetők javára, akik közt, amint hallottuk, valóban találunk 5% oroszot is.

b) A hivatalos statisztika szerint (nyilvánosságra hozta az „Izvestia“ hivat. közlöny 1923. évi november havában) Oroszország lakosságának 60%-a vérbajos.

c) Korlátlan szabadság uralkodik Szovjetországban, amit a következő tények igazolnak: 10-14 órás napi munka; törvényes munkakényszer; sztrájktilalom (büntetés: száműzetés Szibériába, vagy halál); nyugdíj nincs; állásváltogatás nincs megengedve; ha munkahiány fellép, könyörtelen elbocsátás a következménye (1925-évből 2 millió munkanélküli volt).

¹ Nossig Alfréd: „Integrates Judentum“, 76. és 77. old.)

d) 1923-ig Oroszországban a hivatalos statisztika szerint betegség, kivégzés, éhség révén és polgárháborúban 35 millió ember halt meg!

A „Pravda“ hivatalos pártlapban Kun Béla azzal dicsekedett (1920 végén), hogy 50.000 gyereket, asszonyt, s egyéb burzsoát végeztetett ki. Különös képesítés egy „vezér“ részére! — De miért is volna különös? A „peszach“ estéjén (első este a húsvéti ünnepek előtt) a hitbuzgó zsidók elmondják a Schephoch imát: „Sújtsd haragoddal Uram a Gójokat, kik Téged nem ismernek, s a királyságokat, amelyekben Hozzád nem fohászkodnak! önts ki fölöttük mérgeket s a dühöd tüze érje el őket! Üldözd és irtsd ki őket Isten ege alóli (lásd Schulchán-Aruch, Orach Chajim 480 §. Haga, idézve a Mehari Brin-ből). Ez az imádság összefoglalása a következő bibliahelyeknek: Zs. 79, 6—7; 69, 25; siratódal 3, 66. Idézek a Dr. Iustus féle „Zsidó tükör“-ből (44. old).

Tehát „Neki“ sikerült 10 év alatt 35 millió embert kipusztítani „Isten szabad ege alól“, s így fest tehát Nossig úr „tudatos együttműködése“. — A nagyhatalmak álláspontja ezzel szemben nem az, hogy „hogyan tudnók az Antikrisztus hatalmát letörni“, hanem ez: „elég konszolidált-e a bolsevista uralom arra, hogy üzleteket köthessünk vele?“ És kik vezetik különben a nagyhatalmak e politikáját? Nem állnak-e ám ismét a nagyzsidók mögötte?

A zsidóknak terve a népeket az államban saját céljaikra kihasználni. A világpolitikában viszont, a színes fajok mozgósítására törekszenek a fehér faj ellen, hogy ez utóbbinak vezető állását aláássák.

Tiszta véletlenség volna-e hogy az Egyesült Államokban a zsidók támogatják a feketék harcát a fehérek ellen pénzügyileg és eszméileg is? (Hasonlítsd össze a nagy zsidó lapok állásfoglalását ezzel a problémával szemben).

És tiszta véletlen volna-e az is, hogy a szovjetügynökök Kínában, Marokkóban, Indokiaában, Indiában s Egyiptomban a legintenzívebb propagandát csinálják a fehérek ellen?

Véletlenség-e, hogy a pánázsiai mozgalmat zsidók támogatják? Pedig ez oly mozgalom, amely Jeruzsálemtől Tokióig közös érdekeket óhajt létesíteni.

c) A pénz.

„És történt, hogy amidőn Izrael megerősött, a kánaániakat adóra kötelezte, de egészen el nem üldözte őket.“ És hogyan áll a dolog 1935-ben? A nemzetközi kölcsöntökének hitelmonopóliuma a termelést kötelezi, hogy kamatot fizessen. Dr. Scheffer Egon „A bankügy Ausztriában“ című (Bécs, 1924) könyvében például azt olvashatjuk, „hogyan Ausztriában minden említésre méltó gazdasági alakulás alá van vetve a kölcsöntökének.

A bankoknak a gyáripár feletti rendkívüli hatalma következtében módjukban áll a gazdasági élet többi ágait is, mindenek

előtt a mezőgazdaságot és kézműipart is, befolyásuknak alávetni. Eltekintve attól, hogy a kölcsöntőke azon van, hogy a nagybirtokokat magához ragadja, a paraszt kényszerítve van rá, hogy a neki szükséges dolgokat közvetve vagy közvetlenül a tőkétől szerezzék be.“ (Scheffer. 373. old.) Ez a kölcsöntőke pedig legnagyobb részt zsidó tőke. Ausztriában pld. egyetlen egy nagyobb bank létezett, a „Zentralbaek Deutscher Sparkassen“, amely nem volt zsidó kézben. Es ennek sem sikerült mindig a zsidó befolyást kikerülni. De ezt az egyet is fölládozták 1926-ban a zsidó aranyborjúnak.

A zsidó hatalomnak a világgazdaságban gyakorolt befolyásáról ezideig sajnos nincs még összefoglaló munkánk — egyes symptomák azonban sejtetik azt:

Így a Rothschildok ellenőrzik a higanyt, a Barnato testvérekéi Werner, Veith & tsa a gyémántot, a Levisohn testvérek és Guggenheim fiai a rezet és bizonyos fokig az ezüstöt (lásd „Jüdische Encyclopädie“). De ők ellenőrzik a szeszt is, a drótnélküli távírdát, a színházat, a leánykereskedelmet, a kábítószereket, a műkereskedelmet, az európai és az amerikai sajtó egy részét, a francia bútortipart, az osztrák fakereskedelmet és a lengyel textilipart. A háború alatt Amerikában a már korábban említett Baruch Bernát körülbelül 350 féle iparágat ellenőrzött. Ez az „ellenőrzés“ Baruch számára, az állam által kirendelt „üzleti diktátorának, saját szavai szerint „a háborúban a legnagyobb hatalmat“ jelentette. Ő döntött: 1) a tőhének hovaforodításáról a gazdasági életben; 2) az összes meglévő anyagokról; 3) az egész iparról, redukálás, beszüntetés, kibővítés és új alapítások tekintetében; 4) az emberek felhasználásáról közvetlen vagy közvetett háborús célokra; 5) a munhások foglalkoztatásáról, az árákról és bérekről.¹

Zsidó forrás szerint New-Yorkban a háborús milliomosok 73%-a zsidó. „Ezenfelül az állam-kölcsönök terén zsidó pénzemberek határozott túlsúlya uralkodott. Ez, mint említettük, a nagyobb zsidó cégek közötti nemzetközi kapcsolatnak tudható be.“ (Jüdische Encyclopäie).

„Az amerikai kereskedelem felbomlanék, ha annak zsidó része hirtelen kikapcsolódnék. Nincsen üzletág, kézművesiparág vagy foglalkozás, melyen a zsidók befolyása nem volna érezhető. New-York maga zsidó világ, amelyben minden zsidótypus és zsidó gondolatirány képviselve van. — Már most is némely iparágban tényleges monopóliumuk van a zsidóknak és másokban is gyorsan haladnak előre. A szabó-ipar, a kabátgyártás, a szücsiparban, az ingkészítés és rokon szakmák, mind az ő kezükben vannak. Mint közvetítő kereskedőknek oly erős a versenyük, hogy a fogyasztó ettől előnyt (?) remélhet.“²

¹ Henry Ford: „Dér Internationale Jude“ II. (Hammer-kiadás, Lipcse.)

² John Foster Fraser: „The Conquering Jew“ (Kinyomva „Az Illustrierter Jüdischer Kalender-ben, 5685“).

És a nagy pénzcsoportok?

Halljuk, mit mond a „Romana“ (Organe de Defense et Coopération Sociale) Romában erről a kérdésről:

1. Angolország.

a) A londoni nagy Kahál: Zaharoff, Rothschild, Hirsch, Mond, Samuel, Sassoon stb.; az angol pénzérdekek teljesen ezen Kahál ellenőrzése alatt állanak.

b) Harc a londoni Kahál (Royal Dutch) és a new-yorki Kahál (Standard Oil) között az olaj ellenőrzése dolgában és kísérlet arra, hogy ez a két vetélkedő termelési központ közös eladási szervbe a „Persian Oil Co“-ba egyesíthetessék.

c) a régi zsidó-angol irányelvek szerint az Ausztria-Magyarország feletti egykori felügyeletnek (Rothschild-Hirsch; Anglo-Austrian Bank; „Neue Freue Presse“ .) át kell mennie a londoni Kahálnak a háború utáni tervébe, a dunamenti országok feletti felügyelet irányában.

d) Ugyanez a terv Szovjetország viszonyaival szemben.

2. Egyesült Államok.

a) A Wallstreet nagy Kahálja („Jew“-York), a régi frankfurti Kahálnak egy hajtása, máma ennek támasza. Legnagyobb képviselői: Kahn, Loeb és társa (társak: Schiff Jakab, Kahn H. Ottó, Warburg M. Pál); Speyer és társa; Seligmann J. és W. és társa; Lazard testvérek; Ladenburg, Thalmann és társa; Hallgarten és társa; Knauth, Nachod és Kühne; Goldmann, Sachs és társa.

b) ezen Kahál félreismerhetetlenül forradalmi politikái folytat az egész világon (Mexikó, Középamerika, Brazília stb.). Schiff Jakab finanszírozta a bolsevista forradalmat Oroszországban; ő pénzelte az irlandi forradalmat is. Ő támogatta különböző országok „demokratikus“ pártjait szabadkőműves alapon a nemzeti és különösen a fasiszta mozgalmak ellen.

3. Franciaország.

a) a Kahál ellenőrzi az egész pénzügyi és gazdasági életet (Louis Dreyfus; ma: Finaly Horace magyarországi zsidó, Citroén, Lazard testvérek).

b) Francia zsidók igyekeznek a francia-orosz egyezség létrehozására, miáltal addig nem sejtett üzleti lehetőségek teremthetők. —

Csodálkozunk-e ezekután még azon, ha 1920 június 20-án Brisbane Artur a „Hearst“ zsidó újságtröszt valamelyik lapjában (olvasói kb. 7 milliót tesznek ki) azt állapíthatta meg, hogy: „A zsidók, kiknek a földkerekség lakosságában 1 %-nál kisebb a részesedésük, munkásságuk, vállalkozó szellemük, szorgalmuk és eszük által a világkereskedelem hasznának felét magukénak mondhatják!“ A számtalan elhomályosító kísérlettel szemben, nagyon fontos ez a beismerés. Kérdés azonban, vajjon az indokolás megfelel-e a teljes igazságnak?

D) És Mink?

A zsidó szellemnek (a sajtó útján), a zsidó pénznek (a közgazdaság útján) és a zsidó hatalomnak (a tömegek megszervezése útján), általánosan és nemzetközileg mindinkább érezhetővé váló térfoglalása kényszerítően mutat rá az összes árja népek sorsközösségére. Népeink az egy felől szemtelenül tolakodó módon, másfelől alattomosan a föld alatt ható idegen elem által fenyegetettnek látják magukat mindabban, ami nekik magasztos és dicső, kedves és drága. Miképen küzdöttünk mi eddig ez ellen az idegenszerűség ellen, és hogyan kellene tulajdonképpen a jövőben küzdenünk ellene?

1. Az árja-keresztény sorsközösség.

Mivel valamely népnek a művelődésre való képessége szellemi képességeitől, lelki sajátosságaitól, és testi alkatától függ, ezeket a tényezőket, mint öröklött képességeket a környező világ fejlesztheti vagy elnyomhatja ugyan, de soha meg nem teremtheti. Ennélfogva a kultúra elsősorban megalkotóinak, illetőleg hordozóinak származásától függ. Ilyenformán a kultúra kérdése legnagyobb-részt faji kérdés. A mi művelődésünk (kultúránk) állandóan hanyatlik, mivel mi a fajunkat és különlegességeit nem ápoljuk.

Az árja és az árja jelleget nyert népek egy közös kultúrának a megteremtői és a fentartói. Egyforma vérség egyforma gondolatokat szül. Azonos erkölcsi törvények szabályozzák életüket és halálukat. És ezek a népek, a melyek a testben és lélekben külön egyéniségek, de mégis testvérek, manapság mégis ellenségei egymásnak gazdasági okokból, vagy épenséggel rövidlátó hiúságból. Holott mindezeknek az egymás ellen harcoló nemzeteknek egyetlenegy közös ellenségük van: a zsidó imperializmus. Az összes népek sajátosságát és szabadságát komolyan csak egy ellenség veszélyezteti, amely egész lényüknek ellenlábas; az az ellenség, mely közöttük az ártatlan és egyenlő jogú állampolgár álarcában lakik, hogy az államot szétbontsa és elpusztítsa. A legveszedelmesebb ellenség bent ül minden nép országhatárainak a belső és nem a külső oldalán.

Vegyük őszintén a legszélsőségesebb lehetőségeket figyelembe. Mit jelenthet például a francia imperializmus Németországra, mit egy német imperializmus Franciaországra? — A legrosszabb esetben politikai rabszolgaságot bizonyos időre. — Mit hozna azonban mind a kettőre a zsidó hatalmi akarat győzelme? — A legjobb esetben lassú, borzalmas beléhanyatlást egy kulturális, népi, faji:

halálba, (lásd Oroszországot!) Az összes árja népek vezetőinek a feladata lesz, mindkét eshetőséget elkerülni és a harcot a leginkább veszélyeztetett fronton megvívni. Berlin sohase lehet francia, de igenis lehet zsidó. Páris sohase lehet német, de igenis lehet zsidó. Franciaország és Németország addig veszekednek majd a Rajnáért, míg a körülötte levő országok mindkét félre nézve örökre veszendőbe mennek és ki lesznek szolgáltatva a zsidó pénzhatalomnak. (Lásd Rechberg propagandáját!) A kisebb dolgot fel kell itt a nagyobbért áldozni! De nem csupán a zsidó hatalmi akarat lesz a döntő tényezője pusztulásunknak, hanem a zsidó bomlasztómunka által előidézett gyöngeségünk is. Még a legégetőbb nemzeti szükségességek közepette se szabad az árja faj világhivatásáról megfeledkeznünk. Az árja ember nyomora ma ezerszer borzasztóbb, mint a német ember mélységes nyomora. Az árja népeknek csakis a következő közös célkitűzésük lehet: „megszabadulni a zsidóságtól“ . És ezt a célkitűzést könyörtelenül kell keresztülvinni. Nem is kell nekünk „antiszemitáknak“ lennünk, hanem mindenképp „öntudatos árjáknak.“ Nem is az a feladatunk, hogy megsemmisítsük a zsidó népet, hanem kizárólag csak az, hogy gyökeresen ártalmatlanná tegyük az ő világhatalmi terveit és megakadályozzuk a mi sajátosságainknak megkárosítását, amelyhez titkon üzött bomlasztó tevékenységük vezet. A zsidókat kényszeríteni kell arra, hogy végre alakítsák meg az ő külön zsidó államukat, ahová a világ összes zsidait kényszer útján deportálni kell. Hogy a zsidó nép mit csinál egymás között, az ránk nézve közömbös. Azonban abban a pillanatban, amikor a zsidóság a mi életünk alakulására nem kívánatos befolyást gyakorol, mert elférfiatlanít bennünket, védekeznünk kell ellene. A védekezés nem irányul a zsidó, mint zsidó ellen, hanem a zsidó mint hatalmi tényező, mint az árják leggonoszabb ellensége ellen.

Ennek a rövid iratnak is csak az a célja, hogy a mi kultúránk ellenségét jellemezze, az árják szemét kinyissa, hogy Hit vettek „polgártárs“ gyanánt maguk mellé. Álláspontunk ugyanaz volna más ilyen lényegünkhöz idegen csoportokkal szemben is, mihelyst velünk nem kívánatos élénk összeköttetésbe kerülnének.

Tehát még egyszer: nem „antiszemiták“ hanem „pro-árják“ vagyunk! Már csak azért is, mert ez a fogalom sokkal messzebb terjedő, amint azt némely népek pl. az amerikaiaknak a helyzete meg is követeli, akiknek nemcsak a zsidók, hanem a négerék és a japánok ellen is védekezniük kell. Elhibázott dolog volna tehát pán-árja mozgalmunkat csupán „antiszemitává“ lefokozni. Minden színes fajnak meg van a belső lehetősége ahhoz, hogy a mi kultúránk lerombolójává legyen. Emellett azonban semmiképpen se szabad elfelejtenünk, hogy sem a mongolok, sem a négerék nem válhatnak soha az árja fajra olyan veszedelmesekké, mint a zsidóság az ő különleges képességeivel és bűneivel. Hiszen ezeknél e más fajoknál a vallás és istenhit nem „az összes egyéb népek felfalásában“ és a világ hatalom ígéretében csúcsosodik ki, mint a zsidóknál!

Egy nemzet fölötti kérdés csak nemzet fölötti módon oldható meg. Mert még ha sikerülne is évtizedes heves harcok árán a zsidókat egy országból, pl. Németországból — ahol ma leginkább észre vehetők — eltávolítani, ezzel még ennek a kérdésnek végleges megoldására nem tettünk semmit. Még Németország számára sem. Mert nincsen német, angol vagy amerikai zsidókérdés, hanem valóságban csupán világ-zsidókérdés van.. Ugyanis Németországnak a többi államokhoz és a világgazdasághoz való ezerféle vonatkozásainál fogva (hisz a zsidók a különféle hatalmi csoportosulásoknál mérvadó irányító szerepet játszanak) az az eredmény, melyet a zsidóknak pl. egyedül Németországból való kiűzése jelentene, nagyonis mulékony volna. Az egész emberiségre kiterjedő kérdés egyetlen egy állam által meg nem oldható. Miként egy ragadós betegség ellen való védekezés nem állhat meg az ország határánál, úgy a zsidó lelkiség és imperializmus ellen való védekezés sem. Természetes érdekcsoportok-nah nemzeteK fölötti együtt-működése nem jelenti a nemzeti eszmének elárulását, hanem az sokkal inkább az egyetlen utolsó eszközt arra, hogy a népek nemzeti saját-ságaikat és független nemzeti létüket, a zsidó művelődési formáktól és a zsidó hatalmi akarattól megoltalmazzák. Úgy ahogy az állam keretén belül csak akkor lehet a zsidókérdéssel szemben megfelelő erélylyel föllépni, hogyha az összes pártok és szervezetek, melyekre nézve az létkérdést jelent, békét kötnek egymással, — ugyanúgy az összes árja népek is csak akkor maradhatnak országaiknak urai, ha a valamennyiüket érdeklő zsidókérdésen egységes irányelvek szerint járnak el. Tehát nem: itt Ludendorff — ott Hitler, nem: itt Cuza — ott Sumuleanu; nem: itt Heimatwehr — ott Schweizer Ring, nem: itt keresztények — ott nemzeti pártok! De igenis: itt árják — ott zsidóság, itt a jónak, a nemesnek a szelleme — ott a gonoszé és a komiszé.

Nekünk nem szabad a pillanyatni történelmi helyzet fájdalomába belesavanyodnunk, hanem azon túl messzebbre nézve fel kell ismernünk a fenyegető nagyobb veszélyt, a világveszélyt*. Talán épen az a zsidóknak egyetlen küldetése, hogy bennünket a nyomorúság áltat, melybe ők döntöttek, összekovácsoljanak és megújhódásra kényszerítsenek. Mindannyian naponta a bacillusok millióit szedjük magunkba. Ha egészségesek vagyunk, vérünk a védőanyagok segítségével elpusztítja őket; ha gyöngék vagyunk; áldozatául esünk a betegségnek, inficiálódunk. Hogy mi a zsidók miatt tönkremegyünk, annak nem annyira a zsidók komiszsága az oka, hanem a saját gyöngeségünk, még ha meg is engedjük, hogy ezt a gyöngeséget a zsidó szellemnek a saját családunkba való befurakodása okozta. Ha azonban a dolog már egyszer annyira fajult, mindenk-előtt a zsidó bacillus eltávolítására kell törekednünk, hogy az egészséget visszaszerezhessük. Ha meg ezt elértük, akkor még-mindig nincsen vége a harcnak. Mert ezután egészségünket még;

rendszeresen edzenünk kell, nehogy ismét rögtön megfertőződjünk. Hisz bacillusok mindig lesznek! A mi lelki halálunk volna az, ha mi belső szabadságunkat már annyira elvesztettük volna, hogy minden ránk nézve Kellemetlen jelenségre csupán azt mondanánk: „Hát bizony, itt nem lehet semmit sem tenni!”

Legyünk ismét árjak! tudatos árjak, akik lelkileg elég szabadok arra, hogy pillanatnyi panaszok fölé emelkedhetnek, akik elég nyugodtak és határozottak, hogy egy pillanatnyi helyzetbe bele nem bolondulnak, elég nagyok, hogy tévelygő „hús és vér“ szerinti testvéreinknek segédkezet nyújtsanak, a végből, hogy egyesült erővel a valódi és örök ellenségtől megszabaduljanak. Hisz csak ez az ellenség követeli a mi lényünk tagadását. Csak akkor lesz értelme annak, hogy az árja emberek, árja népek egymás Közötti civódásaikat és nézeteltéréseiket rendbe hozzák, hogyha előbb mindannyian a zsidó szellemtől, a zsidó ragálytól, a zsidó pestistől meg szabadulnak. Tanuljunk az ellenségtől, aki bár csekély erővel, de okossággal, szívóssággal és összetartással hatalmas győzelmeket vívott ki. Sikerének titka e mondat tudatában rejlik:

Kol Jiirael chaverim, valamennyi zsidó elvtársi Ezen „elvtársak“ szórták a világba ama jelszót: „A világ proletárjai egyesüljete!” Ezen ledarált, öngyilkos és a népet osztályokra hasító jelszónak mindörökre el kell tűnnie. Lépjen helyébe egy másik, sokkal nagyszerűbb jelszó: „A világ árjai egyesüljete!” .

Fegyvereink csak akkor győzedelmeskednek majd, ha mi a zsidó imperializmussal, egy elenyésző kisebbség vakmerőségével a pán árja hatalmi akaratot állíthatjuk szembe. Árja szolidaritást a zsidó világalom ellen!

Akkor és csak akkor harsanhat fel felszabadító mozgalmunk végleges sikerének biztos kilátásával a mi csatakiáltásunk: „Árjak! előre!” „Zsidók kifelé!!!“

* *

*

2. A mi eddigi önvédelmi harcunk.

A zsidóságnak eddigi megdöbbentő sikerei — egy elenyészően csekély, de a rabbinusok által jól megszervezett kisebbségnek a sikerei a nagy, de egységesen meg nem szervezett árja tömeggel szemben. Ezek a sikerek legbensőbb meggyőződés szerint annak a körülménynek a rovására írandók, hogy a mi fajtánknak a három utolsó nemzedéke — a zsidóság mesterkedései által már elvakítva és félrevezetve — ami hagyományos kultúránk védelmét és a fajnak zsidó befolyásolástól való tisztántartásának kérdését mindeddig tévesen fogta fel. A tapasztalás azt tanítja, hogy az árjáknál eddig szokásban volt védekezési módszerek teljességgel elégtelenek voltak.

Mert eredménytelenek maradtak az érzelmi megoldásnak (utcai antiszemitizmus, progrom-cécó), a nemzeti megoldásnak (nemzeti

fölszívás által való asszimilálás), a vallási megoldásnak (megkeresztelés által való asszimilálás) összes kísérletei s egyéb megoldási kísérletek is, melyek fele úton megakadtak (a régi ghetto-rendszer, a modern cionizmus).

A zsidó kérdés megoldásának útjai a közkeletű felfogás szerint a következők volnának:

a) lármás antiszemitizmus, b) asszimiláció, c) ghetto rendszer, d) cionizmus.

* *

*

a) Hogy a fenyegető zsidó világalom hová vezetne, arról halvány fogalmat adhatna Oroszország sorsa, a new-yorki Wallstreet és az austró-marxizmus üzelmei — és nem utolsó sorban a talmud tartalma is. Ezen zsidó világalomnak fejünk felől való elhárítására a fent említett négy, a mai napig kellőképpen kipróbált védekező eszköz közül az érzelmi, ösztönös megoldás bizonyára a legkilátástalanabb. Ide tartoznak a legkülönbözőbb országoknak rövid életű modern antiszemitizmusai: Drumont-tal Franciaországban, Stöckerrel Németországban, Lueggerrel Ausztriában az élén. Ide tartozik: az egykori pogrom hangulat Oroszországban, a Ku-Klux-Klan láрма az Egyesült Államokban és a bécsi Otlakring külváros drasztikus: „Üssétek a zsidót agyon!“ kiáltása. Ez nem egyéb, mint szalmatűznek egy tehetséges agitátor által szított hirtelen élénk fellángolása, a kínzott lakosság irigységének, dühének és gyűlöletének önkéntelen kitörése. A gyötört nép nem tud magán másképpen segíteni. Ennek a hypernaiv és azért nem igen veszélyes antiszemitizmusnak, mely épen oly gyorsan összeomlik, mint ahogyan támadt, a zsidó különösen örül. Hiszen a dühnek eme kitörése őt többnyire ártatlan mártírrá avatja.

b) Sokkal rövidlátóbb és ostobább, de sokkal becstelenebb és veszedelmesebb is a zsidó kérdésnek asszimiláció útján való oly sokszor ajánlott megoldása. Ezzel a tárggyal és különösen az úgynevezett vallási asszimilációval kissé behatóbban kell foglalkoznunk.

Minden gondolkodó ember előtt nyilvánvaló, hogy egy ilyen ördögi tulajdonságokkal felruházott 27 milliós népnek a beolvasztása kivihetetlen. Hiszen a gyakorlatban ez az asszimilálódás akként alakul, hogy erkölcsileg és ethikailag mi asszimilálódunk a zsidóhoz de nem megfordítva. Másrészt a zsidó mindenesetre nagy ügyességgel sajátítja el a mi művelődési és nemzeti teljesítményeinket, amennyiben azok hasznosak számára.

Ma tényleg az összes árja államokban az asszimiláció útján haladunk és láthatjuk mindenütt annak végzetes következményeit. Tegyük föl, hogy az egyház továbbra is tömegesen és válogatás nélkül fog zsidókat megkeresztelni és ez által a keresztény közösségbe befogadni. Vagy tegyük föl, hogy a német nemzeti-liberális tanárok — amint azt ők naívuul képzelik — a zsidókból csupa „németeket“ csinálnak. Mérget lehet arra venni, hogy a zsidók sem igazi keresztényekké, sem igazi németekké nem lesznek. Fogadást ajánlok

azonban az ellenkezőre: a keresztény egyház szellemében teljesen el fog zsidósodni és a materializmus áldozata lesz. A német nép pedig ezen a módon teljesen zsidó vezetés alá kerül. Ez az asszimiláció, tisztelt olvasóim, csak talmi és csalás, csak megtévesztés, és szemfényvesztés! Hisz a zsidóknak soha nem fog eszükbe jutni, hogy lényükről lemondjanak! Gondoljunk csak a megkeresztelkedett maránusok elpalástolt zsidó voltára. Ne engedjük magunkat ilyen oktalan módon a szakadékba rántani!

Amidőn Magyarországon a bolsevizmus kitört, a kikeresztelkedett „nemzeti” zsidók ezrei tértek vissza a zsinagógába és leköpték a magyar nemzetet. Berlin, különösképen azonban Bécs, azok a kémiai Központok, melyekben a jóban-rosszban népének lényegéhez még ragaszkodó ortodox „lengyel” zsidó két vagy három évnél rövidebb időn belül asszimilált nyugati zsidóvá alakul át, aki az ortodox ghettó-zsidó jó tulajdonságait lerázza magáról és ezentúl csupán népének gonosz hajlandóságaihoz ragaszkodik. Mink azonban ezeket az embereket gondolkodás nélkül úgy kezeljük, mintha valóban árjakká és keresztényekké lettek volna.

A valóságban az asszimiláció a zsidóságnak ellenünk használt legélesebb fegyvere.

Ez vezetett a mi belülről támadó megrontásunkra. Az életani elzsidósodás épen a legjelentékenyebb árja családokat fosztotta meg belső átütő erejüktől. Nossig Alfréd mondja az ő „Integrates Judentum” című művében (76. oldal): „Így ömlött át a zsidó vér nem sejtett bő arányban az összes többi kultúrnépek ereibe. Csak az újabb kutatók mernek ama, az előbbi nemzedékekre nézve olyan kényelmetlen fényre rámutatni: hogy a félzsidóság úgy el van terjedve, hogy azt csaknem a kultúrnépek ismertető jeleként kell tekintenünk. Már is a műveit világ biológiai elzsidósodásáról lehet beszélni. Erre nézve a zsidó statisztika már manapság is nagyon érdekes anyaggal rendelkezik. A további részletkutatás ebben az irányban bizonyára a legcsodálatosabb fölfedezéseket fogja napfényre hozni. Ha azonban a vér általában sajátságos nedű, akkor azt a zsidó vérről még fokozottabb mértékben tehet állítani. Egyetlen vércseppecske egész családok telki ábrázatát, még a nemzedékek egész sorozatán keresztül is befolyásolja! — Nem elég-e nekünk ez a zsidó bizonyítvány?

E mellett épen az asszimiláció játszotta a legfontosabb állásokat a zsidók kezére. Nossigezt mondja: „Es még is kívánatos, hogy egyliberális (asszimilált) zsidó se legyen olyan egyoldalúan liberális, hogy az ortodox csoport óriási jelentőségét félreismerje, hisz ő a zsidóság történeti értékeinek fenntartója és ama tartalék, melyből a túlságosan liberálisok kiesése folytán, Izraelnek minduntalan eltűnedező tiz törzse mindig újból kiegészül. És egy ortodox se tegyen annyira ortodox, hogy föl ne ismerje a liberálisok jelentőségét a zsidóság világhelyzetére, a veszélyek elhárítására, a nyomás enyhítésére, a gazdasági segítségre, sőt magának a hagyományos zsidó tanulmányoknak az anyagi előmozdítására, egyszóval a zsidó közösségnek

minden életszükségletére“ . — Ezekből a szavakból nyilvánvalóan kitűnik a munka megosztás az árja világ elleni harcban.

A hivatalos neve ennek azonban — asszimiláció. A megkeresztelkedés arra szolgál, hogy a vallás mögött elrejtse a fajt.

A századok során igen sok képviselője volt az Egyháznak, akinek nézete ebben a kérdésben a miénkkel megegyezett. Bizonyítéka ennek amaz izzó gyűlölet, mellyel a zsidóság az egyházat mindenkor támadta és ma is támadja. Ezért a zsidóság számos pártolója az antiszemitizmust az egyház vallási türelmetlenségére vezeti vissza.¹

Az egyháznak korábbi, egyenest teljesen elutasító álláspontja kezdettől fogva egészen a XIX. század elejéig hivatalos zsinati határozatokban nyilvánult meg [különösen a következő városokban tartott zsinatokon: Elvira (300), Epaone (517), Orléans (541), Macon (581), Toledo (633), Konstantinápoly (681), Esztergom (1114), Avignon (1226), Bécs (1267), Prága (1349), Salzburg (1418), Milánó (1565), Pozsony (1822)].²

Luther állásfoglalása a zsidósággal szemben kétségtelenül kitűnik az ő „Von den Juden und ihren Lügen“ (1543) című iratából: nem azért írok én, hogy a zsidókat megtérítsem, mert az épen olyan lehetetlen, mint az ördögnek a megtérítése!“

„ . . . Jól tudom, hogy ők ilyeneket és mindeneket tagadnak. Azonban Krisztus ítélete szerint ők mérges, elkeseredett, bosszúvágyó, kaján kígyók, orgyilkosok, és az ördög fajzatjai, akik orozva szűrnak és tesznek kárt, mert ezt nyíltan nem tehetik.“

„ . . . Az én véleményem odalyukad ki: ha mi nem akarunk a zsidókra szórt szidalmak részeseivé lenni, akkor magunkat el kell tőlük különítenünk és őket a mi országunkból Kiűznünk. Ez a kézen fekvő és a legjobb tanács, mely mind a két felet egyforma mértékben biztosítja.“

A görögkeleti egyház is behatóan foglalkozott ezzel a kérdéssel és az ökuméniai zsinatokon hasonló eredményre jutott.

E dolgokról bővebbet Mgr. Benigninek „Storia Sociale della Chiesa“ című művében találni (megjelent Milánóban Vallardi Ferencnél). Ebben a kitűnő munkában, melyből 5 kötet már megjelent, Mgr. Benigni a kereszténység törvényhozását és állásfoglalását tárgyalja az izraelitákra való vonatkozásban. Ennek a munkának óriási fontossága érthetővé teszi, hogy a zsidó-jezsuita-szabadkőműves koalíció mindent elkövet annak elnyomására. Franciaországban megjelent e munka legfontosabb anyagának egy össze-

¹ Mint pl. Coudenhove-Kalergi Henrik gróf, a páneurópa gróf atyja, az ő „Das Wesen des Antisemitismus“ című művében.

² Lásd a „Briós Guardian“ 1924. július—augusztusi számában „The law of the Church and the Jews“, valamint a „Revue Catholique des Institutions et du Droit“ 1893. októberi számában M. Anzias Turenne „Les Juifs et le Droit Ecclésiastique“ című cikkét.

állítás a „Revue Internationale des Sociétés Secretes“ című folyóiratban (Páris, VIII; 11 bis, rue Portalis).

Mindenesetre számtalan, az ókorban és a középkorban a zsidók túlkapásai ellen hozott radikális rendszabály bizonyítja, hogy az Egyház ezt a kérdést milyen helyesen fogta fel abban az időben, amikor még ténylegesen az árja-kereszténység hordozója volt. Ez az idő — sajnos — ma már a történelemé.

Ma folyton azt mondják nekünk: „az, Egyház világhivatása kizárja bármely faj elutasítását“, vagy pedig hogy: „az antiszemizmus bűn 1“¹ Mindez a tényállás elhomályosítását jelenti. Ha az Egyház azt tanítja: „minden ember egyenlő Isten előtt“, ez még nem jelenti azt, hogy mindenki egyenlő az emberek előtt. Egy vallási közösségbe való fölvetel még nem jelenti a felvételt a népi és a házassági közösségbe. Ez két különálló sphaera. Hogy régebben az Egyház is így fogta fel ezt, az kitűnik abból a szerfelett fontos tényből, hogy a 633. évi toledói zsinat a korábbi toledói (599), párisi (614) és rheinsi (625) zsinatoknak a zsidókra vonatkozó tilalmait (melyek szerint a zsidók se polgári, se katonai, sem egyéb köztisztséget nem viselhetnek) a megtértél! fiaira is kiterjesztette. Ezzel világosan meg van mondva, hogy az Egyház a vallási és politikai jogokat nem kapcsolja össze. Ezzel az árja-katolikusok és a zsidó-katolikusok szétválasztása keresztül volt vive. A természetes határok fenntartása még távolról sem jelent ellenséges cselekedetet, ez tehát nem „kereszténytelen gyűlölet.“ Az árja-katolikus és a zsidó-katolikusok két külön csoportjának megteremtése által a zsidóktól elvonatnék annak a lehetősége, hogy ők végtelen mimikrijüket folytassák.

Vájjon a kínaiak, akik megkeresztelkedtek, faji és népi tekintetben mások lettek-e? Hát ha vannak budha vallású és keresztény vallású kínaiak; miért vonakodik a társadalom állandóan attól, hogy mózes vallású és keresztény vallású zsidókról beszéljen?

Manapság az Egyházban a zsidókérdés tekintetében mindenirányzat van képviselve: a régi árja hagyomány szerinti elutasításnak iránya² épen úgy, mint a vétkes közömbösségnek, vagy a kifejezett philosemitizmusnak az iránya. Ha azonban az Egyházban — sajnos — van is olyan irányzat, mely teljes mértékben zsidó törekvéseket képvisel, mindazonáltal igazságtalanság s Egyúttal oktalanság volna, e miatt az Egyházat mint olyant támadni és nem pusztán azokat a képviselőit, akik a zsinati határozatokat egyszerűen ignorálják. Jegyezzük meg jól: az árja-keresztény kultúra megvédelmzése nem csupán a mi érdekünk, hanem az Egyháznak az érdeke is. Ezen érdek megóvása azonban bizonyára nem a

¹ Lásd egy kalholikus világi tudós művét: „Antisemitismus vom katholischen Standpunkt als Sünde verurteilt.“¹ (Becs, 1890)

² Lásd dr. Kofler kitűnő művét: „Katholische Kirche und Judentum!“ (Eher Frz. utódai kiadása, München).

zsidóknak a minden keresztény felekezetnél szokásba jött és egyenesen frivolnak mondható tömeges megkeresztelése révén történhetik, mely rossz szokás megdöbbenő módon elterjedt.

Hát az Egyház nem veszi-e észre, hogy ez a válogatás nélküli térítés az árja-keresztény világnézet tisztaságát az ily módon a mi sorainkba betolakodó zsidószellemnek áldozza fel? Nem veszi-e észre az Egyház, hogy milyen rontó hatás gyakorol úgyszólván minden kikeresztelkedett zsidó az ő keresztény környezetére? Nem veszi-e észre az Egyház azt, hogy 2000 zsidónak meg gondolatlan fölvétele „a kereszténység ölébe“ két millió árját üz ki az Egyházból? Hiszen már a latin közmondás is azt mondja: „Naturam furca expellas, tamen usque recurret“ Vagy bécsies zsargonban: „A vallás bizony mindegy, — de a faj! A fajban van a baj!“ Miért zárkózzék el épen az Egyház ez elöl a közkeletű igazság elöl? Tisztelet-becsület az Egyház keresztelő hivatásának! — de a zsidó szellem és az árja vér szokásszerű kerítőjévé az Egyháznak nem szabad lesülyednie; más különben elzsidósodik ez Egyház maga is, aminek sajnos mind a katolicizmusban mind a protestantizmusban már nagyon is észrevehető jelei mutatkoznak.

A keresztelés által tehát nemcsak, hogy meg nem szabadulunk a zsidó veszedelemtől, sőt még inkább elmélyítjük, lerögzítjük és örökkétartóvá tesszük azt általa

Valamint a vallási, szintűgy a nemzeti asszimiláció is elvendő védekező eszköz. Én itten az egyes nemzetre korlátozott zsidó-ellenségre gondolok, arra, mely a zsidóktól való megszabadulást az ország határához köti és körülbelül így beszél: „Nekünk nem kellene zsidók. Had kergessük őket a szomszéd országokba, ahol aztán azt az idegen nemzetet kedvük szerint elpusztíthatják és megronthatják.“ Micsoda tökéletes esztelenség! Mintha a zsidókérdést csak egy hajszálnyira is meglehetne oldani úgy, hogy vele szemben az országhatároknál megállunk. Példa erre Magyarország. A háború előtt nem voltak szájasabb magyarok, mint a budapesti megkeresztelt és meg nem keresztelt zsidók. A bolsevizmus idején Magyarországon ezekkel a zsidó „50 krajcáros magyarokkal“ kellett azt a csodát megérni, hogy ép ama zsidók, akik valaha a sovinsta asszimilációs fanatikusok büszkségei voltak, 1919-ben — mert Magyarország akkor a porba volt sújtva — nem riadtak vissza attól, hogy az országot az internacionálénak elárulják. És mindjárt utána következett az úgynevezett „keresztény kurzus“ Magyarországon, mely 3 éven át rendszeres „nemzeti“ antiszemitizmust folytatott és a magyarországi zsidókat megrendszabályozta, de bizony anélkül, hogy a szomszéd országoknak a zsidók ellen folytatott élet-halál harcával törődött volna. Sőt hizelgett a szűklátókörű sovinsta önzésnek az a tudat, hogy az ellenséges nemzetek szintén meg vannak fertőzve. És mi volt az eredmény? A keresztény-nemzeti hullám felmutathatott ugyan a csehek, oláhok, jugoszlávokkal szemben — valamennyien árják — bizonyos nemzeti sikereket; de a zsidóság Budapesten ma is olyan

hatalmas, mint annak előtte és a nemzeti „keresztény kurzusnak“ a nemzetközi zsidóság előtt kapitulálnia kellett, mert a harc a nemzeti országhatárookra szorítkozott.

Ennyit az assimilációról. Térjünk most át a zsidóság ellen eddig kipróbált többi védekező eszközre:

c) A ghetó rendszer, ez az ösztönös előérzete a zsidóság előbb-utóbb szükségessé váló teljes kiválásának, szintén nem hozhatta meg a kérdés végleges megoldását. Azonban idővel bizonyára a helyes útra vitt volna bennünket, ha idő előtt nem szüntették volna meg. A zsidóknak bizonyos helyhez-kötése, — mint a „secessio judaica“ - hoz vezető út egyik közbülső állomása — a jövőben is elengedhetetlen lesz a kiváláshoz.

d) A cionizmus. A zsidók ellen eddig olyan eredménytelenül folytatott harcunknak egyik jellemző tünete az a törekvés: hogy a közéletben a zsidó befolyást mindig csupán fél rendszabályokkal, illetőleg nem elég hatékony törvényes és közigazgatási rendszabályokkal igyekeztünk visszaszorítani. Az egyes államokban a különböző százalékszámú numerus claususok bevezetése (melynek eredménytelenségét már fejtegettük), épúgy az az eszme, hogy a zsidó lakosságot egy nemzeti Kisebbség jogaival ruházzák fel, azután külön néphez tartozóság gondolatának rendszeres kiépítése, valamint mindazok a rendszabályok, melyek a zsidóságot bár idegen, de egyenlő értékű nép-elemnek kívánták tekinteni és akként kezelni, — mindezek a kísérletek, mondom, tökéletlen eszközökkel szőtt tervek csupán. Ide tartozik a zsidók Palesztinába költöztetésének erőszakolt terve is. Ez a hamis cionizmus tipikus példája annak, hogyan lehet bennünket egy „fogással“ elámítani.

Nagyon súlyos érvek szólnak az ellen, hogy a Palesztinacionizmus valaha is a zsidókérdés végleges megoldása lehessen:

Először is Palesztina túlságosan kicsiny ország arra, hogy kereken 27 millió zsidót (bizony ennyien vannak, szemben a hivatalosan bevallott 18 milliószámmal) ott el lehessen helyezni. 1925-ben még csak 160.000 zsidó élt Palesztinában. Az egész ország legjobb esetben is csupán 600.000 embert tud eltartani.

Másodszor Palesztina kulturális tekintetben nem uratlan ország. Ehhez az araboknak van több joguk, — vajjon melyik egészséges nép túrne el idegen betolakodókat? Onnan elűzni őket annyit jelentene, hogy a zsidó-kérdés mellé még egy arab-kérdést is teremtsünk.

Harmadszor ránk nézve elfogadhatatlan lenne, hogy a kereszténység szent helyei a kereszténységnek közismerten legnagyobb ellenségei kezére kerüljenek. A zsidó mótelyt a szentföldre áthelyezni: ez minden keresztény előtt ellenszenves gondolat lenne. Különösen a zsidó egyetemnek az olajfák hegyén leendő felállítást nyílt kihívásnak kell minősíteni.

Negyedszer egy országnak, amelyik — mint Palesztina — a jövőben talán nagy világtörténelmi szerepre van hivatva, a zsidók általi birtokba vétele ránk nézve valóban nem kívánatos.

Ötödször pedig a cionista párt belső céljai az ő hivatalos prog-

rammjával egyáltalán nem azonosak. Dr. Löwenstein Frigyes azt mondja az ő „Das Deutsche Judentum, seine Parteien und Organisationen“¹ című gyűjteményes iratában (28. oldalon): „A cionista szervezet azonban fölismerete, hogy nemcsak az a kötelessége, hogy a nemzeti palesztina-mozgalom szíve legyen, hanem hogy köteles az egész zsidó nép politikáját is vezetni. Hosszú időn keresztül, talán örökre, fenn fog állani a zsidó Palesztina mellett a zsidó szétszóródás (diaspora)“. Tehát „cion“-ról írnak, de „Izrael“-re gondolnak. E mögött az a szándék rejlik, hogy egyrészt egy földrész küszöbén, melynek nemsokára nagy szerepe lesz, biztossággal megvessék a lábukat, másrészt, hogy legyen egy kulisszájuk, mely mögött zavartalanul világpolitikát űzhetnek. Vájjon mit is mondott Chajes bécsi főrabbi a zsidó imperializmusról?

Az egész handa-bandázással a „National Home“ és a „Jewish Agency“ körül csak egy céljuk van a zsidóknak — a bolsevikek fölötti zsidó uralomnak mégis kétséges fenállásán kívül — egy új állami támaszpontot nyerni a végből, hogy az árja hegemoniától lassankint felszabaduló kis zsidó államból továbbra is ellenőrizhetetlen világpolitikát folytathassanak. Ezeknek az uraságoknak így volna ez kedvére: kicsiken egy szuverén zsidó államot teremteni, hogy hivatalosan mindenbe beleszólhassanak, népüknek túlnyomó részét azonban a gazdanépeknél meghagyni, hogy ezeket annál rendszeresebben kiszipolyozhassák és maguk alá rendelhessék!

Hát nincsen ez ravaszul kieszelve?

* *

*

Minthogy eddig az árja népek egyike se fogta föl a kérdést helyesen, ennek következtében a mi önvédelmi harcunk eredménye is mindig meddő maradt. A zsidóság pedig — hasznot huzva a mi hiányos megismerésünkből, megzavarodottságunkból, szétszakadozottságunkból és szervezatlenségünkből — ijesztő gyorsasággal halad egyik hódító hadjáratától a másikig.

Az eddig ilyen veszedelmes ellenséggel szemben alkalmazott félrendszabályok, illetőleg félrendszabályok kísérletei azonban bennünket egy képzelt biztonság tévhitébe és végül egy elgyengítő ópium-álomba ringatnak, mely a mi természetes ellentálló erőnket mindinkább megbénítja.

Emellett egyenesen tragikus dolog, hogy egy közös pán-árja önvédelmi harcnak kikerülhetetlen szükségességét épen az egyes árja országok jólirányú nemzeti mozgalmi ismerik fel legkevésbé, habár épen mindezeknek az országoknak nemzeti irányban harcoló körei a legvilágosabban látják a zsidó veszedelem rettentő nagyságát és annak a saját népükre gyakorolt bomlasztó, megsemmisítő hatását.

A keresztény Egyház megint — és ez a másik épen olyan meg-
rázó tragikum — hajlandó ugyan a kérdésnek nemzetek fölötti megoldására, de nem hajlandó a kérdést elég gyökeresen megoldani.

¹ Lásd a „Neue Jüdische Monatshefte M (Berlin-München, 1919).

Az Egyháznál a pán-zsidóság elleni elkerülhetetlen önvédelmi harc azon a gondolon törik meg: hát a zsidótól — ha így kívánja, vagy legalább úgy tesz, mintha azt kívánná — csak mégse lehet a lelki üdvösséget megtagadni. A nacionalistáknál megint a közös harc megtörik az egyedül üdvözítő országhatárok fogalmán. Ezen okokból kellett a zsidóság ellen eddig folytatott összes mentő kísérleteknek hatástalanoknak maradniok és mi nem jutunk előre. Tegyük föl az esetet: egy egész nép az utolsó szál emberig főikéi a zsidó kultúragyalázók ellen, — egyoldalú nemzeti voltában még is csak magára marad, tehát olyan gyöngének fog mutatkozni, hogy az egész nemzetközi zsidóság, mely erejét az összes országokból szívja, őt le fogja teperni.

Ha mindezt mérlegeljük, rájövünk arra, hogy a zsidókérdés nem kizáróan vallási, nem csupán nemzeti, nem érzelmi, nem politikai, sőt még csak nem is kizárólag faji kérdés. Sokkal több, mint mindez együttvéve: mert két exolien kultur-kérdés, a zsidó és nem-zsidó szellem kérdése, világnézeti kérdés és az erkölcsi tisztaság kérdése.

A keresztény etika és az árja faj, egész művelődésünknek és hagyományainknak e két sarokpillére, lassanként leomlanak, ha mi kellő időben arra az elhatározásra nem jutunk, hogy a zsidókérdést a fent említett értelemben gyökeresen megoldjuk.

* *

*

3. Az út, amelyet követnünk kell.

Ahhoz, hogy az utat megtalálhassuk, mely az árja-keresztény kultúrának a teljes elzsidósodásától való megmentéséhez veze), minde-
nekelőtt három dolgot nem szabad soha szem elől tévesztenünk:

1) A zsidónak sajátosan fejlődött intelligenciája van.

Esze sokkal felforgatóbb, sokkal mérlegelőbb, sokkal agyafűrtabb, mint a miénk. Wahrmond tanár azt mondja: „Már 4000 év óta spekulál ez a nomádnép, — mink pedig dolgozunk“. A sikernek a mások munkájából való kipréselése különösen alkalmas az ész élesítésére. „A zsidónál minden a földön való küzdelemre, a reálisra, az anyagiásra, a racionálisra van beállítva“, mondja Orel Antal.

Mérlegelő ész és ennek eredménye, a pénz, minden, — ezt prédikálja nekünk a zsidó; mert mi ezen a téren nem tudunk vele lépést tartani. Tényleg azonban ész és pénz nem minden! Hát hol maradnak: a jellemesség, a becsület, a hűség, a kötelesség, az áldozatkészség és valamely eszméhez való ragaszkodás? Ez talán mind semmi?! Az idealizmusban mi árjait vagyunk az erősebbek! Apáink kitartottak e fogalmak mellett és mégis eszesek, jómódúak és sikerben gazdagok voltak, sőt ők voltak a világ kétségbevonhatatlan urai és vezetői. És mindez zsidó aszimiláció nélkül! Hogyan történhetett tehát, hogy most hirtelen mi lennénk a tehetségtelenebbek, — mint gazdasági szakemberek, ke-

reskedők, gyárigazgatók, bankigazgatók, újságírók, sőt mint művészek, bölcselek, tudósok, diplomaták és államférfiak is? Mr nyilvánvalóan túl sok teret engedünk nyilvános és magán életünkben a sajátosan zsidó, teljesen idegen jellegű racionalizmusnak! Túlsók zsidó levegőt, zsidó szellemet lélekezünk be és ettől elszédítve és elbutítva támolygunk tova. „Ösztönmérgezésnek“ nevezi ezt Schickedanz nagyon találóan.

2. A titkos küzdelemben nem tehetünk túl a zsidókon. Ebben felülmúlnak minket. Az árja nem alkalmas a titkosszövetségdi játszására. Hiányoznak benne az ehez szükséges ördögi, gonosz, alvilági tulajdonságok. Mi árják csak a nyílt, becsületos küzdelemben voltunk és vagyunk nagyok! De bizony ilyen küzdelemnél is alattomos ellenséggel szemben nem szabad elővigyázatlanul fellépünk. Ez csak természetes. De ha a hagyományos kultúránk megmentése érdekében csak az eszméknek rejtett, titkos küzdelmére akarunk szorítkozni, akkor ilyen harcnak évről-évre reménytelenebb kilátásai lesznek. Isten sem ravasz csellel küzd a sátán ellen. Az arkangyaloknak kellett őt erőszakkal elkergetniük.

A zsidó csalt a durva erőszaknak enged! Ebben mi felülmúljuk őt. Mert az árja tömegek a mi oldalunkon vannak, mihelyt felvilágosítottuk őket a kérdés lényegéről. S ha majd aztán a felvilágosított tömegek szervezve vannak, a zsidó csak bámulni fog! Nyitva áll előttünk az út az árja tömegek leplezetlen szervezésére és minden árja nép közvéleményének a megnyerésére. Ha a zsidó már telebeszéli fejünket a „demokrácia“ az „általános választójog“ és egyenlősítés jelszavaival, nekünk is legyen bátorságunk őt saját fegyvereivel megverni! Mutassuk meg neki végre, hogy jelszavait mi is feltudjuk használni!

3. A harc vonal egyes szakaszain való küzdelemre nem szabad energiánkat szétforgácsolni és elpazarolni. Küzdelmünknek pán-árja értelemben nemzetközinek, tehát nemzetekfelettinek kell lennie. Máskülönben a zsidó az egyik-másik állami törvényhozás által hagyott résen mindig újra és újra átnyomul és kimenekül. Ahol csak egy kártékony mikroba is akad, az egész szervezetet fertőzéssel fenyegeti. A mi esetünkben ugyanis arról van szó, hogy egy rothadástkeltő bacillust ártalmatlanná kell tennünk mindenütt, a merre árja-keresztény Kultur- és hatalmi-körünk kiterjed. Ha Baselban kolerajárvány támad — az eltérő nemzeti felfogás és meggyőződés dacára — svájciak, németek és franciák feltéle! nélkül összefognak és közösen tanácskozzák meg azokat az eszközöket, amelyekkel a járványt azonnal és sikeresen le lehet küzdeni. Miért ne nyújtunk mi kezét egymásnak — folülemelkedve vallási ellentéteken és nemzeti országhatárokon — a zsidó szellem ellen való küzdelemben? Hisz ebben az élethalálharcban mindnyájan keresztény testvérek, mindnyájan árja testvérek vagyunk. Ha egyáltalában valahol, úgy itt van helye az egységfront jelszavának!

Hisz nyugalmat akarunk és tiszta levegőt akarunk szívni

megint. — Ugyebár urak akarunk ismét lenni saját házukban és üdvözülni a mi ízlésünk szerint, nem az idegen bolondítók és újítók kedve szerint. — Nincsen ez így?!

* *

*

Mire tanít minket már most a tapasztalat? Nem segít rajtunk sem a megkeresztelés, sem a nemzeti beolvadás, sem a szórványos numerus clausus, sem a ghettó, sem a kisebbségi jogok és mindenekelőtt nem segít a kétkulacsos álcionizmus! A zsidó kérdésnek egyetlen árja népnél, tehát földrajzilag korlátolt területen való megoldása — ahogy ezt a legtöbb nacionalista kívánja — hasonló képtelenség.

A zsidókérdés radikális megoldására csak két mód van:

1) A közveszélyesnek felismert idegen népnek testi megsemmisítése és Kiirtása. Ez ma a harcnak alig járható útja. Már jeleztem, hogy a pánárja felfogás elutasítja ezt az eshetőséget. Miért? Ha ki is irtanák Svájcban, vagy Romániában az egész zsidóságot az utolsó emberig, a kérdést ezzel egy hajszálnyira se hoznák a megoldáshoz közelebb. A Guggenheim- és Kohn-ék testvérei Prágában és Varsóban, a Fruchtermann- és Menasche-ék rokonai Odeszában és Budapesten, különösen pedig a Pollack- és Rotth-ék Bécsben és Berlinben bizony majd gondoskodnak kellő utánpótlásról és szaporulatról. Részleges pogromok csak vértanúkat termelnek. Egy 27 milliós népnek a kiirtása, amelyik oly sok országban szétszórtan él, azonkívül tehnikailag lehetetlen.

2. Százszázalékos tiszta Kirekesztés. Ez az egyedüli, a célhoz vezető út, bármily nehéz is legyen. Csakis a teljes, százszázalékos cionizmus segíthet a bajunkon. Ilyen cionizmust végre nekünk árjainknak is nyíltan kell vallanunk. Jól értsük meg: tökéletes cionizmus, azaz a zsidó népnek, mint kultúránk legveszedelmesebb ellenségének, teljes kirekesztése az árja világból és a zsidókra és zsidószármazásuakra kényszerítendő letelepedés egy számukra még megállapítandó országban, — egyidejűleg pedig a zsidók teljes jogvesztése minden árja országban.

A zsidók csak akkor fognak minket nyugton és békén hagyni, ha mi már nem tűrjük meg a körünkben őket, ha fizikailag és tehnikailag nincsenek már abban a helyzetben, hogy beolvadás és egyenlősítés útján romboló, rothasztó szellemüket közvetlenül belénk ültessék.

Még a ghettó is — a még józan érzékkel bíró középkornak ez az észszerű és üdvös védekező rendszere — tompa fegyvernek bizonyult és az árja-keresztény kultúra számára örök fenyegető veszély maradt, mert homályba burkolt helyzetet teremtett. Ennek folyamán egy szép napon ravaszág és megtévesztés folytán összedőltek „a zsidók vallási egyenlőségére nézve méltatlan“ falak és lehetővé lett, hogy a bezárt farkasok akadálytalanul megtámadhassák az ártatlanok, semmi rosszat nem sejtők nyáját (lásd az átkos francia forradalmat, Nagy Kázmér, Cromwell és Napóleon rendszabályait).

A zsidóság évezredek óta nomád nép, amely — ahelyett, hogy a sivatagon és pusztaságon maradt volna — a letelepedett és ezáltal kultúrképesévé vált árjakra támadt. Ez a törzs nem akar letelepedett kultúrnéppé válni és szívesebben lemondott államterületről, a magasabb kultúra jegyében folytatott igazi nemzeti életről, sőt saját nyelvéről is, mintsem hogy azokat a kizsákmányolási lehetőségeket nélkülözni óhajtana, amelyekből oly gazdag nyereségre tett szert, midőn elszánta magát, hogy a sajátosan zsidó, sokoldalú és számító szellemmel megbirkózni nem tudó gazdanépeket mesteri rendszerességgel megtévessze és elvakítsa.

Ma a zsidó népet egyáltalán nem is tehetjük komolyan felelőssé az árja-keresztény kultúrát romboló cselekedeteiért, mert hiszen nem alkot általunk megfogható nemzetet. Hogyan akarjuk mi megfogni a zsidót, mint egy perverz, felforgató, bennünket árját rontó és mérgező szellem hordozóját, ha olyan ostobák vagyunk, hogy őt majd mint keresztényt, majd mint németet, majd pusztán mőzeshitű embert, majd meg épen mint „jótekonny fermentumot“ hagyjuk érvényesülni?! A kérdés megoldásának ilyen módszerei mellett egyáltalán nem csodálkozom, hogy a zsidó mindig újra kisiklik a kezeink közül, és hogy hatalma mind szörnyűbb méreteket ölt.

Aki kételkedik ebben, az tekintse csak meg a palesztinai álcionizmusnak már korábban ostromozott torz arcát! Ez a faj nem akar hazát, nem akar önálló életet, nem akar saját rendet és fegyelmet, függetlenséget vagy felelőséget. Csak abban a rothadásban érzi jól magát, amelyet más népek közt maga körül terjeszt.

* *

*

Mi legyen már most a válaszuk ilyen ellenszegülő magatartásra? Mi a cionizmus hívei vagyunk: igenis! De egy teljes mértékű cionizmusé, annak kikerülhetetlen következményeivel együtt, tehát egy mindkét lábon álló cionizmusé. De hogy az egyik lábukkal a „palesztinai hazájuk“ban álljanak, a másikkal pedig az árja gazdanépeknél maradjanak: az bizony nem tűrhető! Ennek a fajnak eléggé nagy külön országot kell kapnia, hogy abban, nem pedig minálunk gyakorolhassa zsidai számára a polgárjogokat (amelyeket a francia forradalom után hamis ürügyek alatt, egészen önkényesen és jogtalanul ravaszkodott ki magának a más népeknél).

Az uraságok bizonyára kézzel-lábbal védekezni fognak ezzel az egész természetes felfogással szemben: hiszen hogyan történhetne akkor a gazdanépeknek a kizsákmányolása? Tehát azért, hogy célt érjünk, fordított eljáráshoz kell fognunk. Az árja és árjává lett országokban addig fogjuk őket rendszeresen polgári jogaiktól megfosztani, vagyonukat elkobozni és idegen-jog alá helyezni, amíg ők maguk — hiszen a zsidó is szívesebben választja a kisebb bajt — végül mégis elszánják magukat egy saját ország megteremtésére. Ott aztán saját testükön próbálhatják ki az ő gazdasági kísérleteiket, szociális reformjaikat, érzéki elméletei-

ket, erkölcsanakat, lélekelemzésüket és politikai elképzeléseiket. Ott aztán tetteikért is könnyebben vonhatjuk őket felelőségre.

A velük eddig szerzett tapasztalatok után, a zsidókat bizonyára a saját országukban sem fogjuk ellenőrzés nélkül tevékenykedni hagyni, és ezt mindaddig tesszük, amíg nem fogják viselkedésükkel bebizonyítani, hogy képesek hasznos nemzettagjává válni az emberiségnek. Ezért az összes országok zsidósága kizárólag csak egy szigetre való: itt az ellenőrzés lehetősége a legnagyobb, a fertőzés veszélye pedig a legkisebb.

Gyakorlatilag véve a zsidóságnak ez a „néppé válása“ egész sor jól átgondolt átmeneti intézkedést tesz szükségessé minden árja és árijává vált országban. Már előzőleg azonban — tehát még mielőtt ennek az idegen népnek a körülből való teljes kirekesztésére sor kerülne — rendszeresen kell őket a mi már is súlyosan meggyalázott kultúréletünkől kiszorítani.

Az előkészítő védekezési módok erre — röviden jelezve — a következők:

a) A zsidók által annyira kedvelt megosztott szereppel való játék és a népek szemébe való porhintés ellen: felvilágosítás, felvilágosítás és még egyszer felvilágosítás! Az egyes országokban van elég fajvédő szervezet és végtére vannak bizonyos kezdeményezések az árja-keresztény újságírás terén is. Fogalkozzanak ezek az eddiginél sokkal alaposabban a zsidókérdéssel!

b) A hamis erkölcsi elvek és a népek niegmételyezése ellen: társadalmi kirekesztés, bojkot. Szégyennek kell ismét tartani a házasságkötést zsidóval, sőt a zsidóval való érintkezést is.

c) A népek leigázása és a titkos társaságok ellen: tömegszervezkedés a közvélemény megnyerésére. E tekintetben egy demagógianélküli, vallási és gazdasági téren megtisztultabb tétéleket felállító nemzeti szocializmusnak nagy jelentősége volna. A különféle ellenforradalmi regenerációs mozgalmak, többek közt az eléggé nem értékelhető fasizmus is, nem állanak ellentétben a nemzeti szocializmus eszméivel.

d) Végül a zsidó pénzmonopóliummal szemben: gazdasági bojkot, amely már Lengyelországban, Bulgáriában és Palesztinában {az arabok részéről} sikeres alkalmazásra talált.

* *

*

Ezekkel a társadalmi eszközökkel párhuzamosan kell minden ország számára szóló árja-keresztény egyetemes programot megalkotni és népszerűsíteni, a politika, az államjog, az államforma, a közigazdaság, a társadalom, az erkölcs, a szociális kérdések és a művészet részére. Ennél egyben bizonyos mértékig a súlyosan megfertőzött kultúránknak újraélesztéséről és kigyógyításáról lenne szó.

E megalkotásra váró programul keretében, lépésenként és az egyes nemzetek viszonyaihoz mérten, körülbelül a következő harci eszközöket kellene alkalmazni, a melyek minden országban a fel-

állítandó nemzeti munkaközösség részéről követelendők és amelyek rendszeresen és közös szempontból alkalmazva, kultúrkörünknek a zsidó véstől való lassú szabadulásához vezetnének:

1. Követelni kell nemcsak az árja paragrafus minden téren való érvényesítését, de az árja bizonyítvány kiállítását is.

2. A zsidó alakoskodás (mimikri) megszüntetése:

a) a kikeresztelkedett zsidók neveinek közzététele útján,

b) a neveiket változtatott zsidók közzététele útján,

c) azzal a tilalommal, hogy élő családok neveit nem szabad felvenni,

d) arra való utalással, hogy melyek azok a helyek, ahol életviszonyainkra befolyást gyakorló zsidók tevékenykednek.

3. Minden államban, városban és községben zsidó kataszterek összeállítása (különösen foglalkozási katasztereket, amelyekben az állami, kulturális és gazdasági életnek minden ágát át kellene fogni).

4. A lépcsőnkinti társadalmi elválasztás és Kirekesztés, követelése.

5. Iskolai téren való teljes elválasztás.

6. Árja-keresztény tudósító szolgálat megszervezése (újságok, könyvkereskedelem, kábel, rádió).

7. Kíméletlen gazdasági bojkot.

8. Az árja-keresztény gazdasági élet megszervezése (bankok, szövetkezetek, takarékpénztárak, ipar, kereskedelem, a kamaturalom ledöntése, az aranyfedezettel való szakítás).

9. A közélet minden terén szigorú numerus clausus, elővigyázati átmeneti állapot gyanánt.

10. A zsidóknak, mint idegen népnek, tervszerű társadalmi, gazdasági és politikai jogtalanítása minden árja és árjává vált ország törvényhozásában (először is nemzeti különhelyzet nagyon korlátolt kisebbségi jogok biztosításával, aztán zsidórend, milyent például a „német zsidórendben“ bírunk).

11. Megfelelő fokozatos korlátozása minden zsidókorcs polgárjogának, legalább is a negyedik nemzedékig.

12. A zsidó vagyonok legmesszebbmenő elkobzása az árja munkások szociális kérdésének ésszerű és gyökeres megoldása céljaira, mely követelés természetes következménye annak a ténynek, hogy minden zsidó vagyon árja munka veritékéből származik; — az elkobozott zsidó vagyon egy része pedig az alkotandó zsidó állam felállítására lesz fordítva.

13. A zsidóságnak az árja-keresztény kultúrkör minden államából való teljesmértékű jogi és társadalmi kirekesztése, és végül

14. A zsidó államnak megalkotására megfelelő nagyságú területnek (szigetnek) átengedése és a zsidó nép kényszer útján való betelepítése, árja ellenőrzés mellett.

Ilyen és csakis ilyen lehet a valódi cionizmus. Ezt akarjuk mink! Ha a cél ma még nagyon messzefekvőnek és ábrándbelinek tűnik is fel, még is ez ama eszme, amelynek elérésére törekednünk

kell. Mikor Herzl fellépett „zsidóállam“-ával minden, okos ember mulatott a bolondon. Ma az ő eszméje világveszedelemmé vált. A mienkének kell a világ megváltását meghoznia!

Lehet, hogy az az út, amely a valódi cionizmushoz vezet, úgy amint nekünk van szükségünk reá, a zsidóság számára talán a szenvedések útja lesz. A zsidók, akik már hisznek a mi legyőzöttségünkben, a szenvedéseknek ezt az útját minden esetre bőségesen megérdemelték! Bármennyire is fognak ellene védekezni ravaszsággal és erőszakkal és a megvesztegetésnek, elvakításnak és elámításnak náluk annyira használatos mindenféle fegyverével: erre az útra rá Hell lépniük. Rajtunk és csakis rajtunk árjokon áll, hogy az ellenállást megszervezzük és egyesült erővel magunk vegyük kezünkbe megszabadításunkat. Le kell győzni a zsidó Sodomát és Gomorrát, bármennyire is előnthat minket harcosokat szurokkal és kénnel. Ennél a kérdésnél vezessen a nagy bécsi árja néprtribunnak, — kit a zsidók annyira gyűlöltek — Luegernek bátorító mondása: „Fejet fel, orrot befogni, neki a közepének!“

V é g s z ó .

Az általam összegyűjtött adatok és mérlegelések ne tegyék olvasóimat se kishitűvé, se gondtalanná. De mindazon, amit itt leírtam, gondolkozni, komolyan gondolkozni kell: mert a mi mentési munkánk már készülöben van.

Kultúrellenségünk alattomos harcmódorához már egyszer hozzátartozik az, hogy a köztünk levő jóhiszemű, mitsém sejtő emberekkel — akiknek száma bizony egész légióra rúg — mindig újból akarják elhithetni, hogy a zsidók elleni harc csupán ízléstelen divat dolga, vagy a gyűlöletnek és irigységnek tisztességtelen megnyilvánulása. Ez a harc — ők mondják ezt nekünk — kizárólag csak alkalmi pogromokban, vagy ostoba vice- és hecclapoknak méltatlan támadásaiban nyilvánul meg. Nem! Céltalan pogromok és oktalan zsidóheccek csak annak a vakságunknak megnyilvánulásai, amelyben minket azok tartanak, akik nem akarják, hogy meglássuk, milyen veszélyes az ellenség! Ha az ember szeme be van kötve és ilyen védtelen állapotban kínozzák, ész nélkül vagdalkozik maga körül és alig fogja kínzóját eltalálni tudni. így születnek meg az egyik vagy másik meggyötört népnek pogromai és alkalmi, értéktelen, mert eredménytelen dühkitörései.

Mi azonban le akarjuk rántani a kötést a vakságban tartott árjak szeméről. Hadd lásson és értsen előbb, — és csak aztán üssön oda!

Az első dolog tehát: felvilágosítás, — a második: nemzeti és vallási tekintet nélkül való összefogás. Mert nem csupán nemzetünkért, nemcsak hitfelekezetünkért megy a harc. Sokkal többért,

mindenért, ami előttünk kedves és drága — kultúránkért, idealizmusunkért, erkölcsi fölfogásunkért!

Mielőtt egész Európában és Amerikában — tehát mindenképp az árjak és a keresztények számára — meg nem kíséreljük megszervezni a kulturális, etikai és szociális közös védekezést, nincsen remény arra, hogy sikerrel szállhassunk szembe a zsidó mételeyezéssel, mely már a köz- és magán-élet minden területét ellepte, és a zsidó erőszakoskodással, amely bennünket politikai, szociális és gazdasági tekintetben rabszolgákká akar tenni. E közös védekező hadjáratunkban úgy nemzeti, mint vallási eszméink teljes mértékben kielégülést találnak.

Tekintettel arra a mulasztásra, amely 120 éven át az ostoba egyenlősítéssel és álembrieskedéssel kizárólagosan egy nép javára érvényesült, (a mely nép azonkívül az örök ellenségünk) csak úgy segíthetünk magunkon, árja-keresztényeken, ha a közösen fenyegető borzasztó veszéllyel szemben árja-nemzetekfeletti és keresztény-felekezeti közötti alapon kezdet fogunk egymással. Minél gyengébbek vagyunk, munkánknak annál jobban szervezettnek kell lennie. Nem eredhetjük meg magunknak többé a szétagolódás luxusát. Minden országban egy központba kell összefogni az árja-keresztény gondolatot képviselő irányok mindegyikét, hogy elkerülhessük a gyengülést, mely a szétagoltságból ered. Párt és vallási kérdésekkel nem szabad foglalkoznunk. Mert csak akkor fogunk tudni minden befolyásolástól mentesen dönteni arról, hogyan akarjuk államunkat a magunk számára végérvényesen berendezni, ha ismét csak magunk között vagyunk.

Ezen nemzeti központoknak feladatai a következők lesznek:

1. Minden belső erőt összegyűjteni.
2. Az országban a zsidó befolyás ellen küzdeni.
3. A világzsidóság elleni küzdelemben nem a többi országok nemzeti központjai ellen dolgozni, hanem egymás munkáját kölcsönösen elősegíteni a hírek, tapasztalatok kicserélése útján és minden más tekintetben.

A munkaközösségben való munkálkodást fajbizonyítvány feltételéhez kell kötni. Óvakodjunk a zsidó munkatársaktól! Régi zsidó harcmódot, mindenkor mindkét táborban benn lenni. Mit is mondott Rothschild: „Ne tedd minden tojásodat ugyanabba a kosárba!”

Óvakodjunk a zsidó pénztől: talán felfogják nekünk kínálni I Mert a zsidó pénz, zsidó hatalom. Talán segítene nekünk, hogy életben maradjunk, — győzni ellenben nem fog engedni.

Az egésznek a magja egy pán-árja szolidaritási érzés gerjesztése. Belőle fog megszületni a győzelmes, hatalomra törő akarat. A zsidókérdés lényegileg árjakérdés. Ne engedjük, hogy a politikai pártok ugatása bizalmatlanná tegyen bennünket egymással szemben. különösképen remélem, hogy az ifjúság — mindenképp előtt a főiskolai ifjúság, — mely ugyanazon vérű, sorsközösségével tisztában kezd lenni. — Ifjúság nélkül nincsen jövő!

Bevégzem fejtegetéseimet és árja öntudat, árja önbecsülés, árja önvédelem után kiáltok! Eszméinknek az elzsidósodástól való megmentéséért kiáltok! Az árja gondolatvilágnak a keresztény világnézettel való együttélése után kiáltok, ama két idealizmus után, amely alappilléreit képezi a mi hót évezreden keresztül szervesen kifejlődött kultúránknak! Az árja-keresztény egységes harcvonal, az árja-keresztény ellenhatás után kiáltok!

A világ minden sarkán öklök emelkednek, hogy a bajnak véget vessenek. Ellopták és elrontották örökségünket. Nos, védjük mindnyájan, akik jót akarunk és árja vérűek vagyunk, a legutolsó kincsünket, az árja-keresztény kultúrát.

* *

*

**Akinek ez a füzet fölkelte érdeklődését, az forduljon
az időközben meghalt szerző barátjához;
Farmer O.-hoz, Erfurt (Németország), Gartenstasse 38.**

Használt irodalom.

(A *-gal ellátott művek elolvasását különösen ajánljuk.)

Barruel: „Mémoires pour servir á l’Histoire du Jacobinisme“ .

*Baur-Fischer-Lenz: „Grundriss dér menschlichen Erblícheitslehre“ (München).

*Benigni, Mgr. Umberto: „Storia Sociale della Chiesa“ (R. Francesco Vallardi-nál, Milano).

Bettauer, Hugo: „Die Stadt oline Juden“ .

*Blümchen, Isaac: „Le Droit de la Race Supérieure“ (krakó).
Bogebjerg: „Jödisk Aand“ (kopenhága).

„British Guardian, The“ (London).

*Chamberlain, Houston: „Die Grundlagen des XIX. Jahrhunderts“ (München).

*Clarke, Dr.: „England under the Heel of the Jew“ (London).

Coudenhove-kalergi, Heinrich, Graf: „Das Wesen des Antisemitismus“ (Bécs).

Dargon: „The Nameless .Order“ (London).

*Daste, Louis: „Les Juifs et les Sociétés Secretes“ (Párizs).

Demarteau: „Qui gouverne en Russie (Lütlich).

Dinter dr. Artur: „Die Sünde wider das Blut“ (Lipcese).

Drach: „Harmonie entre l’Eglise et la Synagogue“ .

Drexler, Anton: „Mein politisches Erwachen“ (München).

*Drumont, Edouard: „La France Juive“ (Párizs).

*Eberle, Dr. Josef: „Grossmacht Presse“ (Bécs).

*Feder, Gottfried: „Das Manifest zur Brechungder Zinsknechtschaft des Geldes“ (München).

*Ford, Henry: „Der Internationale Jude“ (Lipcese, 1922).

*Fritsch, Theodor, jun: „Der jüdische Zeitungspolyp“ (Lipcese).

*Fritsch, Theodor, sen: „Die Staatsfeindlichkeit der judischen Lehre“ (Lipcese).

*Fritsch, Theodor, sen: „Handbuch der Judenfrage“ (Lipcese).

Ginzberg, Rabbi: „Am Scheidewege“ .

Gobineau, gróf: „Essais sur l’Inégalité des Races Humaines“ .

Gougenot de Mousseaux: „Der Jude, das Judentum und die Verjudung der christlichen Völker“ (Rosenberg fordítása franciából, München).

Graetz, Dr. Heinrich: „Geschichte der Juden“ .

Grant, Madison: „The Passing of the Great Race“ (New-York).

Griese, Hans: „Gibt es eine Schuld der kirche und der Schule?“

*Grimpen: „Judentum und Sozialdemokratie“ .

- Günther, Hans: „Rassenkunde des deutschen Volkes“.
- *Günther, Hans: „Rassenkunde des jüdischen Volkes“ .
- *Hartner, Herwig: „Erotik und Rasse“ (München, 1925).
- *Jouin, Mgr. Ernest: „Le Péri] Judéo-Maçonnique“ (Párizs).
- „Jude Der“ (folyóirat).
- „Jüdischer Almanach für Gross-Rumanien, mit kalender 5683 (1922-23)“.
- „Jüdischer kalender, Illustrierter, auf das Jahr 5685 (1924-25)“ Berlin.
- „Jüdische Student, Der“ (folyóirat, Bécs).
- Justus, Dr.: „Judenspiegel“ (Paderborn, 1921.).
- katholischer Privatgelehrter, Ein: „Antisemitismus vom katholischen Standpunkt als Sünde verurteilt“ (Bécs, 1890).
- *kernholt: „Vom Ghetto zur Macit“ (Lipscse).
- killwinning: „Die Juden in der Freimaurerei“ .
- *körper, Dr. Robert: „Der Arierstandpunkt — eine Schlüsselfrage“ (Bécs, 1928),
- *Kofler, Dr.: „katholische kirche und Judentum“ (München).
- Kraitschek, Dr. Gustav: „Rassenkunde“ .
- *Lambelin, Roger: „L'Impérialisme d'Israél“ (Párizs).
- Landsberger, Artur: „Asiaten“ .
- Lenz, Prof. Dr. Fritz: „Menschliche Auslese und Rassenhygiene“ .
- Löwe, Heinrich G. F.: „Schulchán-Aruch oder die vier jüdischen Gesetzbücher“ .
- Löwenstein, Dr. Fritz: „Das deutsche Judentum, seine Partéien und Organisationen“ .
- Luther, Martin: „Von den Juden und ihren Lügen“ (1543).
- *Meister, Wilhelm: „Juda's Schuldbuch“ (München).
- Münzer, kurt: „Der Weg nach Zion“.
- Netchvolodow, Ál. de: „Nicolas II et les Juifs“ (Párizs).
- „Neue Jüdische Monatshefte“ (folyóirat, Berlin-München).
- Nilostonsky R.: „Der Bluttausch des Bolschewismus“ (Berlin).
- *Nossig, Alfred: „Integrales Judentum“ .
- *Paumgarten: „Arbeiter, auf ein Wort!“ (Bécs).
- Petrovsky, D.: „La Russie sous les Juifs“ (Párizs).
- Pickl: „Semi-Gotha“ (Lipscse).
- *„Protokolle der Weisen von Zion, Die“ .
- „Revue Catholique des Institutions et du Droit“ (Párizs).
- „Revue Internationale des Sociétés Secretes“ (Párizs, VIII. 11 bis, rue Portalis).
- *Rézanoff, Colonel: „La troisième Internationale Communiste“ (Párizs).
- *Rohling, Prof: „Der Talmud-Jude“ .
- „Roinana“ , Organe de Défense et Coopération Sociale (Róma).
- *Rosenberg, Alfred: „Pest in Russland“ (München).
- Salburg, Grilfin Edith: „Hochfinanz [Psyche des Geldes]“ (Lipscse).
- Sarolea, Prof. Charles: „Impressions of Sowiet-Russia“ .

- Saxlimd, E.: „Jöder og Gojim“ (Oslo).
- Scheffer, Dr. Egon: „Das Bankwesen in österreich“ (Bécs, 1924).
- Scheibler: „Vöm Sozialismus zum Judaismus“ .
Schickedanz, Arno: „Sozialparasitismus im Völkerleben“ (Lipcse).
- Schüssler, Hugo: „Die praktische Lösung dér sozialen Frage“.
Stauf von dér March: „Die Juden im Urteile dér Zeiten“ (München).
- Stolthelm: „Das Ratsel des jüdischen Erfolges“ (Lipcse).
- Strasser, Dr.: „Die Weltherrschaft des Finanzkapitals“ .
- Treibitsch, Arthur: „Deutscher Geist oder Judentum“ (Lipcse).
- Trietsch, David: „Dér Wiedereintritt dér Juden in die Weltgeschichte“ .
- Urbanitzky, Grete: „Das andere Blut“ .
- Valentinov, A.: „The Assault of Heaven“ .
Wahrmund, Prof. Dr. Adolf: „Das Gesetz des Nomadentums und die heutige Judenherrschaft“ (München).
- Walther, Dr.: „Freimaurerei“ .
- Webster, Nesta: „World Revolution“ (London).
Webster, Nesta: „Secret Societies and Subversive Movements“ (London).
- Weininger, Otto: „Geschlecht und Charakter“ (1903).
„Weltkampf, Der“. Monatsschrift für Weltpolitik, völkische kultur und die Judenfrage aller Lander (München).
- Wichtl, Dr.: „Weltfreimaurerei, Weltrevoluion, Weltrepublik“ (München).
- Wichtl, Dr.: „Freimaurermorde“ .

Tartalom

Előszó a magyar kiadáshoz	3
Előszó az első kiadáshoz	5
A) kultúra és faj.....	7
B) Milyen a zsidó faj legfontosabb tényezői (társadalmi elhelyezkedés, létszám és kilét), amelyekre az árját folyvást újra emlékeztetni kell?	16
1. Örökös zsidó jelenlét	16
2. A zsidó túltengés	23
3. kik a zsidók?	31
C) Mik a zsidó kultúra legfontosabb tényezői (lényeg, harci mód és cél), amelyekre az árját folyvást újra emlékeztetni kell?	34
1. A zsidók idegensége	34
2. A zsidók harcmodora	41
3. Zsidó imperializmus	46
D) És mi?	52
1. Az árja-keresztény sorsközösség	52
2. A mi eddigi önvédelmi harcunk	55
3. Az út, melyet követnünk kell	63
Végző	69

A Magyar Tudományos Fajvédő Egyesület által ajánlott napi lapok, folyóiratok és könyvek.

Magyar:

- A Cél, (felelős szerkesztő: Méhely Lajos). kiadóhivata: Budapest, II., Mecset utca 8.
ft Magyar Asszony, (kiadó: Tormay Cécil). kiadóhivatal: Budapest, VII., Rózsa utca 23.
Bajtárs, kiadóhivatal: Budapest, IX., Fővámlér I.
Budai Hírlap, kiadóhivatal: Budapest, IV.. Városba; utca 10.
Jövönk, kiadóhivatal: Budapest, Vili., József utca 61.
Magyarok Lapja, (alapító: néh. Gálócsy Árpád). kiadóhivatal: Budapest, VI., Podmaniczky u. 45.
Move, (felelős szerkesztő és kiadó: Szeder János). kiadóhivatal: Budapest, VI., Podmaniczky u. 45.
Nemzet Szava, kiadóhivatal: Budapest, VII., Hársfa utca 33
Új Barázda, kiadóhivatal: Budapest. VI., Teréz körút 3.

Balás Károly dr.: Társadalmi Politika t. Alapvetés.

Bosnyák Zoltán: Fővárosunk elzsidósodása. (Méhely L. előszavával).

Chaldeus Simon: A zsidó világszövetség veszedelme az emberiségre.

Titán, könyvkiadó Vállalat. Budapest.

Elek István: Arany és kenyér. Eger 1931. Szerző kiadása

Hitler Adolf: Harcom.

Kovács Alajos: A zsidóság térfoglalása Magyarországon 1922. Szerző kiadása.

Kovács István: Magyarország feldarabolása és a szabadkőművesség Kilián

Frigyas, Budapest, IV. Harisbazar.

Luzsénszky Alfonz: A Talmud magyauúl.

N. Schultz József: Hitler és Stalin közölt, a liberalizmus romjain.

Szabó István: Útban a világuralom felé. Cion bölcseinek jegyzőkönyvei.

A fordító kiadása. Wien. kohlstrasse 37.

(A fenti könyvek beszerezhetők a Szent István Társulat könyvkereskedésében, IV. kecskeméti utca 2, vagy a Magyarok Lapja kiadóhivatalában.)

Német:

„Der Hammer“ , Leipzig, C. 1., Postschliessfach 276.

„Der Judenkennner“ , Berlin, W. 35, kurfürstenstrasse 151.

„Der Stürmer“, Nürnberg, Pfannenschmiedsgasse 19.

„Der Weltendienst“ , Erfurt, Gartenstrasse 38.
„Der Weltkampf, Deutscher Volksverlag, Bayreuth.
„Die Deutsche Wochenschau“ , Berlin, Herberstrasse 4.
Fleischhauer Ulrich: Das Gerichtsgutachten zum Berner Piozess. 1934-35.
U.-Bodung Verlag, Erfurt.

Fritsch Herbert, Theodor: Dér jüdische Zeltungspolyp. Hammer-Verlag.
Leipzig.

Fritsch Theodor: Der falsche Gott. Beweismaterlal gegen Jahwe. Hammer-
Verlag, Leipzig. 1927.

Fritsch Theodor: Die Sünden der Grossfinanz. Hammer-Verlag, Leipzig.

Hartner Herwig: Erotik und Rasse. Deutscher Volksverlag, München 1925.

Hasselbacher Friedrich: Entlarvte Frelmaurerei. U.-Bodung Verlag, Erfurt
Gartenstrasse 38.

Hergeth dr. Friedrich: Freimaurer und Juden. Heimatverlag, Leopold
Stocker, Graz 1927.

kofler dr. theol. I. A.: katholische klrche und Judentum. Franz Eher
Nachfolger, München 1929.

Loge Christian: Gibt es jüdische Ritualmorde? Ulrich Mosers Verlag, Graz
und Leipzig.

Meister Wilhelm: Judas Schuldbuch. Deutscher Volksverlag, München 1919.

Ritter Gaston: Das Judentum und die Schatten des Antichrist. Ulrich

Mosers Verlag, Graz und Leipzig.

Roderich Stoltheim: Das Rátsel des Jüdischen Erfolges, Hammer-Verlag,
Leipzig, 1923.

Rosenberg Alfred: Die Spur der Juden im Wandel der Zeiten. Deutscher
Volksverlag, München, 1920.

Schickedanz, Arno: Das Gesetz des Socialparasillismus im Völkerleben.

Lotus-Verlag, Leipzig 1927.

Schvvartz-Bostunitsch: Die Freimaurerei. Alexander Duncker-Verlag. Weimar.

Sigilla Veri: kulturbolschewismus. U.-Bodung Verlag, Erfurt,

Wahrmund, Prof Dr.: Das Gesetz des Nomadentums und die heutige

Judenherrschaft. Deutscher Volksverlag, München 1919.

Wichtl Dr. F.: Freimaurerei, Weltrevolution, Weltrepublik. I. F. Lchmanns-
Verlag, München.

Francia:

Gobineau, Comte de: Essals sur l'Inégalié des Races Humalnes. Paris

Poncins, Léon de: Les Forces Secretes de la Revolution. Editions Bossard.

Paris 1928.

Angol:

Gwynne, H. A.: The Cause of World Unrest, London', Grant Richards Ltd.

Protocols of the Learned Eldres of Zion. Translated by Marsden,

The Britons Publishing Society. 40, Great Ormond Street, W. C. 1.

London,

Lane, Lieut.-Col. A. H.: The Alien Menace, Boswell printing & publishing
Company, London.